

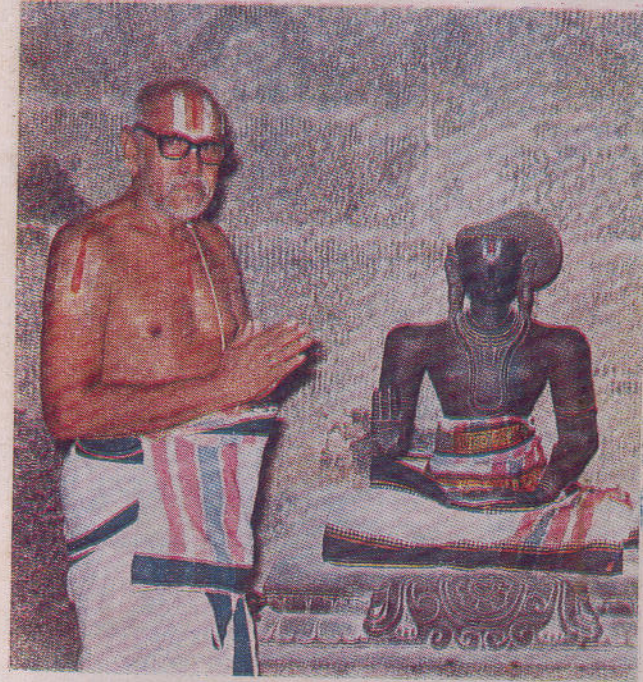
GEETHACHARYAN T. N. M. S. (C) 345
Licence No, TNMS/PP/31

கோவை தந்த கொடையாளி
R. துரைஸ்வாமி நாயுடு

Printed at Guru Achagam, 19, Irusappa Gra
Street, Triplicane, Madras-600 005. Edited and Publi
by Dr. M. A. Venkata Krishnan. 7, South Mada St
Triplicane, Madras-5, Phone : 840048.

கீதாசார்யன்

ஒன்றுமிலேத்தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால்
அன்றி, என ஆருமறியவே-நன்றாக
மூதலித்துப்பேசும் மொய்ம்மகிழேன் தான் தொழுவே
காதலிக்குமென்னுடைய கை.

மேலட்டையில்

ஆழ்வார் திருநகரி ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருக்கோயில் ஸம்பரோக்ஷணம் 20-8-90 முதல் 26-8-90 வரை நடைபெறவிருக்கிறது

அங்கே நடைபெறும் திருப்பணிகள் அனைத்தையும் தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் மிகவும் சிறப்பாகச் செய்து வருகிறார் ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரசிம் மாசார்யஸ்வாமி. அதிலும் குறிப்பாக ஆதிநாதர் ஆழ்வார் மூலவர் திருமேனிகளின் அழகை வெளிக் கொணர்ந்ததற்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகமே அவருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

அபிஷேகம் ஸ்வாமி என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் அவர், இது நாள் வரை தைலக் காப்புத் திருமேனியாகக் கருதப்பட்டவைகளை திருமஞ்சனம் (அபிஷேகம்) காணும் வகையில் திருப்பணி செய்துள்ளமையால் அத்திருமேனிகளை அபிஷேகம் கண்ட திருமேனி என்றே வழங்கலாம்.

திருப்பணி செய்யப்பட்டு அழகுடன் மிளிர்கிற ஆழ்வார் மூலவருடன் அபிஷேகம் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கிற புகைப்படத்தை மேலட்டையில் வெளியிட்டு, இவ்விதழை அவருக்குக் காணிக்கையாக்குகிறோம்.

ஆழ்வார் திருநகரியில் அற்புதங்கள்

அர்ச்சை

ஸ்ரீயப்பதியான எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள நிலைகள் ஐந்து அவன் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நிலை பரத்வம்; திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியுள்ள நிலை வ்யூஹம்; உடல் மிசை உயிர் என எல்லாப் பொருள்களிலும் மறைந்து உறைகின்ற நிலை அந்தர்யாமித்வம். இராமன், கண்ணன் போன்ற அவதாரங்கள் எடுத்த நிலை விபவம்; பற்பல திருத்தலங்களில் (விக்ரஹமாக) எழுந்தருளியுள்ள நிலை அ-ச்சாவதாரம். இவ்வைந்து நிலைகளில் நாம் கண்ணால் கண்டு அனுபவிக்கக்கூடியது ஐந்தாவது நிலையான அர்ச்சாவதாரமே.

எம்பெருமான் பற்பல திருமேனிகளோடு பற்பல திருத்தலங்களில் எழுந்தருளியிருந்தாலும், அவற்றில், ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட திருத்தலங்கள் மட்டுமே திவ்ய தேசங்கள் என்ற பெருமையை அடைகின்றன. அப்படி ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டு என்று வரையறுத்துள்ளனர் நம்முன்னோர்கள். நூற்றெட்டு திவ்ய தேசங்களுமே ஒவ்வொருவகையில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை.

ஸ்வயம்வ்யத சேஷத்ரம்

திருக்குருகூர் எனப்படும் ஆழ்வார் திருநகரி நூற்றெட்டு திவ்யதேசங்களுள் ஒன்று. மற்றெந்த திவ்ய தேசத்திற்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்புக்கள் பல இந்த திவ்ய

தேசத்திற்கு உண்டு. முதலாவதாக இது ஒரு ஸ்வயம் வ்யக்தகேசுத்தம். யாருடைய வேண்டுகோளுக்காகவும் அல்லாமல், தானே மிகவும் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தலம்; தானே அவ்விடத்தில் தோன்றித் தன்னை வெளிப்படுத்திய தலம் என்பது முண்டு. அப்படி இங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம் ஆதிப்பிரான்; உத்ஸவர் பொலிந்து நின்றபிரான்.

உபயப்ரதானமான உறை கோயில்

இரண்டாவதாக, இத்தலம் ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வார் அவதரித்த தலம் என்ற பெருமையும் பெறுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல் அந்த நம்மாழ்வாராலேயே பதிகம் பாடப் பெற்று திவ்யதேசமாகவும் திகழ்கிறது. எனவே இங்கு ஆதிநாதர், ஆழ்வார் இருவருக்குமே பிரதான்யம் உண்டு. ஆதிநாதர் ஆழ்வார் தேவஸ்தானம் என்றே இத்திருக்கோயில் வழங்கப்படுகிறது.

நம்மாழ்வார் மங்களாசாஸனம் செய்த திருத்தலங்கள் 38 அவற்றில் ஒன்றுதிருக்குகூர். ஒவ்வொரு திருப்பதியில் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக்குணம் பிரகாசிப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்வதாக ஆசார்ய ஹருதயம் எனும் நூலில் விவரிக்கும் அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார், திருக்குகூரைப்பற்றி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ள பதிகத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது

உபயப்ரதான ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவும்
என்னும் பரேசத்வம் பொலியும். (161)

என்றருளிச் செய்கிறார். இதன் பொருளாவது ஓம் என்கிற பிரணவமானது அ, உ, ம், என்கிற முன்றெழுத்துக்கள் கொண்டதாகும். இதில் 'அ' என்பது 'பரமாத்மா' என்று

பொருள்படும். (அதற்குட்பிறகு ஒரு நான்காம் வேற்றுமை மறைந்திருக்கிறது. அதாவது பரமாத்மாவுக்கு என்பது பொருள்). இரண்டாவது எழுத்தான 'உ' என்பது 'மட்டும்' என்ற பொருளைத்தரும். 'ம்' என்ற முன்றாம் எழுத்து ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும். ஆக, ஓம் என்கிற ப்ரணவமானது பரமாத்மாவுக்குமட்டுமே ஜீவாத்மா (உரியவன்-அடிமைப்பட்டவன்) என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இந்த வாக்கியத்தில் ஜீவாத்மா என்றசொல் எழுவாயாக (Subject) உள்ளது. எனவே இங்கு ஜீவாத்மாவுக்கே முக்யத்வம் உள்ளதாகத் தோன்றும். ஆனால் அந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளதால் பரமாத்மாவுக்கே முதன்மை கூறப்படுகிறது. ஆக ப்ரணவத்தில் சொல்லைப் பார்க்கும்போது ஜீவாத்மாவுக்கும் பொருளைப் பார்க்கும் போது பரமாத்மாவுக்கும் பிராதான்யம் (முதன்மை) பெறப்படுகிறது. இப்படி பரமாத்மா, ஜீவாத்மா இருவருடைய பிராதான்யத்தையும் கொண்டிருக்கிற பிரணவம் போலே திருக்குகூரும் உபயப் பிராதான்யம் உடையது என்கிறார் நாயனார். அதாவது இங்கு பரமாத்மாவான ஆதிப்பிரான் ஜீவாத்மாவான நம்மாழ்வார் ஆகிய இருவருக்குமே பிராதான்யம் உண்டு என்பது அவர் திருவுள்ளம்;

இத்திருக்குகூரில் எழுந்தருளியுள்ள நம்மாழ்வார் திருமேனி (விக்ரஹம்) ஏற்பட்ட விதமே அற்புதமானது. ஆழ்வார் விக்ரஹம் மட்டுமேயன்று; இங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானார், மணவாள மாமுனிகள் ஆகியோர் திருமேனிகள் ஏற்பட்டவிதமும் கூட மிகவும் ஆச்சரியகரமானது. இதைச்சிறிது விவரிப்போம்.

ஆழ்வார் திருமேனியின் அவதாரம்

நம்மாழ்வார், பிறந்தது முதலே அழுவது, சிரிப்பது முதலியன எதுவும் செய்யாமல் கட்டை போல இருக்கவே

அவருடைய பெற்றோர்கள் திருக்குருகர்க் கோயிலின் இருந்த ஒரு புளிய மரத்தின் பொந்திலே அக்குழந்தையைக் கிடத்திவிட்டனர். எம்பெருமானுடைய அருளால் அக்குழந்தை அங்கேயே 16 வருஷ காலம் வளர்ந்தது. எம்பெருமானுடைய அருளாலே ஞானமும் பெற்று நம்மாழ்வார் ஆனார். திருக்குருகுக்கு மேற்கே இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள திருக்கோளூரில் அவதரித்த மதுரகவியாழ்வார் இறைவனருளால் நம்மாழ்வாரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. மதுரகவிகள் நம்மாழ்வாருக்குச் சீடரானார்.

நம்மாழ்வார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளியவுடன் அவருடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மதுரகவி ஆழ்வார் நம்மாழ்வாருடைய அர்ச்சாவிக்கரத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக ஒருசிறியின் உதவியுடன் தாமிர பரணி ஆற்றின் தீர்த்தத்திலிருந்து தாமிரத்தைப் பிரித்தெடுத்து, அது கொண்டு ஒரு விக்ரஹம் பண்ணும்படி செய்தார். ஆனால் அந்த விக்ரஹம் நம்மாழ்வாரைப் போல் ஞானமுத்திரையுடன் அமையாமல் அஞ்சலி ஹஸ்தத்துடன் அமைந்தது. இதனால் மதுரகவிகள் வருத்தமடைந்து, கிடந்தபோது நம்மாழ்வார் அவருடைய கனவில் தோன்றி, “மதுரகவிகளே! இப்போது உமக்குக் கிடைத்துள்ள விக்ரஹம் ‘கலியும் கெடும் கண்டு கொண்டி’ என்றவிடத்திலே நாம் காட்டிக் கொடுத்த பவிஷயதாசார்யர் (உடையவர்) விக்ரஹம்; மறுபடி ஒரு விக்ரஹம் சமையும், நாமே வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கிறோம்” என்றருளிச் செய்தார். அப்படியே மதுரகவிகளும் மீண்டுமொருமுறை ஒரு விக்ரஹம் பண்ணச் செய்ய அவருடைய சிந்தையில் ஸதா குடிகொண்டிருக்கும் திருக்கோலத்தில் உண்ணும் சோறு பருகும் நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் என்கிறபடியே ஸதா பகவதனுபவம் பண்ணுவதால் நிறைந்த வயிற்றை உடையவராகவும் ஞான

முத்திரையோடு கூடிய திருக்கையை உடையவராகவும்; நம்மாழ்வார் விக்ரஹம் அமைய அவ்விக்ரஹத்தை ஆதிநாதன் திருக்கோயிலின் திருப்புளியாழ்வார் அடியில் ஸன்னிதியமைத்து பிரதிஷ்டைசெய்வித்தார் மதுரகவிகள்.

இப்படித் திருக்குருகூரில் நம்மாழ்வார் திருமேனி ஏற்பட்டவிதம் மிக அற்புதமானது. இது மட்டும் அல்லாமல் வேறு சில நிகழ்ச்சிகளும் இத்திருமேனியின் பெருமையை வெளியிடுகின்றன.

நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்த திருமேனி

ஆழ்வார்கள் காலத்திற்குப்பிறகு, அவர்கள் அருளிச் செய்த திவ்யப்பிரபந்தப்பாசரங்கள் கற்போரின்மையால் மறைந்து விட்டிருந்தன. நாதமுனிகள் எனும் ஆசார்யர் திருக்குருகூர் வந்து, நம்மாழ்வார் எழுந்தருளியிருந்த புளிய மரத்தின் எதிரில் அமர்ந்து மிகவும் பக்திசிரத்தை யுடன் மதுரகவியாழ்வார் நம்மாழ்வாரைப் பற்றி அருளிச் செய்த கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்கிற திவ்யப்பிரபந்தத்தை 12,000 முறை அனுஸந்திக்க, அதனால் திருவுளம் மகிழ்ந்த நம்மாழ்வார் நாலாயிரம் திவ்யப் பிரபந்தப் பாசரங்களையும் நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்தார். அப்படி நாதமுனிகளுக்கு நாலாயிரம் திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் உபதேசித்தது, இப்போது ஆழ்வார் திருநகரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்மாழ்வார் திருமேனியே என்பர்.

ஆழ்வாருக்கு ஆபத்து

பிள்ளைலோகாசார்யர் காலத்தில் ஸ்ரீரங்கம் துலுக் கர்களால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டபோது, உதவ்வரான நம் செருமானைக் காப்பதற்காக ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டு வெளியே எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு சென்று விட்டனர்.

பற்பல ஊர்களில் தங்கி கோழிக்கோட்டை அடைந்தார் நம்பெருமாள். இதேபோல் துலுக்கர்களுக்கு அஞ்சி எழுந்தருளப் பண்ணப்பட்ட நம்மாழ்வார் திருமேனியும் கோழிக்கோட்டை அடைந்தது. அங்கே சிலநாள் நம்பெருமானும் நம்மாழ்வாரும் சேர்ந்து எழுந்தருளியிருந்தனர்.

கோழிக்கோட்டை விட்டு நம்பெருமாள் புறப்பட்டபோது, அவருடன் கூடச்செல்லாமல் நம்மாழ்வாரைத் தனியாக எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு சென்று விட்டனர். ஆனால் நாற்புறமும் துலுக்கர் அபாயம் வலுக்கவே ஒரு பெட்டியில் நம்மாழ்வார் விக்ரகத்தை வைத்து, முந்திரிப்பு மலை என்று சொல்லப் படுகிற ஒரு மிகப்பெரிய மலையின் பள்ளத்தாக்கில் ஒரு பெரும் பள்ளத்தில் இறக்கி விட்டுச் சென்று விட்டனர்.

ஆழ்வார் மீண்டார்

பல வருடங்கள் கழித்து, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை எனும் ஆசார்யர் இச்செய்திகளை அறிந்து நம்மாழ்வாரை மிகவும் சிரமப்பட்டு மீட்டார். ஒரு பலகையை சங்கிலியில் கட்டி மலை மீதிருந்து கீழே இறக்க, தோழப்பர் என்பவர் அப்பலகையில் அமர்ந்து சென்று கீழே இறங்கினார். ஆழ்வார் எழுந்தருளியிருந்த பெட்டியைக் கண்டு பிடித்து அப்பலகையில் வைத்து, தாமும் பலகையில் ஏறிக்கொண்டு சங்கிலியைக் குலுக்க, மலை மீதிருந்தவர்கள் சங்கிலியை இழுத்தார்கள். ஆனால் வழியில் ஏதோ ஒரு கல்லில் இடிபட்டுத் தோழப்பர் கீழே விழுந்து இறந்து விட்டார். ஆழ்வார் மட்டும் மலை மீது வந்து சேர்ந்தார்.

பிறகு திருவாய்மொழிப்பிள்ளை காடாகிப்போயிருந்த ஆழ்வார் திருநகரியைச் சீர்படுத்தி ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருக்கோயிலையும் புனருத்தாரணம் செய்து

ஆழ்வாரை மீண்டும் பிரதிஷ்டை செய்தருளினார். ஆக இப்படி சுமார் 700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையால் திருப்பணி செய்யப்பட்ட ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருக்கோயில் மறுபடி எப்போது திருப்பணி செய்யப்பட்டது என்றே தெரியாத நிலையில் இருந்தது. ஜீர்னோத்தாரணம் செய்யவேண்டும் என்று பலர் முயற்சிகள் செய்தும் அது கைகூடாமலே இருந்தது. இந்த நிலையில் தான் ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரசிம்மாசார்ய ஸ்வாமி வந்து சேர்ந்தார். இவர் ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருப்பணியை மேற்கொண்ட கதையும் ஆச்சர்யமானது.

ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலை அனந்தான் பிள்ளை சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரசிம்மாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ உ. வே. மஹாவித்வான் காரப்பங்கா வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸம்பந்தாய கிரந்தங்கள் காலக்ஷேபம் கேட்டவர்; அவருடைய சிஷ்யர்களில் ப்ரதானரானவர். ஸ்ரீ உ. வே. மஹாவித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் அபிமானத்தைப் பெற்றவர். மிகச்சிறந்த ஸம்பந்தாய உபந்யாஸகர்; கிரந்த காலக்ஷேபங்கள் ஸாதிப்பதில் தன்னிகர் அற்றவர்—இவை யெல்லாம் அனைவரும் அறிந்தவை. ஆனால் சொற்கட்டிடக் கலையில் வல்லவராகத் திகழும் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி கற்கட்டிடக் கலையிலும் வல்லவர் என்பது சிலருக்கு மட்டுமே தெரியும். கருங்கல்லால் கட்டிடங்களைத் கட்டுவதில் மிகவும் வல்லவர் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. இத்திறமையைக் கொண்டு பற்பல அரிய திருப்பணிகளை இவர் செய்திருக்கிறார். குறிப்பாக மணவாள மாமுனிகளிடத்தில் மிகமிக பக்தி பூண்ட இவர், பல ஆண்டுகளுக்கு

மூன்னர் ஸ்ரீரங்கம் மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியை மிகச்சிறந்த முறையில் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வதில் பெரும் பங்கு வகித்தார். ஒவ்வொரு கல்லையும் தமது தேரடிமேற்பார்வையின் கீழ் கட்டி வைத்து ஸம்ப்ரோணத்தையும் மிக விமரிசையாக நடத்தினார். திருப்பதி மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதி ஜீர்ணோத்தாரணத்திற்கும் அடிகோலியவர் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமிதான். ஸ்ரீமத்பரம ஹம்ஸ திருமலை திருப்பதி கோலிந்தராமானுஜ ஜீயர்ஸ்வாமிக்கு உறுதுணையாக இருந்து ஷே ஸன்னிதி ஜீர்ணோத்தாரண ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெறுவதில் உறுதுணையாக இருந்தார்.

இப்படிப் பல தீவ்யதேசங்களில் மாமுனிகள் ஸன்னிதி திருப்பணிகளைச் செய்து வந்தாலும், மணவாள மாமுனிகள் அவதார ஸ்தலமான ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதி மீது தனிப்பட்ட ஒரு ஈடுபாடு இவருக்கு உண்டு, அதற்குக் காரணம் இந்த ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியுள்ள மாமுனிகளின் திருமேனியின் சிறப்புத்தான்.

மாமுனிகள் திருமேனி

மாமுனிகள் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அவருடைய சீடர்கள் மாமுனிகளுக்கு ஒருவிக்ரகம் எழுந்தருள் பண்ண வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். ஆனால் மாமுனிகள் இதற்கு இசையவில்லை. சீடர்கள் மிகவும் வற்புறுத்தவே ஒரு நிபந்தனையுடன் ஒப்புக் கொண்டார். அதாவது ஸன்னிதிகளில் மற்ற ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுக்கு உள்ளது போலல்லாமல் மிகவும் சிறியதாக ஒருவிக்ரகம் செய்ய அனுமதி அளித்தார். தாம் தீர்த்தம் அமுது செய்து வந்த ஒரு மிகச் சிறிய தாமிரச் சொம்பிலிருந்து இரண்டு விக்ரகங்கள் பண்ணச் செய்தார். அதில் ஒன்று ஞானமுத்திரையுடன்

வீற்றிருந்த நிலையில் அமைந்தது ஸ்ரீரங்கத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. மற்றொன்று நின்ற நிலையில் கை கூப்பிய வண்ணம் மூன்றங்குல உயரமே கொண்டதாக அமைந்தது அவருடைய அவதாரஸ்தலமான ஆழ்வார் திருநகரியில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது. இப்படி மணவாள மாமுனிகள் திருவுள்ளத்திற்கேற்ப அவருடைய அவதாரஸ்தலமான ஆழ்வார் திருநகரியில் அமைந்த இத்திருமேனியின் பால் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி.

மாமுனிகள் ஸன்னிதி திருப்பணி

ஒவ்வொருவருஷமும் மணவாள மாமுனிகளுடைய திருவவதார உத்ஸவத்தை மிகச்சிறப்பாக இங்கு கொண்டாடுவதற்காக மணவாள மாமுனிகள் கைங்கர்ய சபை என்று ஒருசபையை ஸ்தாபித்து தாமே அதன் தலைவராகவும் இருந்து வருகிறார். சுமார் ஒருலக்ஷம் ரூபாய் மூலதனமும் சேர்த்து பிரதிவருஷமும் உத்ஸவத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறார்.

இந்நிலையில் ஷே மாமுனிகள் ஸன்னிதியை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யவேண்டும் என்ற அவா அவருக்கு எழுந்தது. பற்பலருடைய துணைகொண்டு மிகக் குறுகிய காலத்தில் சுமார் மூன்று லக்ஷம் ரூபாய் செலவில் வெகு அழகாகத் திருப்பணியும் நடந்து முடிந்தது. 5-6-88 முதல் 9-6-88 வரை ஸம்ப்ரோக்ஷணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. அப்போதே நாம் கீதாசார்யன்-118ல் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தோம் :

ஆழ்வார் திருநகரியே ஐந்து நாட்களுக்கு வீழாக் கோலம் பூண்டு திகழ்ந்தது. நம்மாழ்வார் ஸன்னிதியிலும் திருப்பணிக்காக பாலாயம் செய்யப்பட்டிருந்த பல ஆண்டுகளாகியும் இன்னும் ஸம்ப்ரோக்ஷணம்

நடைபெறவில்லை, மாமுனிகள் ஸம்ப்ரோக்ஷணத் தைத் தொடர்ந்து ஆழ்வார் ஸன்னிதி ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தையும் வெருவிரைவில் விமரிசையாக நடத்த வேண்டும் என்று அனைவருக்கும் உத்ஸாஹம் பிறந்துள்ளது. அப்படியே விரைவில் நடைபெற எம்பெருமான் அருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்.

நம்முடைய இந்தப் பிரார்த்தனை வீண் போகவில்லை. மாமுனிகள் ஸன்னிதியை மிகச்சிறந்த முறையில் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்தது போலவே ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருக்கோயிலையும் ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து கொடுக்குமாறு சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியை இந்துசமய அறநிலையத்துறையினர் கேட்டுக்கொண்டனர். சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியும் மணவாள மாமுனிகள் கைங்கர்ய சபையின் சார்பில் திருப்பணிகளை நன்கொடைத் திருப்பணிகளாகவே செய்து தருவதாக உறுதியளித்து, திருப்பணி வேலைகளைத் தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் நடத்துவதற்காக ஆழ்வார் திருநகரி வாசத்தை மேற்கொண்டார்.

கற்கட்டிடக் கலையில் தமக்குள்ள திறமையையெல்லாம் பிரயோகித்து திருப்பணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். முதலில் சுமார் மூன்று லக்ஷம் ரூபாய்களுக்கான திருப்பணிகளுக்கு திட்டமிடப்பட்டது. அறநிலையத்துறையின் ஒத்துழைப்போடு வேலைகள் தொடங்கப்பட்டன.

ஆதிநாதர் காட்டிய அற்புதம்

ஆழ்வார் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள மூலவிக்ரகங்கள் சுதையால் பூசப்பெற்றவை. எனவே வருடம் தோறும் அவைகளுக்குத் தைலக்காப்புசாத்துவது வழக்கம். தைலக்காப்பு என்பது, சந்தனக் கட்டை அகில் கட்டை

இவற்றைக் காய்ச்சி அவை உருகியபின் திரவமாகக் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்படுவது. இந்தத் தைலக்காப்பு மிகவும் கெட்டியாக, (உருகின தார் போல்) இருக்கும். இப்படிப்பட்ட தைலக்காப்பு பல வருடங்களாக மேலும் மேலும் சாத்தப்பட்டதாலும், சரியாகச் சாத்தப் படாததாலும் மூலவிக்ரகங்களின் அழகே மிகவும் மாறுபட்டுப் பருத்துக் காணப்பட்டன. எனவே மூலவர்களுக்கு பாலாலயம் செய்து, அத்தைலக் காப்பினை நீக்கிச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும் என்று பலர் கூறினார்கள். ஆனாலும் வேறுசிலர் அப்படிச் செய்யக் கூடாது என்றும் ஆட்சேபித்தனர். ஒரு ஸ்தபதியை வரவழைத்து, திருமேனிகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து அவர்கருத்துப்படி செய்யலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

அதன்படி அறநிலையத் துறையின் அனுமதியுடன் மாமல்லபுரத்திலிருந்து திரு எஸ். துரைராஜ ஸ்தபதி வரவழைக்கப்பட்டார். அவர் மூலவர் திருமேனிகளைச் சோதித்துப்பார்த்து, தைலக் காப்பினை நீக்கி மறுபடியும் சுடுசர்க்கரை மருந்துக் கலவைகளைப் பூசி விக்ரகங்களைச் செப்பணிடுதல் அவசியம் என்று கூறினார். அறநிலையத் துறை ஆணையர் திரு வ. ராமதாஸ் இ. ஆ. ப. அவர்கள் உடனடியாக இதற்கு அனுமதியளித்து உத்தரவளிக்க, ஆதிநாதர் மூலவர், ஆழ்வார் மூலவர் திருமேனிகளில் இருந்த தைலக் காப்பு நீக்கப் பெற்றது. இதைக் கண்டவர்களுக்கு அங்கே ஓர் ஆச்சர்யம் காத்திருந்தது.

தைலக்காப்பு நீக்கப்பட்ட திருமேனிகள் மிக அழகிய சிலாதிருமேனியாகவே இருந்தன. இதன்மீது சுடுசர்க்கரை மருந்துக் கலவைகள் சாத்த வேண்டிய அவசியமில்லாதபடி திருமேனிகள் மிக மிக அழகாக அமைந்திருந்தன. ஆயினும் சிற்ப வேலைகள் பூர்த்தி செய்யப் படாமல் விடப்

பட்டிருந்ததால், மெருகூட்டுதல், நகாசுவேலைகள் செய்தல் திருக்கண்மலர் திறத்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது, இதற்கும் உடனடியாக ஒப்புதலளித்து உத்தரவிட்ட ஆணையர் அவர்கள் 11-9-89 அன்று தாமே நேரில் வந்து திருப்பணிகளைப் பார்வையிட்டார். குறிப்பாக ஆதிநாதர், ஆழ்வார் திருமேனிகளின் அழகைக் கண்டு உள்ளம் உருகியே விட்டார். இத்திருமேனியின் அழகைப் பற்றி கீதாசார்யன்-132ல் எழுதியிருந்ததை மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறோம்.

மூலவர் ஆதிப்பிரான் என்றும் ஆதிநாதன் என்றும் வழங்கப் படுகிறார். நம்மாழ்வார் 'நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே!' என்று ஆதிப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் போது வேறு தெய்வங்களை நாடாலாமா, என்று கேட்கிறார். உண்மையில், ஆதிப்பிரான் சிலா திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் அழகை சேவித்தால்—இப்படிச் கொள்ளை அழகோடு எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆதிப்பிரானை விட்டு, மற்ற தீவ்யதேசத்து எம்பெருமான் களையும் நாடலாமோ? என்று கேட்பது போலவே யுள்ளது. 'கோல நீள் கொடி மூக்கும், தாமரைக் கண்ணும், கனிவாயும், நீலமேனியும், நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே' என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்துள்ளது இந்த எம்பெருமான் விஷயத்திலும் பொருந்தும் போலும்! இந்த அழகு வெள்ளத்திலிருந்து ஒருவாறு மீண்டு ஆழ்வார் ஸன்னிதிக்குச் சென்றால், அங்கு இதைவிடப் பெரிய வெள்ளமன்றோ காத்திருக்கிறது!

ஆழ்வாருடைய திருமேனியின் அழகை வர்ணிக்க அந்த ஆதிப்பிரானாலும் முடியாது. சிறிய திருமேனியாய், 16 பிராயம் நிரம்பிய கோற்றத்தில் மெல்லிய

வடிவத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அதையும்விட ஆச்சர்யம் பராங்குச நாயகியாகப் பலபாசரங்கள் அருளிய ஆழ்வாருடைய திருமுகம் பெண்பாவனை யிலேயே அமைந்துள்ளதுதான். 'குழையும் வாண்முகத் தேழை' என்றும் 'நெடுங்கண் இளமான்' என்றும் ஆழ்வார் தம்மை அருளிச்செய்து கொண்ட படிகளை இன்றும் நாம் காணும்படி அத்திருமேனி அமைந்துள்ளது. இத்திருமேனிகளை யெல்லாம் 'காணாதார் கண் என்றும் கண்ணல்ல.

இத்திருமேனிகள் தைலக்காப்பு நீக்குவதற்கு முன் இருந்த நிலையையும், தைலக்காப்பு நீக்கப்பட்ட பிறகு இருந்த நிலையையும், பாலீஷ் செய்யப்பட்டு தற்போது உள்ள நிலையையும் புகைப் படங்களாக (வேறு பக்கங்களில்) அச்சிட்டுள்ளதைக் கண்ணுறும் வாசகர்கள் மேலே எழுதியுள்ளது முற்றிலும் உண்மை என்றே கூறுவார்கள்.

உத்ஸவரும் மூலவரும்

ஆழ்வார் திருநகரியில் எழுந்தருளியுள்ள ஆழ்வார், எம்பெருமானார், மணவாள மாமுனிகள் ஆகியோரின் (உத்ஸவ) விக்ரகங்களுக்குரிய சரித்திரங்களை முன்பே திரிவித்தோம். இப்படிப் பட்ட பெருமை தனது திருமேனிக்கு இல்லையே என்று ஆதிநாதன் கருதியிருந்தான் போலும்! எனவே தான் அவனுடைய (மூல) விக்ரகத்திற்கும் ஒரு ஆச்சர்யமான சரித்திரம் அதுவும் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியின் முயற்சியினால் ஏற்படுவதற்காக இப்படி யெல்லாம் திருவிளையாடல்களைச் செய்தானே என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியின் செயல்திறன்

ஆதிநாதர் ஆழ்வார் மூலத் திருமேனிகளைச் செப்பி விட்டது தவிர, கர்ப்பக்ருஹம் தொடங்கி அனைத்து

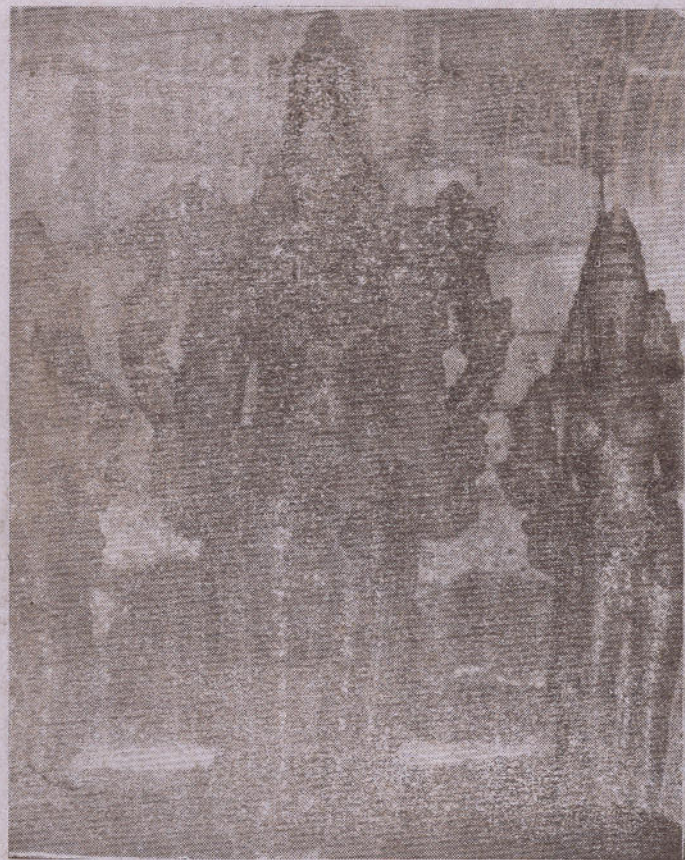
மண்டபங்களும் மிக அழகிய முறையில் செப்பனிடப் பட்டுள்ளன. இத்திருப்பணிகளை மேற்கொள்வதற்காகவே கடந்த இரண்டு வருடங்களாகப் பலவித சிரமங்களுக்கிடையே ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே நித்திய வாசமாக எழுந்தருளியிருக்கிறார் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. அவரது துணைவியாரும் உடனிருந்து மிகவும் பெற்றுமையாக உதவிகள் செய்து வருகிறார் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி தமது எழுபதாவது வயதிலும் கூட துடிப்புடன் செயல்படுகிறார். துளியும் சோம்பாமல் சிரமம்பாரமல் திருப்பணிவேலை செய்பவர்களுடன் கூடவே இருந்து அவ்வப்போது தகுந்த ஆலோசனைகள் வழங்கி, அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி வேலை வாங்குகிறார். ஒருசமயம் ஒரு உத்தரத்தை (சர்டர்) தூக்கு வதற்கு வேலைக்காரர்கள் கூடத் தயங்கியபோது, தாமே ஈணிமீது ஏறி அந்த உத்தரத்தைத் தூக்கிப் பொருத்த வேண்டிய இடத்தில் பொருத்தியும் காட்டினார். இப்படிப் புகுவெல்லாம் தொழிலாளர்களுடன் கழித்து விட்டு இரவெல்லாம் கண்விழித்துக் கடிதங்கள் எழுதுகிறார்.

பணம் பெறும் பாங்கு

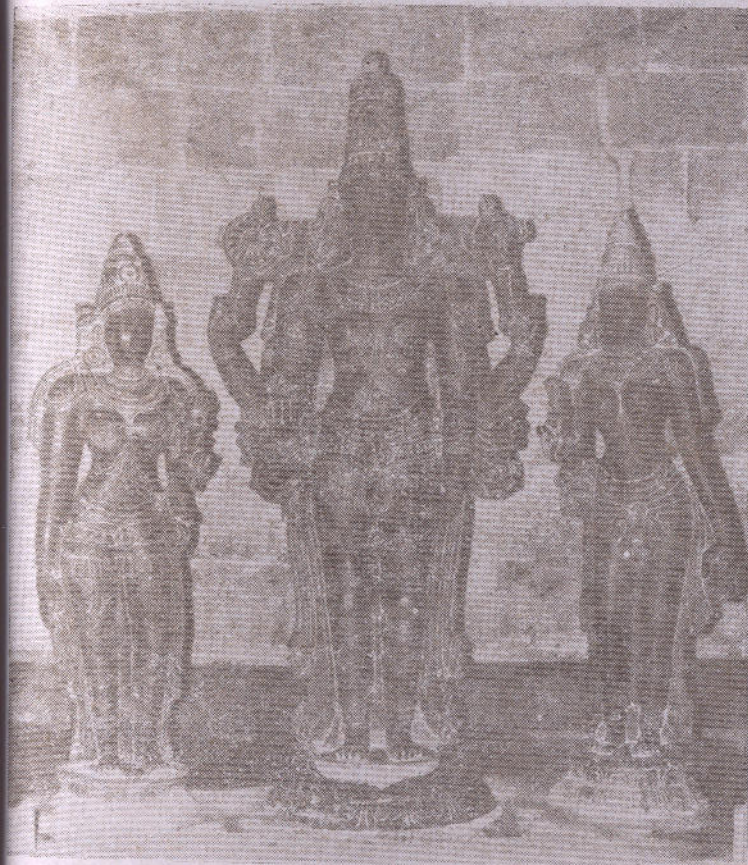
காஞ்சி ஸ்ரீ உ. வே. PBA. ஸ்வாமிக்குப் பிறகு கடிதங்களைச் சரமாரியாக எழுதித் தள்ளுபவர் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியாகத்தான் இருக்கமுடியும். மிகப்பெரிய திருப்பணியை மேற்கொண்டுள்ளபடியால் அதை நிறைவேற்றப் பணம் தேவைப்படுமே, அவற்றையெல்லாம் எப்படி சம்பாதிக்கிறார் என்ற வியப்பு நமக்கு மேலிடுகிறது. ஓரிடத்திற்கும் நேரில் சென்று இதுவரை அவர் யாசித்ததில்லை, உதாரகூண்முள்ள பற்பல தனிகர்களுக்கு இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டே கடிதங்கள் எழுதுகிறார். ஆழ்வாரின் பெருமையைப் பற்றியும், ஆழ்வார் திருநகரியின் சிறப்பைப் பற்றியும் தமக்கே உரியமுறையில் கடிதமாக எழுதி அவர்களைக்கவர்கிறார். அவர்களை ஆழ்வார் மீது ஈடுபாடு

ஆதிநாதர் மூலவர் தைலக்காப்பு நீக்கப்படுவதற்குமுன்

ஆதிநாதர் மூலவர் தைலக்காப்பு நீக்கியபின்

ஆதிநாதர் மூலவர் பாலீஷ் செய்தபின்

நம்மாழ்வார் மூலவர் தைலக்காப்பு நீக்கப்படுவற்குமுன்

நம்மாழ்வார் மூலவர் தைலக்காப்பு நீக்கியபின்

நம்மாழ்வார் மூலவர் பாலீஷ் செய்தபின்

கொள்ளச் செய்கிறார். அவர்களுக்கும் உடனே ஆழ்வாரையும் அங்கு நடைபெறும் திருப்பணிகளையும் சேவிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்துநேரில் வருகிறார்கள். உடனே சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி தாமே அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு கோவிலுக்குச் சென்று ஒருமூல முடுக்கு விடாமல் எல்லாவற்றையும் சுற்றிக்காட்டுகிறார். இதுவரை செய்துள்ள திருப்பணிகள், இனிமேல் செய்ய வேண்டிய திருப்பணிகள் எல்லாவற்றையும் நிதர்னமாக விளக்குகிறார். இந்த அரிய திருப்பணியில் தாங்களும் பங்குபெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர்களுக்குள் விதைக்கிறார். அவர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் நன்கொடையளித்து ஏதாவது தொரு திருப்பணியினைத் தங்களுடைய உபயமாக ஏற்கிறார்கள். இப்படி இருந்த இடத்திலிருந்து கொண்டே திருப்பணிக்கு வேண்டிய பணத்தை வரவழைக்கும் ஸாமர்த்தியம் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி ஒருவருக்கே உரியது.

உறுதுணையாளர்கள்

இதைத்தவிர திருப்பணிக்கான திரவியங்களைப் பெறுவதில் பல அன்பர்களும் உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றனர். குறிப்பாக பெங்களூரில் ஸ்ரீ உ. வே. E. S. பூவராணாசாரியர் ஸ்வாமி, புரங்கத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. V. திருமலை ஸுயங்கார் சேலத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. T. M. தம்புலவாமி ஸுயங்கார் சென்னையில் ஸ்ரீ உ. வே. Dr M. A. வெங்கடவிருஷ்ணன் ஆகியோரைச் சொல்லலாம். இதேபோல் ஆழ்வார் திருநகரியில் நடைபெறும் திருப்பணிகளை மேற்பார்வையிடுவதில் உறுதுணையாக இருக்கும் அன்பர்களில் ஸ்ரீ உ. வே. R. P. ராமய்யங்கார் G. P. ஸ்ரீனிவாஸஸுயங்கார் R. திருவேங்கடத்தான் (எ) பாலாஜி (திருப்பணிக் கமிட்டித் தலைவர்) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

வாகம்ருதவர்ஷியின் வாக்வன்மை

முதன்முதலில் மூலவர் திருமேனியில் உள்ள தைலக் காப்பினை நீக்கி சுத்தம் செய்வதற்கு ரூ 35,000/- ஆகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டது. இக்கைந்தர்யத்தை யார் ஏற்க முன் வருவார்கள் என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ உ. வே. வாகம்ருதவர்ஷி வேளுக்குடி K வரதாசார்ய ஸ்வாமி, தமக்கு மிகவும் வேண்டியவரும் ஸ்ரீ உ. வே. காரரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம் காலகேசு

பங்கள் பல கேட்டவருமான கோவை R. துரைஸ்வாமி நாயுடு அவர்களைக் கேட்கலாம் என்று கூறினார். அதோடு மட்டும் அல்லாமல் உடனே தொலைபேசியில் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு இதுபற்றி விளக்கி இரண்டு நாட்கள் யோசித்து பதில் கூறுமாறு கூறினார். இரண்டு நாட்களில் பதில் ஏதும் வரவில்லை. மாறாக வேளுக்குடி ஸ்வாமியின் வேண்டுகோளைக் கட்டளையாக ஏற்று, ரூ. 35,000க்கான செக் வந்து சேர்ந்தது.

கோவை தந்த கொடையாளி

தைலக்காப்புகள் நீக்கப்பட்டு சிலாதிருமேனி என்று தெரிந்தவுடன் அதை மெருகட்டுவதற்கு மேலும் ரூ 20,000

தேவைப்படும் என்று தெரிந்தது இதைப்பற்றி துரைஸ்வாமி நாயுடுவுக்கு எழுதியவுடனே. மேலும் ரூ 20,000/- அனுப்பி வைத்தார். பிறகு ஒருமுறை ஆழ்வார் திருநகரியில் நடைபெறும் திருப்பணிகளைப் பார்வையிடுவதவற்கு வந்த அவர் திருப்பணியின் பாங்கினைக் கண்டு மனமுலந்து தாமே மேலும் ரூ. 50,000/- அளித்தார். மேலும் பற்பல கைங்கர்யங்

களுக்கும், கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறார். இதுவரை இவர் ஒருவர் மட்டுமே இரண்டரை லக்ஷம் ரூபாய் நன் கொடை அளித்துள்ளார் என்பதைக்கேட்கும்போது மெய் சிலிக்கிறது. உலகில் ஏந்து பெருஞ் செல்வத்தராய்த் திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றார்களே என்ற நம் மாழ்வார் திருவாக்கிற்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்து வருகிறார் ஸ்ரீமான் R. துரைஸ்வாமி நாயுடு. அவரைப் போலவே மற்றும் பல அன்பர்களும் நன்கொடைகளை வாரிவழங்கியுள்ளனர். அதன் விவரம் (நினைவுக்கு வந்த வரையில்) வருமாறு:

திருப்பணி	உபயதார	உத்தேசச் செலவு
1. க்ருஷ்ணன் ஸன்னிதி	பாண்டுரங்கசெட்டியார், சேலம்	ரூ 31,000
2. ஹனுமான் ஸன்னிதி	நாதள்ள குடும்பத்தினர், சென்னை	20,000
3. ஆதிநாதர் விமானம்	நாதெள்ள நாராயண குப்தாடிர்ஸ்ட்	15,000
4. கர்ப்பக்குஹம்	கலவலகண்ணன் செட்டி சாரிடீஸ்	15,000
5. ஆதிநாதர் உபயநாச்சிமார்	கலவலகண்ணன் செட்டி சாரிடீஸ்	5,000
6. ப்ருகு மார்க்கண்டேய ரிஷிகள்	R. துரைஸ்வாமி நாயுடு, கோவை	55,000
7. திருமேனிகள் செப்பனிடுதல்.	R துரைஸ்வாமி நாயுடு	50,000
8. கர்ப்பக்குஹசுவர் பாலீஷ்	R துரைஸ்வாமி நாயுடு	20,000
9. கோமுகம் தனம்	R துரைஸ்வாமி நாயுடு	1,00,000
10. அர்த்தமண்டபத்தில் பித்தளை கேட்	R துரைஸ்வாமி நாயுடு	10,000
11. பெருமாள் அர்த்தமண்டப	TM தம்புஸ்வாமி ஐயங்கார், சேலம்	15,000
12. தனத்திற்கு கட்டப்பைக்கல்தரை	V. V. ராவகன், சென்னை	15,000
13. ஆழ்வார் அர்த்தமண்டபத்திற்கு		
14. கட்டப்பைக்கல்தரை		
15. ஆதிநாதர் உபயநாச்சிமார்		
16. நம்மாழ்வார் மூலவர்சுளுக்குக் கவசம்		
17. பெருமாள் அர்த்தமண்டபத்தில்		
18. இரும்பு கதவு		
19. பெருமாள் மஹாமண்டபம்.		
20. சருடபண்டபம்		

திருப்பணி

	உபயதூர்	உத்தேசச்செலவு
11.	பெரிய திருமடைப்பள்ளி	ஆடிட்டர் நாராயணன், பெங்களூர் 10,000
12.	வேணுகோபாலன்ஸன்னிதி	எஞ்சினீயர் நாராயணன், சென்னை 5,000
13.	வேணுகோபாலன் உபயநாச்சிமார் திருமேனி செப்பனிடுதல்	பத்மநாபசெட்டியார், சேலம் 10,000
14.	ஞானப்பிரான்ஸன்னிதி (சுருடனுடன்)	K A. தேவராஜன், சென்னை 5,000
15.	ஆதிநாச்சியார். குருகூர் நாச்சியார் ஸன்னிதிகள்	D.S. பெரிய திருவடி. சென்னை 5,000
16.	சக்கரத்தாழ்வார் மூலவர் புதியலிக்ஹம், ஸன்னிதி	சாந்தகோபாலன் குடும்பத்தினர் 25,000
17.	தசாவதாரம் ஸன்னிதி	S. ராமஜயங்கார், திருச்சி 3,000
18.	இராப்பத்து மடைப்பள்ளி	லக்ஷ்மீநாராயண ஜயங்கார், திருச்சி 3,000
19.	இராப்பத்துமண்டபத்தில் ஆழ்வார்கள்அறை	நரோடு பகவத் விஷய காலசேப கோஷ்டியார் 2,500
20.	திருப்புளியாழ்வார் பிரதக்ஷிணம் தளவரிசை	ஜனார்த்தன், பெங்களூர் 2,500
21.	ஆழ்வார் ஸன்னிதி பிரதக்ஷிணம்	தியாகபாரதி, ஆழ்வார்திருநகரி 2,000
22.	நாதமுனி ஸன்னிதி	அண்ணாமலைசெட்டியார், சேலம் 35,000
23.	யாககசாலை மண்டபம்	LAKASHAMI CARD CLOTHING Co. 3,000
24.	யாககசாலை பின்புற அறை	ராஜாமணி ஜயங்கார், சேலம் 10,000
25.	நரஸிம்மர் ஸன்னிதி	முரளி குமார், தேகர் 3,000
27.	ஆழ்வார்கள் ஸன்னிதி	

திருப்பணி

	உபயதூர்	உத்தேசச்செலவு
28.	ஸ்ரீனிவாஸன் ஸன்னிதி	வேங்கடேச் சுப்பரபாத கோஷ்டி 5,000
29.	ஆழ்வார் ஸன்னிதி	ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ வானமாமலை 2000
30.	பொன்னங்குருடு நம்மாழ்வார் திருவேலாக்க மண்டபம்	ராமானுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி 3000
31.	வெளி மண்டபம்	M R. ஸ்ரீனிவாச ஜயங்கார், சென்னை 3000
32.	ஆழ்வார் மூலவர் திருமேனி செப்பனிடுதல்	T.M. ஸ்ரீனிவாஸஜயங்கார், 3000
33.	நம்மாழ்வார் கர்ப்பக்ருஹ அர்த்தமண்டப இரும்பு கதவுகள்	T.N. கிருஷ்ணமாசாரியர், சென்னை 15,000
34.	ஆழ்வார் விமானம் உட்பூச்சு கர்ப்பக்ருஹம், திருவுண்ணாழி அளி	A.N. ஸ்ரீனிவாஸகுப்தா, சேலம் 10,000
35.	ஆழ்வார் கர்ப்பக்ருஹ சுவர்பாலிஷ், கோமுகம், அர்த்த மண்டபம்	AN. ஸ்ரீனிவாஸ குப்தா, சேலம் 10,000
36.	ஆழ்வார் அர்த்தமண்டபவாசல் நிலை	K R. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியர், சென்னை 15,000
37.	வாஹனமண்டபம்	R துரைஸ்வாமி நாயுடு, கோவை 30,000
38.	கண்ணாடி அறை	அம்மணியம்மாள், பெங்களூர் 5,000
39.	கொட்டகை பிரதக்ஷிணம்	ரங்கனாதன், ஸ்ரீராஜேச்வரிஹால் சேலம் 35,000
40.	பக்ஷிராஜர்	பைசானி மாதவசெட்டி சாரிடில், 25,000
41.	புதிதாக பரமபநாதன்ஸன்னிதி	M.S. ராமஸ்வாமி சேலம் 35,000
		சாந்த கோபாலன் சேலம் 26,000
		P.B. விஜயராகவன் குடும்பத்தினர் 10,000

இவை தவிர இன்ன திருப்பணிக்கென்று குறிப்பிடாமல்

ரூ. 1000க்குமேல் நன்கொடையளித்தவர்கள்

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ	திருமலை திருப்பதி	
	பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி	10,000
"	திருமலை திருப்பதி	
	சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி	10,000
"	ஸ்ரீமந்நாராயண ஜீயர்	
	ஸ்வாமி	5,000
"	திருக்குறுங்குடி ஜீயர் ஸ்வாமி	3,000
T. A. S.	கோவிந்தநரசிம்மாசார்ய ஸ்வாமி	8,500
M. A.	வேங்கடகிருஷ்ணன்	5,000
R.	துரை ஸ்வாமி கோவை	10,000
ஸ்ரீ	ரங்கத்தில் ஒருவர்	10,000
	கிருஷ்ண நாராயணன் சென்னை	10,000
A. V.	கன்னைய நாயுடு	10,000
	ஸாரதி, உரிமையாளர் நரசுஸ் காபி	10,000
K. B.	பங்காருஸ்வாமி ரெட்டியார், சென்னை	5,000
C.	முரளிகிருஷ்ணன், சிதம்பர விலாஸ்	
	மோட்டார் ஸர்வீஸ், திருச்சி	10,000
	உபேந்திர ரெட்டியார், ஸந்தானம்	
	பவுண்டேஷன், சென்னை	5,000
	அகிலபாரத ஸ்ரீவைஷ்ணவசபை, மதுரை	10,000
K. A.	தேவராஜன் சென்னை	4,000
M. V.	சன்னைய செட்டி சாரிடஸ்	5,000
	சேலம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ஸபை	5,000
	சுதர்சனம், ஸ்ரீரங்கம்	4,000
	கிருஷ்ண நாராயணன் குடும்பத்தினர்	4,756
Dr. A.	ரங்கராஜன், USA	3,427
M. T.	அனந்தாழ்வான், சென்னை	3,000
ஸ்ரீ மதி ஜெயலக்ஷ்மி	K. V. பலராம் செட்டியார்	3,000

ஸ்ரீ தாத், பொள்ளாச்சி	5,000
ரங்கனாதன் செட்டியார், சேலம்	2,500
ஸ்ரீ மதி ராமஸ்வாமி, சென்னை	2,000
வானமாமலை ஜீயர் ஸ்வாமி பெயரில்	
திருவேங்கடத்தான் வரவு	2,000
பாலபண்டிதமணி திருமலாசாரியார், ஸ்ரீரங்கம்	2,000
K. ஸ்ரீனிவாஸயங்கர்	2,000
சுப்புகிருஷ்ண செட்டியார், கபிலர்மலை	2,000
செல்வி வத்ஸலா, சகுந்தலா, சென்னை	1,500
N. A. சடகோபாசாரி, பெருமாள் புரம்	1,500
அகோபிலமடம் ஸேவா ஸமிதி V. S. ராகவாசாரி	
ஹைதராபாத்	1,116
திவான்பகதூர் கலவலகண்ணன் செட்டி	
சாரிடஸ்	1,000
T. A. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி, காஞ்சி	1,000
M. R. ராகவாசாரி, கோவை	1,000
K. V. ரங்கஸ்வாமி, ஹைதராபாத்	1,000
குக்மிணியம்மாள், சென்னை	1,000
P. குமார், ரமேஷ் ரங்கனாதன்	3,000
T. A. அனந்தாழ்வான், காஞ்சி	1,000
தியாகராஜன், சேலம்	1,000
அழகிரிகுப்தா	1,000
R. பொன்னப்பன், மதுரை	1,000
A. ராஜகோபாலன், சென்னை	1,000
T. A. K. வெங்கடாசாரியார், ஸ்ரீபெரும்புதூர்	1,000
சூப்பு ஸ்வாமி, ஆழ்வார் திருநகரி	1,000
பண்டாரி ரங்கஸ்வாமி ஐங்கார் டிரஸ்ட் ஸ்ரீரங்கம்	1,000
K. N. ராமமூர்த்தி, மதுரை	1,001
சகுந்தலா அம்மாள்	1,000
நாமானுஜ சுப்ரபாக கோஷ்டி, சென்னை	1,000
எச்சா ஆனந்த கிருஷ்ண செட்டி	1,000

சத்தானம் ரெட்டியார்	1,000
ஸ்ரீகாந்த்	1,000
R. குடியம்மாள்	1,000
✓ எதிராஜன், ஈரோடு	1,000
✓ சந்திரஹாஸன், ஈரோடு	1,000
R. ஆழ்வான் ஆழ்வார் திருநகரி	1,000
✓ K. L. G. குப்தா ஈரோடு	1,000
P. B. K. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் பெயரில் செல்வராஜ்	1,000
பிரீமியர் எலக்ட்ரானிக்ஸ்	1,000
R. P. அழகிய சிங்கம், ஆழ்வார் திருநகரி	1,000
லக்ஷ்மியம்மாள் ஆழ்வார் திருநகரி	1,000
A. நாராயணன் செட்டியார், ஈரோடு	1,000
P. A. கிருஷ்ணமாசாரி, புதுப்பாளையம்	1,000
D. ரங்கன், ஆழ்வார் திருநகரி	1,000
A. P. C. வீரபாகு சேன், தூத்துக்குடி	1,000
S. ரங்கநாதன், சென்னை	1,000
A. S. நரஸிம்மன்	1,000
ஒரு அன்பர்	1,000
A. S. தினகரன்	1,000
P. G. துரைஸ்வாமி	1,000
யதிராஜ ஸேவா மஹிலா மண்டரி, சென்னை	1,000
A. கமலம்மாள்	1,000
R. வைதேவி	1,000
K. E. B. ரங்கராஜன்	1,000
குலனேராமானுஜா சாரியர்	1,000

(மீதி அடுத்த இதழில்)

தன்னமைத்த தொண்டு

கடந்த இரண்டு வருடங்களுக்கும் மேலாகத் தாம் உபந்யாசம் செய்த இடங்களில் அளிக்கப் பட்ட ஸம்பாவனைகளையெல்லாம் (சுமார் ரூ 10,000) ஆழ்வார் திருப்பணிக்கே நன்கொடையாக அளித்து விட்டார் சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி அளிக்கப்படும் நன்கொடைகள் ஒரு காகம் வீணுக்காமல் தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வையில் திருப்பணிகளை நடத்துகிறார் மிகமிகத் துல்லியமாகக் கணக்குகளையும் எழுதிவைத்துள்ளார், இலையிடையே, தமக்கு ஆகும் செலவினங்களைக் (பயணச் செலவு, தபால் செலவு போன்றவைகளைக்) கூட திருப்பணிக்கணக் கிலிருந்து செய்யாமல் தம் சொந்தச் செலவினையே செய்து வருகிறார். இப்படிப்பட்ட தன்னமைத்ததொண்டு வேறு எங்கும் காணமுடியாதது.

செயலாளரின் பேருதவி

இத்தனை அன்பர்களின் பேருதவியுடன் நடைபெறும் திருப்பணிகளின் சிறப்பினை நேரில் கண்டு மகிழ்ந்த திரு R. கண்முகசிகாமணி IAS (செயலாளர், அறநிலையத் துறை, தமிழ்நாடு அரசு) திருப்பணிக்காகவும் ஸம்பரோக்ஷணச் செலவுகளுக்காகவும் ரூ. 3 லக்ஷம் அளிக்கும்படி அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்ததையும், அதன்படி அத் தொகை ஆணையர் பொது நலநிதியிலிருந்து வழங்கப் பட்டுள்ளதையும் மிகவும் பெருமையுடன் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

அறநிலையத்துறையின் ஒத்துழைப்பு

இதுவரை தனியார் எவரும் இவ்வளவு பெரிய திருப்பணிகள் செய்ததில்லை; அப்படியே செந்திருத்தாழ்வார்

அறநிலையத்துறை இத்திருப்பணிகளுக்குச் செய்துள்ள உதவிகளைப்போல், ஒத்துழைப்பைப்போல் எங்குமேசெய்த தில்லை என்று கூறினால் அதுமிகையன்று. துடிப்புடன் செயல்பட்ட நிர்வாக அதிகாரி திரு பா. நம்பிராஜன் திரு நல்வேலி துணையாணையர் திரு சீதாராமன். உடனுக்குடன் உத்தரவுகள் வழங்கி ஊக்கப்படுத்திய ஆணையாளர் திரு V. ராமதாஸ் IAS, பேராதரவு வழங்கிய திரு R. சண்முக சிகாமணி IAS முதலியோர் அனைவருக்கும் நமது பாராட்டு தல்களையும் நன்றியையும் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்

ஆழ்வார் திருநகரிக்கு ஒரு சதாபிஷேகம் ஸ்வாமியைப் போல், ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்திற்கும் ஒருவர் திருப்பணிகளை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால் அறநிலையத்துறையும் இந்த அளவுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிவிட்டால், திவ்யதேசங்கள் அனைத்தும் மிகச்சிறந்து விளங்கும் என்பதிலும், நாம் ஆழ்வார்கள் காலத்திற்கே சென்று விடமுடியும் என்பதிலும் ஐயமில்லை.

பொலிக! பொலிக! பொலிக!

திருக்குருகூர் ஆதிநாதனைப்பற்றி
நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

நான்காம்பத்து-பத்தாம் திருவாய்மொழி- ஒன்றும் தேவும்

திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியுள்ள ஆதிநாதனை முழு முதற்கடவுள் என்று எடுத்துரைக்கிறார் இத்திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார்.

ஒன்றுந் தேவுமுலகுமுயிரும் யாதுமில்லா
வன்று*நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்ப் படைத்தான்*
குன்றம் போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூர்தனுள்*
நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே. 1

தேவர்களும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான உலகங் களும் மற்றும் எவையும் சிறிது மில்லாத ஊழிக் காலத்தில், நான்முகனையும் தேவதைகளையும் உலகங் களையும் பிராணிகளையும் படைத்தவனாக நின்று ஆதிப்பிரான் மலைபோன்ற திருமாளிகைகள் உயர்ந்த திருக்குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது வேறு தெய்வங்களை நாடுகிறீர்களே!

தேவர்கள், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான உலகங்கள் போன்றவை எவையுமே இல்லாத ஊழிக்காலத்தில் முதலில் பிரமனைப்படைத்து அவன் வழியாக தேவர்கள் உலகங்கள், உயிரினங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து 'எல்லாவுலகங்களுக்கும் நானே காரணமானவன்' என்று காட்டிக் கொண்டும், 'நம்மைக் காணவருவார் ஆரேனு முண்டோ?' என்று நின்று நின்று எதிர்பார்த்தும் திருக் குருகூரிலே ஆதிப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்க, அந்தோ! வேறு தெய்வங்களைத் தேடித் திரிகின்றீர்களே! என்று வேறுக்கிறார் ஆழ்வார்.

நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையுமுள் படைத்தான்*
 வீடும் சீர் புகழாதிப்பிரான் அவன் மேவியுறை கோயில்*
 மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகூரதனை*
 பாடியாடிப் பரவிச் செல்வின்கள் பல்லுலகீர் பரந்தே*

பலவகைப்பட்ட உலகர்களே! நீங்கள் தேடி வணங்கும்படியான தெய்வங்களையும் உங்களையும் முன்னம் படைத்தவனும் நித்தியமான திருக்குணங்களான ஸுண்டான புகழை உடையவனுமான ஆதிநாதன் விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பதும் மாடமாளிகைகளால் சூழப்பட்டு அழகு வாய்ந்ததுமான திருநகரியைப் பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்து கொண்டு அதித்து எல்லாவிடத்திலும் பரவி நடவுங்கள்.

உலகர்களே! உங்களைப் படைத்தது போலவே, நீங்கள் தேடி வணங்குகின்ற தெய்வங்களையும் படைத்தவன் ஆதிப்பிரான்தான். அவன் எங்குள்ளான் என்று தேட வேண்டாத படி மிகவும் விருப்பத்துடன் திருக்குருகூரில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவ்வெம் பெருமானைப் பாடாவிட்டாலும் அவன் உகந்தருளின திருக்குருகூரைப் பாடிக் கொண்டும் ஆடிக் கொண்டும் சென்று சேருங்கள் என்கிறார்.

பரந்ததெய்வமும் பல்லுலகும் படைத்து அன்றுடனே விழுங்கி*
 கரந்துமிழ்ந்து கடந்திடந்தது கண்டும் தெளியவில்லீர்*
 சிரங்களாமரை வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்*
 பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை பேசுமினே-3

பரந்திருக்கின்ற தேவைகளையும், அவர்கள் இருப்பிடங்களையும் படைத்தும், பிரளயம் வந்த காலத்தில் அவற்றை விழுங்கியும், உள்ளே ஒளித்து வைத்துப் பிறகு வெளிப்படுத்தியும், (மாவலியிடம் தானமாகப் பெற்று) அளந்தும், (மஹாவராஹமாய்) இடந்தெடுத்தும் இப்படிச் செய்த காரியங்களைக் கண்டறிந்து வைத்தும் தெளிவுபெறாத பல்வகைப் பட்ட உலகர்களே! தேவர்கள் தலையால் வணங்குகின்ற திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிப்பிரானுக்கு அங்கங்களாக அன்றி வேறொரு தேவதை கிடையாது! இருந்தால் சொல்லுங்கள்.

உலகங்களை யெல்லாம் படைத்தும், அவற்றிற்கு ஆபத்து வந்த போது விழுங்கியும், ஆபத்து கழிந்த பிறகு உமிழ்ந்தும், அளந்தும், இடந்தெடுத்தும் இப்படிப் பட்ட பல செயல்களால் தானே முழுமுதற் கடவுள் என்று அறிவித்திருப்பதை வேத, இதிகாச, புராணங்களில் கண்டிருந்தும் தெளிவு பிறக்காமல் மற்ற தேவதைகளைப் பரம்பொருளாக எண்ணுகிறீர்களே! திருக்குருகூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிப்பிரானுக்கு அங்கங்களாக (கீழ்ப்பட்டவர்களாக)த் தான் மற்ற தேவதைகள் இருக்கின்றனவே தவிர அவனுக்குச் சமமான தெய்வம் ஒன்றுண்டாகில் கூறுங்கள் பார்க்கலாம் என்கிறார்.

பேசு நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே* கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்
தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்*
சுசன்பாலோரவம் பறைதல் என்னுவதிலிங்கியர்க்கே

உங்களால் பரதெய்வமாகப் பேசப் படுகின்ற
சிவனுக்கும் அவனது தந்தையான பிரமனுக்கும் மற்ற
முள்ள தேவதைகளுக்கும் தலைவன் ஸ்ரீமந்நாராய
ணனே! இதை கபால மோகக் கதையினால் தெரிந்த
கொள்ளுங்கள். ஒளிபொருந்திய சிறந்த மதில்களால்
சூழப்பட்டு அழகியதான திருக்குருகூரில் எழுந்தருள்
யிருக்கும் பெருமானைப்பற்றித் தவறான பேச்சுக்களைப்
பேசுவது லிங்கப்ரமாணவாதிகளுக்கு என்ன பலனைத்
தரும்?

ஒரு காலத்தில் பரமசிவன், தன்னைப் போலவே பி
மனும் ஐந்து தலையுடையவனாக இருந்தது கண்டு பி
மனது தலை ஒன்றைக் கிள்ளி யெடுத்து விட அக்கபால
அவனுடைய கையிலே ஒட்டிக் கொண்டு விட்டது. ப
இடங்களிலும் திரிந்து முடிவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை
அடைந்து இரந்தபோது அப்பெருமான் பிச்சையிட்ட
வுடனே அக்கபாலம் நீங்கியது. இக்கதையிலிருந்து
பிரமனைக்காட்டிலும் சிவனைக்காட்டிலும் நாராயணனே
மேம்பட்டவன் என்று புரிந்து கொள்ளலாமே, அந்
விடுத்து திருக்குருகூரில் பெருமானைத் தவறாகப் பேசுவதால்
என்ன பயன்? என்கிறார்.

இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்*
வலிந்துவாது செய்வீர்களும் மற்றுநுந் தெய்வமுமாகிநின்றான்*
மலிந்து செந்நெல்கவரி வீசும் திருக்குருகூரதனுள்*
பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்டீர் ஒன்றும் பொய்யில்லை

போற்றுமினே-5

லிங்கத்தின் பெருமைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட
புராணத்தைப் பற்றியவர்களாகவும், ஜைனர்களாக
வும் பௌத்தர்களாகவும் விதண்டாவாதம் செய்பவர்
களாகவும், உங்கள் தேவதைகளாகவும் பொலிந்து
நிற்கிற பிரானை செந்நெற் பயிர்களானவை மலிந்து
சாமரம் வீசப்பெற்ற திருக்குருகூரில் ஸேவியங்கள்
துளியும் பொய்யில்லை; துதியுங்கள்.

லிங்கத்தின் பெருமைபைக் கூறுவதாகக் கற்பிக்கப்
பட்ட புராணங்களையும் மற்றும் ஜைனத்தையும் பௌத்தத்
தையும் பற்றிக் கொண்டு விதண்டா வாதம் செய்பவர்
களே! நீங்களும், நீங்கள் தொழுகின்ற தெய்வமும் ஆகி
நின்றவன் எப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே! எனவே
அவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்குருகூருக்குச் சென்று
அவனைத் தோத்திரம் செய்யுங்கள். அவனைத் தோத்திரம்
செய்கின்ற வார்த்தைகளில் ஒரு துளியும் பொய்யில்லை.
எதைச் சொன்னாலும் அது மெய்யாகவே இருக்கும்
என்கிறார்.

போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப்பிறத்திட்டு உம்மையின்றே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்கை யென்றே
சேற்றில் செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
ஆற்றவல்லவன் மாயங் கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே 6

வேறொரு தேவதையைத்துதித்து வணங்கும்படி யாக உங்களை வேறுபடுத்தி, மற்ற தேவதைகளையும் நீங்கள் நம்பும்படியாகச் செய்து வைத்ததுஎல்லோரும் முக்தியடைந்தால் சாத்திரம் வீணாகும் என்றே! சேற்று நிலத்தில் செந்நெற் பயிர்களும் தாமரையும் ஒங்கி வளரப் பெற்ற திருக்குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, பரமசக்தியுடைய பெருமானிடைய மாயமே, இதைத் தெரிந்து கொண்டு, இதிலிருந்து மீளும் வழியையும் அறிந்து கொண்டு அவனிடத்தில் ஓடுங்கள்.

தானே பரதேவதையாக இருந்து கொண்டிருந்தும் வேறு சில தேவதைகளையும் பிறர் முழுமுதற்கடவுள் என்று தம்பும் படியாக ஆக்கிவைத்ததும் அவனுடைய மாயையே! எல்லாருமே தன்னை வந்து அடைந்து மோகும் பெற்று விட்டால் அவரவர்கள் புண்யபாபங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்ற சாத்திர மரியாதை குலைந்து விடும் என்பதற்காகவே இப்படிச் செய்துள்ளான். நீங்கள் முற்பிறவியில் செய்த பாவத்தின் பயனாகத்தான் மற்ற தேவதைகளை வணங்க நேரிடுகிறது. இந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டு, இதிலிருந்து தப்பும் வழி அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுவதே என்றும் அறிந்து கொண்டு அவனிடத்தில் ஓடுங்கள் என்கிறார்,

ஓடியோடிப்பல பிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம்
பாடியோடிப் பணிந்து* பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர்*
கடி வானவர் ஏத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள்*
ஆடுபுட்கொடியாதிழர்ந்திக்கு அடிமை புகுவதுவே- 7

ஸம்ஸார சக்கரத்தில் ஓடியோடிப் பலபல பிறவிகளிலே பிறந்து வம்சபரம்பரையாக தேவதாதரங்களை அந்தந்த நூல்களிலே சொல்லியிருக்கிறபடி பலபடியாக வழிபட்டுப் பலன் கை புகுந்தமைகண்டீர்களே; தேவர்கள் திரண்டு துதிக்கும்படி நின்ற திருக்குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆடுங்குளக் கொடியுடைய ஆதிநாதப் பெருமாளுக்கு அடியராயிடுப்பதே தகுதி.

பற்பல பிறவிகளாக நீங்கள் ஸம்ஸாரமாகிற சக்கரத்தில் ஓடியோடித் திரிந்து, பற்பல தாழ்ந்த தேவதைகளை அடிபணிந்து என்ன பலனைக் கண்டீர்கள்? ஒன்றுமில்லை இனியாவது, திருக்குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிப் பிரானுடைய திருவடிகளை அடைவதே தகுதியானது என்று உணர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்கிறார்.

புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனை*
நக்க பிரானு மன்றுய்யக் கொண்டது நாராயணனருளே*
கொக்கலத் தடந்தாழை வேலித் திருக்குருகரதனுள்*
மிக்க வாக்விப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே-

அடிமை செய்து உள்புகுந்து தன்னைக் கரணப்
பெற்ற மார்க்கண்டேயனென்று பிரஸித்தனான அக்
காலத்தில் திகம்பர சாமியான ருத்ரன் ரக்ஷித்தது
நாராயணனுடைய அருளின் பயனேயாகும். கொக்குப்
போலே வெண்ணிறமாக அலர்கின்ற பெரிய தழைகளை
வேலியாகவுடைய திருக்குருகரிலே மேம்பாடுடைய
ஆதிநாதப் பெருமானிருக்க வேறு எந்த தேவதைகளைப்
பேசுகிறீர்கள்?

மார்க்கண்டேயன் பரமசிவனை ஆராதித்து நீண்ட
ஆயுளைப்பெற்றான் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அக்கதை
யின் மருமத்தையும் கேளுங்கள். மார்க்கண்டேயன்
யமனுக்கு அஞ்சி சிவலிங்கத்தைக் கட்டிக் கொண்டபோது
சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதித்து, அவனுடைய
அருளாலேயே மார்க்கண்டேயனைக் காப்பாற்றினான்
என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. அப்படிப்பட்ட
ஆதிநாதப்பெருமான் இருக்க வேறு தெய்வத்தைப் பற்றிப்
பேசுகிறீர்களே! என்கிறார்.

விளம்புமாறு சமயமும் அவையாகிய மற்றும் தன்பால்*
அளந்து காண்டற் கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்*
வளங்கொள் தன்பனை சூழந்தழகாய திருக்குருகரதனை*
உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மை உய்யக்கொண்டு
போகுறிலே-9

கண்டபடி சொல்லுவது தவிரப்பொருட் பொருத்
தம் சிறிதுமில்லாதவைகளான அறு வகைப்பட்ட
பாஹ்ய மதங்களும் அந்த பாஹ்ய மதங்கட்குச்சம
மான குத்ருஷ்டி மதங்களும் தன் விஷயத்திலே எல்லை
காணவொண்ணாதவனாயிருக்கிற ஸகலஜகத் காரண
பூதனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாய்
வளம்மிக்க குளிர்ந்த நீர் நிலங்களாலே சூழப்பட்டு
அழகியதான திருக்குருகரை நீங்கள் உங்களை உஜ்ஜீ
விப்பித்துக் கொண்டு நடக்க வேண்டியிருந்தீர்
களாகில் அந்தரங்க ஜ்ஞானத்துக்குள்ளே வைத்துச்
சிந்தனை செய்யுங்கள்.

சாக்ய, உலூக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலி
மதங்கள் ஆறும் பாஹ்ய மதங்கள் (வேதத்தை பிரமாண
மாக ஒப்புக் கொள்ளாதவை) அத்வைதம் போன்றவை
குத்ருஷ்டி மதங்கள். இம்மதங்களால் அழிக்கமுடியாத செல்
வத்தை உடைய எம்பெருமான் திருக்குருகரில் எழுந்தருளி
யுள்ளான். நீங்கள் உய்வுபெற வேண்டும் என்று எண்ணு
வீர்களானால் அவனைச் சிந்தனை செய்யுங்கள் என்கிறார்

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால்*
மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம்
நிற்கவே*
செறுவில் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூர்தனுள் *
குறிய மாணுருவாகிய நீள் குடக்கூத்தனுக் காட்செய்வதே-10

எல்லாத் தேவதைகள் எல்லா உலகங்களும் மற்றும்
முண்டான சேதநா சேதங்களுமாகிய இவையடங்
களும் தன்னுடையதான களங்கமற்ற திருமேனி
போன்று குறையற நிற்குமிருப்பிலே விளை நிலங்களில்
செந்நெற்பயிர்களும் கருப்பஞ் சோலைகளும் வளரும்
படியான திருக்குருகூரிலே வாமநப்ரஹ்மசாரி வேஷ
மெடுத்தவனும் க்ருஷ்ணனாய்ப் பெரிய குடக்
கூத்தாடினவனுமான பெருமானுக்கு அடிமை
செய்வதே உற்றதாம்.

எல்லாத் தேவதைகளும் உலகங்களும் சேதநா அசேத
னங்களும் தனக்குத் திருமேனிபோலே அடங்கியிருக்கும்
படியாகப் பெற்ற எம்பெருமான் திருக்குருகூரிலே எழுந்த
ருளியுள்ளான். அவனுக்கு அடிமை செய்வதே உங்களுக்குத்
தகுதியானது என்கிறார்

ஆட்செய்தாழிப் பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண் குருகூர்நகரான்*
நாட்கமழ் மகிழ்மலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்*
வேட்கையால் சொன்னபாடல் ஆயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லார்*
மீட்சியிற்றி வைகுந்த மாநகர் மற்றது கையதுவே- 11

உபதேச முகத்தாலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப்
பணி கொள்ளுகையாகிற கைங்கர்யத்தை பண்ணி
ஆழியங்கையனை பெருமானை அடைந்தவரும், திருக்
குருகூர்த் தலைவரும் பரிமளம் மாறாத மகிழ் மாலையை
திருமார்பிலே அணிந்தவருமான ஆழ்வார் ஆதரத்
தோடு அருளிச் செய்ததான ஆயிரம் பாட்டினுள்ளே
இப் பதிகத்தை ஓதவல்லவர்களுக்கு மீண்டும் திரும்பு
தலில்லாத ஸ்ரீவைகுண்ட மஹாநகரமாகிய அவ்விடம்
கைப்படும்.

உபதேசங்களைச் செய்து இவ்வுலகத்தைத் திருத்திப்
பணி கொள்ளுகை என்கிற கைங்கர்யத்தைச் செய்து எம்
பெருமானை அடைந்தவரும், திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரும்,
மகிழ்மலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்*
அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களுள் இப்பத்துப் பாசுரங்
களைக் கற்பவர்களுக்கு மீளாத இல்லாத மோகம் கைப்
படும் என்று பயன் கூறித் தலைக்கட்டுகிறார்.

நம்மாழ்வரைப்பற்றி மதுரகவியாழ்வார் அருளிச் செய்த

கண்ணிருண் சிறுத்தரம்பு

கண்ணிருண் சிறுத்தரம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன்* என்னப்பனில்*
நண்ணித் தென்குருகூர் நம்பி என்றக் கால்*
அண்ணிக்கும் அமுதாரும் என்னாவுக்கே

1

பல முடிச்சுகளையுடைத்தாய் உடம்பிலே அழுந்
தும்படி நுண்ணியதாய் எட்டம் போராதபடி சிறிதா
யிருக்கிற கயிற்றினால் யசோதைப் பிராட்டி தன்னைக்
கட்டும்படி பண்ணுவித்துக் கொண்ட விசேஷ ஆச்
சரிய சக்தியுத்தனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான் ஸர்வேச்
வரனை விட்டு (ஆழ்வாரை) கிட்டி ஆச்ரயித்து தெற்கு
தெய்வியுள்ள ஆழ்வார் திருநகரியென்னும்
குருகூர்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் என்று அவரது
திருநாமத்தைச் சொன்னால் மிகவும் இனிமையாக
இருக்கும். என் ஒருவனுடைய நாவுக்கே அமுதம்
ஊறும்.

எம்பெருமான் தன்னுடைய எளிமையை நன்கு
வெளிப்படுத்துவதற்காக, வெண்ணெய் திருடி அகப்
பட்டுக் கொண்டு கயிற்றினால் உரலிலே கட்டப்பட்டுக்
கிடந்தான். அதை நினைத்து மோகித்தார் ஆழ்வார்.
ஆனால் அப்படி ஆழ்வாரும் மோகித்த எம்பெருமானைக்
காட்டிலும், ஆழ்வார் திருநகரி நம்மாழ்வாருடைய திரு
நாமத்தைச் சொன்னால் என்னாவில் அமுதம் ஊறுகிறது
என்கிறார்.

நானினுந்நன்றி இன்பமெய்தினேன்*
மேலினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே*
தேவுமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி*
பாவின்னினிசை பாடித்திரிவனே.

2

நாக்கினால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி
ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன்; அவ்வாழ்வாருடைய
அழகிய திருவடிகளை அடையப் பெற்றேன்; இது
சத்தியம், ஆழ்வாரையொழிய வேறொரு தெய்வத்தை
அறிய மாட்டேன்; திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான அவ்
வாழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களின் இனிய
இசையையே பாடித் கொண்டு திரியக்கடவேன்.

நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியாத
நான் என்னுடைய நானினால் அவருடைய திருநாமத்தைச்
சொல்லி இன்பமடைந்தேன். அவர் திருவடிகளில் என்
தலையை மடுத்தேன். அவருடைய அருளிச் செயல்களையே
எப்போதும் பாடித் திரிவேன். இப்படி முக்கரணங்
களாலும் ஆழ்வார் மீதே ஈடுபட்டேன் என்கிறார்.

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை*

கரிய கோலத் திருவுருக்கான் பன் நான்*

பெரியவன்குருகர் நகர் நம்பிக்கான்

உரியனாய்* அடியேன் பெற்ற நன்மையே

பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டற்றுத் திரிதந்தேனாகிலும் நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமானுடைய நீலமேகம் போல் கறுத்ததாய் அழகிய பிராட்டியோடு கூடிய திவ்யரூபத்தை நான் ஸேவிப்பேன்; பெருமையும், ஒளதார்யமுமுடைய ஆழ்வார்க்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனாயிருந்து வைத்து அடியேன் பெற்ற பேறு இது காணீர்.

நம்மாழ்வாரைத் தவிர தேவமற்று அறியாத அடியேன் திரும்பினேனாகிலும் தேவபிரானுடைய கரிய கோலத் திருவுருகையே காண்பேன். ஆழ்வார் திருவடிகளினே அடியனாயிருந்து அவர் வழியால் பெற்றதாகையால் இது நன்மையே என்கிறார்.

நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்*

புன்மையாகக் கருதுவராதலின்*

அன்னையாய் அத்தனாய் என்னையாண்டிடும்

தன்மையான்* சடகோபன் என்நம்பியே*

நற்குணத்தால் மேன்மை, பெற்றவர்களுள் நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள் அடியேனைத் தீயகுணங்களே ஒரு வடிவு கொண்ட தேன்றெண்ணி கைவிட்டிருப்பர் என்பது காரணமாகவே தாயாகவும் தந்தையாகவும் அடியேனைக் கைக்கொண்டருளுமியஸ்வினரான நம்மாழ்வார் எனக்குத் தலைவர்.

நற்குணங்களை உடையவர்களும் நான்மறை வல்லவர் வர்களுமான வைதிகர்கள் புன்மையே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைக்கருதி ஒதுக்கித்தள்ளியபோதும் அடியேனைக் கட்டாட்சித்தவர் நம்மாழ்வாரே! எனக்குத் தாயாய், தந்தையாய் அடியேனைக் கைக் கொண்ட நம்மாழ்வாரே எனக்குத் தலைவர் என்கிறார்.

நம்பினேன் பிறர்நன் பொருள் தன்னையும்*
 நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்*
 சேம்பொன் மடத்தென் குருகூர் நம்பிக்கு
 அன்புய்* அடியேன் சதிர்த்தேன் இன்றே*

இன்று 'அடியேன்' என்று சொல்லும்படி திருந்
 தின நான், ஆழ்வாருடைய அருளைப் பெறுவதற்கு
 முன்பெல்லாம் அயலாருடைய நல்ல பொருள்களை
 ஆசைப்பட்டுக் கிடந்தேன்; பிறருடைய பெண்களை
 யும் விரும்பிப் போந்தேன்; இப்போதோவென்றால்
 செவ்விய பொன்னாற் சமைத்த மாடங்களையுடைய
 திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்க்கு பக்தனாகப்
 பெற்று சதிரையுடையேனானேன் [சமர்த்தனாய்
 விட்டேன்]

ஆழ்வாருடைய அருளைப் பெறுவதற்கு முன்னர் நான்
 பிறருடைய பொருள்களைக் கவர்வனாக இருந்தேன். (பக
 வானுடைய என் ஆத்மாவை என்னுடையது என்று
 எண்ணினேன்.) இப்போது ஆழ்வாருடைய அருளுக்கு
 இனக்காசி சாமர்த்திய முடையானவிலிட்டேன் என்கிறார்.

இன்று தொட்டும் எழுமையும் எம்பிரான்*
 நின்று தன் புகழ் ஏத்த அருளினான்*
 குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பி*
 என்னுமென்னை இகழ்விலன் காண்மினே -

இன்று முதலாக மேலுள்ள காலமெல்லாம் உறு
 திப்பாடு நிலைக்கப் பெற்று தம்முடைய [ஆழ்வாரு
 டைய] திருப்புகழ்களைத் துதிக்கும்படி எம் ஸ்வாமி
 யான ஆழ்வார் க்ருபை பண்ணினார், மலை போன்ற
 மாடங்களையுடைய திருநகரிக்குத் தலைவரான அவ்
 வாழ்வார் (இனி) எக்காலத்திலும் என் விஷயத்தில்
 அநாதரமுடையவராக இருக்க மாட்டார்; இதனை
 அநுபலத்தில் கண்டு கொள்ளுங்கள்;

இன்று முதல் இனிமேல் உள்ள காலமெல்லாம் ஆழ்
 வாருடைய திவ்யகுணங்களையே பாடித்திரியும்படியான
 உறுதிப்பாட்டை ஆழ்வாருடைய அருளாலே பெற்றேன்,
 இவ்வளவு மன்றி நான் ஒருகால் ஆழ்வாரை இகழ்ந்தாலும்
 அவர் என்னை இகழ்மாட்டார் என்னும்படி அவருடைய
 பரம கிருபைக்குப் பாத்திரமானேன்; இதனை நீங்கள் அனு
 பவத்தில் கண்டு கொள்ளுங்கள் என்கிறார்.

கண்டு கொண்டென்னைக் காரிமாறப் பிரான்*
 பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்*
 என்டிசையும் அறிய வியம்புகேன்*
 ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே

பரமோபகாரராய் பொற்கரியார் திருக்குமார
 ரான நம்மாழ்வார் தமது பெருமையை அறியாத
 என்னைக் கடாக்கித்து கைக்கொண்டு அநாதியாய்ப்
 பிரபலமாயிருந்த பாபங்களை, உருமாய்ந்துபோம்படி
 பறக்கடித்தருளினார்; ஆதலால் அழகிய தமிழ்க் கவி
 களுக்கு ஆகரமான அவ்வாழ்வாருடைய க்ருபை
 யையே எட்டுத் திக்கிலுள்ளவர்களும் அறியும்படி
 சொல்லக்கடவேன்;

ஆழ்வார் தமது பெருமையை அறியாத என்னையும்
 கடாக்கித்து என் பாவங்களைப் போக்கி அருளினார்.
 ஆழ்வாருடைய இந்தக் கருணையையே எட்டுத் திக்கி
 லுள்ளவர்களும் அறியும்படியாகப் பாடக்கடவேன்
 என்கிறார்.

அருள் கொண்டாடும் அடியவர் இன்புற*
 அருளினான் அவ்வருமறையின் பொருள்*
 அருள் கொண்டு ஆயிரமின்தமிழ் பாடினான்*
 அருள் கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே

பகவத்க்ருபையைக் கொண்டாடுகின்ற பக்தர்கள்
 ஆனந்திக்கும் படி அந்த அருமையான வேதத்தின்
 உட்பொருள்களை அருளிச் செய்தான் கீதாசார்யன்.
 ஆனால் பரம க்ருபையாலே இனிய தமிழ்ப் பாஷை
 யிலே அமைந்த திருவாய்மொழி ஆயிரத்தைப் பாடின
 ஆழ்வாருடைய க்ருபை ஒன்று மாத்திரமன்றோ இந்த
 னோகத்திலே அதிசயத்திருக்கிறது.

அடியவர்கள் ஆனந்திக்கும் படியாக வேதத்தின் உட்
 பொருள்களை யெல்லாம் (ஸ்ரீமக்பகவத் கீதையாக) அரு
 னிச் செய்தான் கீதாசார்யன். ஆனால் ஆழ்வாரோ வேதத்
 தின் உட்பொருள்களை யெல்லாம் மிக அழகிய தமிழ்ப்
 பாசரங்களால் அமைந்த திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசரங்
 களாக வெளியிட்டார். எனவே ஆழ்வாருடைய அருளே
 இவ்வுலகினில் சிறந்தது என்கிறார்.

புக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்*
 நிற்கப்பாடி என் நெஞ்சன் நிறுத்தினான்*
 தக்கசீர்ச்சடகோபனென் நம்பிக்கு* ஆட்
 புக்க காதல் அடிமைப் பயனன்றே.

சிறந்த வைதிகர்களால் ஓதப்படுகின்ற வேதத் தினுடைய உள்ளுறை பொருளானது நிலை நிற்கும்படி திருவாய் மொழியைப் பாடி என்னுடைய ஹ்ருத யத்திலே அந்த வேதார்த்தங்களை அல்லது திருவாய் மொழியை நன்றாக நிலைநிறுத்தினார் ஆழ்வார்; தகுதியான குணங்களையுடையராய் சடகோபனென்ற திருநாமத்தையுடையரான அந்த ஆழ்வார் விஷயத்திலே அடிமை செய்வதற்கு உறுப்பான ஆசையானது அந்தக் கண்ணத்திலேயே ஆழ்வார் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வதையே பயனாகவுடைத்தாய்த்து.

கருங்கல்லைத் துளைத்துக் குழியாக்கி அதிலே நீரை நிறுத்துவாரைப் போலே அதிமந்தமான என்நெஞ்சிலே வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் நன்கு பதியும்படி செய்தார் ஆழ்வார். அவர் திறத்திலே ஆட்செய்ய வேணும் என்ற என் ஆசையும் அவருடைய அருளாலே அக்கணத்திலேயே பலித்து விட்டது என்கிறார்.

பயனன்றாலும் பாங்கல்வராகிலும்*
 செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்*
 குயில் நின்றால் பொழில்சூல் குருகூர் நம்பி*
 ஸயல்கின்றேன் உன்றன் மொய்கழற்கன்பையே

திருந்துவதால் தமக்கொரு பயனில்லாமற் போனாலும், அவர்கள் திருந்துகைக்குப் பாங்காக அமையாமற் போனாலும் தமது அநுஷ்டாநத்தாலே நன்றாக கடாக்ஷித்து அவர்களை ஆட்கொள்வதற்காக குயில்களானவை நின்று ஆரவாரஞ் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வாரே! தேவரீருடைய சிறந்த திருவடிகளில் அன்பு உண்டாவதைக் குறித்தே முயற்சி செய்கின்றேன்,

பிறர் திருந்துவதால் தமக்குப் பயனில்லா விட்டாலும் அவர்கள் திருந்துவதற்குத் தகுதியுடையவர்களாக அல்லா விட்டாலும் கூடத் தம்முடைய செயல்களால் அவர்களைத் திருத்திவிடுகிறார் நம்மாழ்வார். இதற்காகவே திருக்குருகூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஆழ்வாரே! உம்முடைய திருவடிகளிலே அன்பைச் செலுத்துவதற்கு முயற்சி செய்கிறேன் என்கிறார்.

அன்புநள்ளை யடைந்தவர் கட்கெல்லாம்
 அன்பன்* தென்குருகர் நகர் நம்பிக்கு*
 அன்பனும் மதுரகவி சொன்னசொல்
 நம்புவார்பதி* வைகுந்தம் காண்மினே-

11

ஆச்ரித பக்ஷபாதியான எம்பெருமானை ஆச்ரயித்
 தவர்களான ஸகல பாகவதர் பக்கலிலும் பக்தியை
 புடையரான நம்மாழ்வார் விஷயத்திலே புக்தனாய்
 ருந்து கொண்டு மதுரகவி அருளிச் செய்த இத்திவ்யப்
 பிரபந்தத்தை தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விச்வஸித்திபுப்
 பவர்களுக்கு லாஸஸ்தாநமானது பரமதமாம்.

தன்னை அடைந்த அடியவர்களிடத்தில் அன்பு உடைய
 வன் எம்பெருமான். அவ்வெம் பெருமானுடைய அடியவர்
 களிடத்தில் அன்புடையவர் நம்மாழ்வார். அந்த நம்மாழ்
 வாரிடத்திலே அன்புடையவரான மதுரகவியாழ்வார்
 அருளிச் செய்த இப்பாகுரங்களைத் தஞ்சமாக நம்புபவர்
 கள் பரமபதத்தைப் பெறுவர் என்று பயன் கூறித்தனைச்
 சுட்டுகிறார்.

Registered as News Paper Regd. No.R.N.33614/78
Geethacharyan T.N.M.S. (c)345
No.G / TN / Chief PMG / 667 / 2000 WPP 373

கீதாசார்யன்

Edited and Published by Dr.M.A.Venkatakrishnan. Printed at
Guru-Achagam, 19, Irusappa Gramani Street, Triplicane,
Madras 600 005.

ஸ்ரீ உ.வே. மஹானித்வான் திருநாராயணபுரம் அனந்தாண்மீள்ளை
சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரசிம்மாசார்ய ஸ்வாமி

கீதாசார்யன் 259

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5002 விக்ரம தை
(ஜனவரி 2001)

ஆசிரியர்

Dr M. A. வேங்கட கிருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D.

துணையாசிரியர்

Dr பூமா வேங்கட கிருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

T. C. A. ராமா நுஜம் M.A., B.L., I.R.S

தலைவர்

பேர்ஷகர்கள்

எஸ். வேங்கடகிருஷ்ணன்
பட்டாசாரியார்
வி.டி.கோபாலன்

கே.இ.பி.ரங்கராஜன்
டி.எஸ்.ராமஸ்வாமி
எம்.ஏ.பார்த்தஸாரதி

7, தெற்கு மாட வீதி திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005

① 844 16 53

email: geethacharyan@yahoo.com

மஹான்களின் சதாபிஷேகம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தின் இருபெரும் தூண்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ.வே. வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமியும்.

1921ம் வருடம் தை மாதம் ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தன்று அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி. அதற்கு மறுநாள் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி. ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் பிரதான சிஷ்யர்களாகத் திகழ்ந்த இவ்விருவரும், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தங்கள் உபந்யாஸங்களாலும், நூல்களாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்துள்ளனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளுக்கும் இவ்வருடம் 80 வது திருநக்ஷத்திரம் நிறைவடைகிறது. இவ்விருவரும் திருநாடலங்கரித்துவிட்டாலும், அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச் செய்துள்ள பணிகளை நினைவுகூரும் வகையில் அவர்களுடைய சதாபிஷேக விழா கடந்த ஜனவரி மாதம் 20, 21 தேதிகளில் சென்னையில் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஜீயர் ஸ்வாமிகள், வித்வான்கள் ஒருவர் தப்பாமல் அனைவரும் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டு, ஸ்வாமிகள் இருவரின் தொண்டுகளை நினைவு கூர்ந்தனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளும் கீதாசார்யனார் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளைத் தனிநூலாக, (தனித்தனியாக இரு இதழ்களில்) வெளியிட்டு ஸத்தை பெறுகிறோம்..

ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி

திருநாராயணபுரம் அனந்தாண்பிள்ளை திருவம்சத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வித்வான் சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி. சதாபிஷேகம் என்பது இவருடைய குடும்பப் பெயராகும். இவரது முன்னோர்களில் ஒருவர் நூறுமுறை ஸ்ரீராமாயணம் ஸேவித்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்தபடியால் அவரது குடும்பத்திற்கு சதாபிஷேகம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது என்பர். கோவிந்த நரஸிம்மாசாரியர் என்ற திருநாமத்தை விட சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி என்ற திருநாமமே இவருக்குப் பிரஸித்தமாக நிலைத்து விட்டது. சிறுவயதில் திருநாராயணபுரத்திலேயே ஆரம்பக் கல்விகளைக் கற்ற இவர், பிற்காலத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் பாடசாலையில் பயின்று வடமொழி வியாகரண சிரோமணி பட்டம் பெற்றார். ஸம்ப்ரதாயகிரந்தங்களை ஸ்ரீ உ.வே. கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமியிடமும், தமது தமையனாரான ஸ்ரீ உ.வே. இளைவில்லி சடகோபாசாரியரிடமும் பயின்ற இவர் சென்னை வந்து, ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம் பல்லாண்டுகள் அடிபணிந்து, ஸ்ரீபாஷ்யம், பகவத் விஷயம் முதலிய கிரந்தங்களை வரியடைவே காலகேசுபம் கேட்டார்.

இளமையில் வறுமையில் வாடியபோதும் அதற்காகச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ஸம்ப்ரதாயக் கிரந்தங்களைக் கற்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வந்தார். ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடம் காலகேசுபம் கேட்பதற்காக, ஒரு சாரியின் ஆதரவில் சென்னகேசுவப்

கீதாசார்யன்

பெருமாள் கோயிலில் தங்கியிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ உ.வே.காரப்பங்காடு ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணியில் காலவேளைகளிலும் மாம்பலத்தில் மாலை வேளைகளிலும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷய காலக்ஷேபங்கள் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தார். இங்கெல்லாம் சென்று வருவதற்கு பஸ்பயணச் செலவுக்குக் கூடக் காசில்லாமல் டவுனிலிருந்து நடந்தே திருவல்லிக்கேணிக்கும் மாம்பலத்திற்கும் சென்று காலக்ஷேபம் கேட்பார். இதனால் இரவு திரும்புவதற்குத் தாமதமாகிப் பலநாள்கள் இரவு சாப்பாடுகூடக் கிடைக்காமல் போய்விடும். ஆனால் ஸம்பந்தாயார்த்தங்களைக் கற்பதையே நோக்கமாகக் கொண்ட ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமி இவை எதையுமே பொருட்படுத்த வில்லை.

ஸ்ரீ உ.வே.காரப்பங்காடு ஸ்வாமியிடம் காலக்ஷேபம் கேட்டு வந்தபோதே ஸ்ரீ உ.வே. காஞ்சீபுரம் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் பேரன்புக்கும் இலக்காகித் திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. காஞ்சீ ஸ்வாமியைப் போலவே அதிகம்பீரமான தோற்றம், எப்பொழுதும் திகழும் பன்னிரு திருமண்காப்புகள், பஞ்சகச்சம், திருமணித்தாழ்வடம், அருளிச்செயல் கோஷ்டிகளில் ஈடுபாடு முதலியவை ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமியிடமும் இருந்தன.

கிரந்த காலக்ஷேபங்கள் ஸாதிப்பதில் தன்னிகரற்றவர் ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமி. வியாக்கியானத்திலுள்ள பங்க்திகளை நன்கு அந்வயித்து, அதன் பொருளைக் கேட்பவர் நெஞ்சில் பதியும் படி எளியநடையில் விளக்குவது இவருக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இதனால் இவருக்கு ஸாரார்த்தச் சொல் அழகர் என்ற விருதும் ஏற்பட்டது. ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடைய சரித்திரங்கள், ஐதிஹ்யங்கள்

ஸ்ரீசதாபிகேம் ஸ்வாமி

முதலியவற்றை ஐயம் திரிபற விளக்குவதும் இவருக்குக் கைவந்த கலையாகும்.

மணவாளமாமுனிகளிடத்தில் மிக மிக அதிகமான ஈடுபாடு கொண்ட ஸ்ரீசதாபிஷேகம் ஸ்வாமி, திருவரங்கம், திருப்பதி ஆகிய திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியுள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதி ஜீர்ணோத்தாரணங்களில் பெரும் பங்கு வகித்தார். மணவாளமாமுனிகளின் அவதாரஸ்தலமான ஆழ்வார் திருநகரியில் அமைந்துள்ள மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதியைத் தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் மிக அற்புதமாக ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து, ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தையும் மிக மிக விமரிசையாக நடத்தி வைத்தார். அவ்விடத்தில் வருடந்தோறும் மணவாளமாமுனிகள் உத்ஸவத்தைப் பத்துநாள்கள் சிறப்பாக நடத்தும்பொருட்டு, மணவாளமாமுனிகள் கைங்கர்ய ஸபை ஏற்படுத்தி, அதற்கு சாச்வத நிதியும் திரட்டி வைத்திருக்கிறார்.

அறநிலையத்துறையினரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, ஆழ்வார் திருநகரி ஆதிநாதர் ஆழ்வார் திருக்கோயிலையும் கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம் மிகச் சீரியமுறையில் திருப்பணிசெய்தருளினார். சொற்கட்டிடக் கலையில் வல்லவராய்த் திகழ்ந்தது போலவே கற்கட்டிடக் கலையிலும் இவர் வல்லவராதலால் தம்முடைய திறமையெல்லாம் பிரயோகித்து மேற்பணி திருப்பணியைச் செய்தார். இதற்காக, ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே பல ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து ஒவ்வொரு பணியையும் தம்முடைய நேரடி மேற்பார்வையிலேயே செய்து முடித்தார். இங்கு இவர் செய்துள்ள பணிகளிலேயே மிக உயர்ந்த திருப்பணி, ஆதிநாதர், ஆழ்வார் ஆகிய இருவருடைய திருமேனிகளையும் இன்று நாம் ஸேவிக்கும் அழகுடன்

வெளிப்படுத்தியதுதான். அதுநாள் வரை தைலக்காப்புத் திருமேனியாகத் திகழ்ந்தவைகளை திருமஞ்சனம் (அபிஷேகம்) கண்ட திருமேனியாக ஆக்கியவர் ஸ்வாமி தொடர்ந்து, தென்திருப்பேரையிலும் பெரும்பான்மையான திருப்பணிகள் இவருடைய மேற்பார்வையிலேயே செய்து முடிக்கப்பட்டன.

அவர் எடுத்துக் கொண்ட செயல்கள் எல்லாம் சிறப்பாகவே நடைபெற்றதற்குக் காரணம் அவருடைய தன்னலமற்ற தொண்டுதான். எந்தக் கைங்கர்யத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதிலேயே மூழ்கிவிடுவார். இரவுபகல் பராமல் தம்முடைய வயதின் தளர்ச்சியையும் பொருட்படுத்தாமல் திருப்பணிகளிலேயே கவனம் செலுத்துவார். தாம் செய்து வந்த உபந்யாஸங்கள் காலக்ஷேபங்களைக்கூட, தமக்கு செல்வம் சேகரிப்பதற்கு அவர் பயன்படுத்தவில்லை. அதில் கிடைக்கும் ஸம்பாவனைகள் அனைத்தையும் கைங்கர்யங்களுக்கே செலவிட்டார். அவருடைய வாழ்க்கைக்கு என்று ஓரளவு சேகரித்து வைத்திருந்த பணத்தையும் தம்முடைய காலத்திற்குப் பிறகு மணவாளம்முனிகள் கைங்கர்ய ஸபையிலேயே சேர்த்துவிடும்படி எழுதி வைத்திருந்தார்.

மிகப் பெரிய வித்வானாக இருந்தபோதும், அனைவரிடமும் குழந்தை போல் பழகுவார். தமது 72வது வயதில் 26-1-1993 அன்று திருநாடலங்கரித்துவிட்டார்.

ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து அவரோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவர்கள் உண்மையிலேயே மிகச்சிறந்த பாக்யசாலிகள் ஆவர்.

தத்வ ஹித பருஷார்த்தங்கள்

ஸ்ரியப்பதியான ஸர்வேஸ்வரனால் வெளியிடப் பட்ட ஸித்தாந்தங்களில் மிகச் சிறந்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமே ஆகும்.

இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தார்த்தங்களை பிள்ளை உலகாசிரியர் தம் பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களில் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் காட்டியருளுகிறார், அவைகளை அடியொற்றி இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

தத்வம் ஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுயி: ஸர்வதோமுகை:
இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா

ஸ்ரீ உ.வே. ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி

தத்துவத்தை அறிய விரும்புமவர்களுக்கு எல்லா விதமான ஹேதுக்களாலும் இது ஒன்றே தத்வமாக தேற்றப் பட்டிருக்கிறது. எப்போதும் த்யானம் செய்யத்தக்கவன் நாராயணனே என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருள், இத்தால் தத்வம் உண்மைப் பொருள் ஸ்ரீமந் நாராயணனே எனத் தேறிற்று.

ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுயி:
ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏததந்யந்ந கிஞ்சந

என்பது மற்றொரு வசநம். மோக்ஷத்தை விரும்புமவர்களால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதும், உபாய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதும் அடையத் தக்க

பலத்தைப் பற்றியதுமான மூன்று அறிவே பெற (கைக் கொள்ள)த் தக்கன. இவற்றைத் தவிர வேறு எதுவும் வேண்டியதில்லை என்பது இதன் பொருள். இதைத்தவிர, திரும்பத்தால் அறிவிக்கப்படுகிற 1..ஸ்வஸ்வரூபம் என்ற ஆத்மாவின் நிலை, 2. பரஸ்வரூபம் என்கிற பரமாத்மாவின் நிலை 3. உபாயஸ்வரூபம் என்கிற ஸாதநத்தின் நிலை 4. பல ஸ்வரூபம் என்கிற பயனின் நிலை 5.விரோதி ஸ்வரூபம் என்கிற எல்லாவற்றையும் தடுக்கும் தன்மையதான அசேதந தத்வத்தின் நிலை ஆகிய இவ்வைந்தும் மோக்ஷத்தை விரும்புவோர்கள் அவஸ்யம் அறிய வேண்டியவையாகும்.

ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யகாத்மந:
ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்தி விரோதி ச
வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸ புராணகா:
முநயஸ்ச மஹாத்மந: வேதவேதாந்த வேதிந:
என்கிற சான்றும், திருவாய்மொழியின் தனியனான,

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்

தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும்

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஒதும் குருகையர்கோன்
யாழ்வினை வேதத்தியல்.

என்கிற பாசரமும் சுட்டிக்காட்டித்தருகிறது, இவ்வைந்து அர்த்தங்களையும் சுருக்கிப் பார்த்தால் தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என மூன்றுதான் தேறுகிறது. ஸ்வஸ்வரூபம், என்கிற சித்தத்வமும், விரோதி ஸ்வரூபம் என்கிற அசித் தத்வமும், பரஸ்வரூபம் என்கிற ஈஸ்வர தத்வமும் ஓரர்த்தம். உபாய ஸ்வரூபம் என்கிற ஹிதம் ஓரர்த்தம், பலஸ்வரூபம் என்கிற புருஷார்த்தம் ஓரர்த்தம்.

ஆக மூன்றர்த்தங்கள் தேறுகின்றன. தத்வம் என்னும் போது சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் ஆகிய மூன்று தத்துவங்களையும் விளக்க வேண்டியுள்ளது. முதலில் சித் தத்வம் என்கிற ஆத்ம தத்துவத்தை விளக்குகிறேன்.

சித் தத்வம்

சித் என்கிற ஆத்ம தத்வமானது உடலைக் காட்டிலும், புலன்களைக் காட்டிலும், மனஸைக் காட்டிலும், பிராணனைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிடமுள்ள தீ என்கிற அறிவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, இவ்வைந்தும் 'என்னுடையவை' என்று ஒருவன் உடைமையாகவும், இது என்று அஃறிணையாகவுமே தோற்றுகிறது. ஆத்மா எங்கும் எந்நிலையிலும் நான் என்றே தோற்றுகிறது, ஆகையால் உடல் முதலானவை ஐந்தும் ஆத்மா அல்ல. இவன் வேறுபட்டவனாகிறான். (மாறுபட்டவனுமாகிறான்). ஆத்மா தனக்குத் தானே தோற்றுபவன், நித்யன், அறிவால் உடலெங்கும் வ்யாபிப்பவன். ஒவ்வொரு உடலிலும் வெவ்வேறாக இருப்பவன், தன்படியே ஸுகமானவன், இதற்குச் சான்றாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த "தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண தீப்யோ அந்ய: அநந்ய சேதந: நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதி கேஷத்ரம் ஆத்மா பிநந: ஸ்வதஸ்ஸுகீ" என்கிற வசந்தத்தைக் கொண்டு அறியலாம்.

தவிர ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள 'க' முதற் கொண்டு 'ப' முடிய இருபத்து நான்கு எழுத்துக்கள் அசித் தத்வத்தின் வேறுபாட்டைத் தெரிவிப்பவனவாக, இருபத்தைந்தாம் எழுத்தான 'ம' என்பது ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றது. 'பஞ்சவிம்ஸோயம் ஆத்மா' என்ற சான்றும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆத்மா தனக்குத் தானே தோற்றுகையால் அஜடம் எனப்படுகிறான். நாம் நம்மை நான் என்று தானே சொல்லுகிறோம். இதுதான் ஆத்மாவின் தோற்றம். இந்த ஆத்மா ஆநந்தமே வடிவெடுத்தவன். அதாவது தன்படியே விரும்பத் தக்கவனாகையாலே ஸுகமே வடிவெடுத்தவனாகிறான். ஆத்மா நித்யன். எக்காலத்திலும் உள்ளவன். ஆத்மாவுக்கு ஓர் உடலுடன் சேர்கை பிறப்பாகவும், அவ்வுடலைப் பிரிகை இறப்பாகவும் ஆகிறபடியால் ஆத்மா நித்யனே. ஆத்மா அணு அளவுள்ளவன். ஓர் நெல்லின் வாலை நூறு பங்காகக் கூறிடுவது, அவைகளில் ஒரு கூற்றை நூறாகக் கூறிட்டால் கிடைக்கும் பங்கின் அளவுதான் ஆத்மாவின் அளவு என்கிறது வேத வாக்கியம். ஆத்மா அணு அளவுள்ளவனாய் ஓர் உடலின் ஹ்ருதயத்தில் இருந்து கொண்டு, ஓர் விளக்கு ஓரிடத்தில் இருந்தாலும் அதன் ஒளி எங்கும் பரந்திருப்பது போல தன்னிடமுள்ள அறிவால் உடல் முழுதும் பரந்திருத்தலால் உடலெங்கும் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கிறான்.

ஆத்மா மாறுபாடற்றவன். எப்போதும் ஒரே விதமாக உள்ளவன். ஆகவேதான் ஆத்மாவை வெட்டவோ, எரிக்கவோ, நனைக்கவோ, உலர்த்தவோ முடியாது. ஆயுதங்களும் நெருப்பும் ஜலமும் காற்றும் ஓர் பொருளை உட்புகுந்தன்றோ செயல்பட வேணும். ஆத்மாவுக்கு உட்புறம் என்று ஒன்று கிடையாது. ஆத்மா புலன்களால் அறிய முடியாதவனாகையாலே அவ்யக்தன் எனப்படுகிறான். அசித்தோடு ஒத்தவன் என்று நினைக்க முடியாதாகையால் அசிந்த்யன் நினைக்க முடியாதவனாகிறான். பல துளிகளின் கூட்டாக இல்லாமல் முழுவதும் ஒளியாகவே இருத்தலால் நிரவயவன், அதாவது அவயவங்கள் அற்றவனாகிறான்.

ஆத்மா அறிவுக்கு இருப்பிடமானவன். ஆகவே இவன் அறிவுள்ளவன் என்ற போதே இவன் கர்த்தா = செயல்படுபவன்; போக்தா = அநுபவிப்பவன் என்பதும் தேறுகிறது. ஆத்மா ஈஸ்வரனால் தன் நினைவின்படி எப்போதும் செயல்படும்படி இருத்தலால் நியமிக்கப்படுபவன் ஆகிறான். ஈஸ்வரனால் தரிக்கப் படுவதனால் தரிக்கப்படுபவனும் ஆகிறான்.

ஆத்மா ஒருவனுக்கு ஸேஷமாகவே இருப்பான். சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை போல் ஈஸ்வரனுக்கே. ஸேஷமாக இருப்பவன். அதாவது ஈஸ்வரனுக்கே உபயோகப்படுபவன். ஒருவனுக்கு அடிமையாயிருக்கும் வீடு, நிலம், மனைவி, மகன் முதலானவற்றை அவனிடமிருந்து பிரித்து விடலாம். உடலைப் பிரிக்க முடியாதே. அதுபோல ஈஸ்வரனுக்கு இந்த ஆத்மா உடல்போல் ஸேஷமாக இருப்பதால் ஈஸ்வரனைவிட்டு இவனைப் பிரிக்க முடியாது.

ஆக ஆத்மா, என்கிற இந்த சித் தத்வம் 1. உடல் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் தனித்தன்மையுடையது. 2. தனக்குத் தானே தோற்றுவது. 3. ஆனந்தமே (ஸுகமே) வடிவானது. 4. நித்யமானது 5. அணு அளவுள்ளது. 6. புலன்களால் அறியமுடியாதது 7. அசித்துடன் ஒப்பிட்டு எண்ண முடியாதது. 8.. அவயவங்கள் அற்றது. 9. மாறுபாடற்றது. 10. அறிவையுடையது. 11. ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப்படும் தன்மையுடையது. 12. ஈஸ்வரனால் தரிக்கப்படும்படி. 13. ஈஸ்வரனுக்குச் ஸேஷமாயிருப்பது எனத் தேறிற்று. இவ்வாத்மா பத்தர், முக்தர், நித்யர் என மூன்று வகையாயிருக்கும்.

பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்கள் ஸம்ஸாரிகள். அதாவது, தங்கள் வினைப்பயன் காரணமாக தேவ, மனுஷ்ய, திரியக், ஸ்தாவர உடல்களைப் பெற்றும், அவ்வுடல்களே ஆத்மா என்கிற உறுதி கொண்டும், உடலையிட்டு உறவினரானவர்களிடத்தில் என்னுடையவர்கள் என்ற விருப்பங்கொண்டும் தீய பழக்கங்களில் விருப்பம் உடையவர்களாய் தங்கள் தங்கள் புண்யம் பார்பம் என்கிற வினைப்பயன் காரணமாக இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர்.

முத்தர் என்கிற ஆத்மாக்கள் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உடையவர்களாய் அதற்கான ஸாதநங்களைக் கைக்கொண்டு ஈஸ்வரனருளால் பரமபதம் அடைந்து எம்பெருமானை அனுபவிப்பதாலும் கைங்கர்யம் செய்வதாலும் பேரின்பத்தைப் பெற்றவர்கள். இம்முத்தர்களில் கேவலர் என்றும் ஒரு வகையுண்டு. அவர்கள் ஈஸ்வரன் காலைக் கட்டி இவ்வுலக பந்தந்தத்தைப் போக்கிக் கொண்டு, பரமபதம் அடைந்து அங்கு ஈஸ்வரன் அருகிலும் போகாதே தனியிடத்தில் கைவல்யம் என்கிற தன்னைத் தானே அனுபவிக்கிற ஆத்மானுபவத்தில் ஊன்றியவர்களே.

நித்யர் என்கிற ஆத்மாக்கள் ஒருநாளும் இந்த ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் இல்லாதவர்கள். அநந்தன், கருடன், விஷ்வக்ஸேநர் முதலானவர்கள்.

இம்மூன்று வகை ஆத்மாக்களும் எண்ணற்றவர்கள். அளவும், நிறையும், உருவமும் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள். ரத்தினங்கள், தானியங்கள், முதலானவை பலவாயிருப்பது போல ஆத்மாக்களும் பலவேயாகும். இம்மூன்று வகை ஆத்மாக்களுக்கும் இலக்கணம்

ஸேஷத்வத்தோடு கூடிய ஜ்ஞாத்ருத்வம், வெறும் ஸேஷத்வம் (அடிமைத்தன்மை) இலக்கணமானால் ஈஸ்வரனுக்கு அசித்தும் ஸேஷமாகையால் அதைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை வேறுபடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வமும் (அறிவுடைமையும்) இலக்கணமாகிறது. வெறும் அறிவுடைமைமட்டுமே இலக்கணமானால் ஈஸ்வரனும் அறிவுடையவன் ஆகையால் அவனிலும் வேறுபடுத்த ஸேஷத்வம் தேவைப் படுகிறது. ஆக, ஸேஷமாகவே அறிவுடையது ஆத்மா.

ஆத்மாவிடமுள்ள அறிவும் ஆத்மாவைப் போன்றே நித்யமாய், ஆத்மாவுக்குத் தன்னைத் தானே தோற்றுவிப்பதாய் ஆநந்தமே வடிவாயிருக்கும், அறிவாகவேயிருக்கும் ஆத்மா தர்மி எனப்படுகிறது. அதற்குத் தனித் தன்மை சுருங்குதல், விரிதல் இல்லாமலிருத்தல், தன்னைத் தவிர மற்றவற்றைத் தனக்குக்காட்டாதிருத்தல், தனக்குத் தானே தோற்றுதல், அணுவாயிருத்தல், இவையாம். ஆத்மாவுக்குள்ள அறிவு தர்மம் எனப்படும். அறிவுக்குத் தனித் தன்மையாவது தர்மமாயிருத்தல், சுருங்குதல் விரிதலாகிய தன்மைகளை உடையதாயிருத்தல், தான் தனக்குத் தோன்றாமல் தன்னைத் தானே ஆத்மாவுக்குத் தோற்றுவித்தல், உடலெங்கும் பரந்திருத்தல் முதலானவை.

அசித் தத்வம்

அசித் என்பது அறிவற்றதாய், எப்போதும் மாறுபடும் தன்மையை உடையதாயிருக்கும். இவ்வசித்தும், ஸுத்தஸத்வம், மிஸ்ர ஸத்வம், ஸத்வ ரூபின்யம் என்று மூவகைப்படும்.

ஸூத்த ஸத்வம் என்னும் அசித்தத்வம் ரஜோ குணம் தமோ குணம் கலசாத ஸூத்தமான ஸத்வ குணத்தையே தன்னிலுடையதாய் நித்யமாய், அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் ஸுகத்தையும் ஆத்மாக்கள் செய்த புண்யபாபமே வடிவான கர்மமடியாக அல்லாமல், வெறும் ஈஸ்வரனின் விருப்பத்தால் பரமபதம் என்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கோபுரம். மாளிகை, மண்டபம் முதலான வடிவில் மாறக் கடவதாய், அளவிறந்த ஒளியுள்ளதாய், மிக்க அறிவுபடைத்த எம்பெருமானாலும் நித்யஸூரிகளாலும் அளவிட முடியாததாய் மிகமிக வியக்கத் தக்க தமைமைய உடைத்தாயிருக்கும். அதனை பஞ்சோபநிஷந் மயம் என்பர். இத்தால்தான் பரமபத்திலுள்ள நித்யாத்மாக்களும், முக்தாத்மாக்களும், ஈஸ்வரனும் தங்கள் விருப்பத்துக்குச் சேர விக்ரஹத்தை உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

மிஸ்ரஸத்வம் என்னும் அசித், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களையும் உடையது, இது ஈஸ்வரனுக்கு எப்போதும் விளையாட்டுப் பொருளாயிருக்கும். இதற்கு தமஸ், ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற காரணப் பெயர்களும் உண்டு. உலகிலுள்ள எல்லா அஃறிணைப் பொருள்களுக்கும் காரணமாயிருக்கையாலே ப்ரக்ருதி எனப்படுகிறது. ஆத்மாவின் அறிவை மறைப்பதால் அவித்யை எனப்படுகிறது. வியக்கத்தக்க பொருள்களை உண்டாக்குவதால் மாயை எனப்படுகிறது. இந்த மிஸ்ரஸத்வம் என்னும் அசித்தத்வம் ஒலி, உணர்வு, நிறம், சுவை, மணம் என்னும் ஐந்தாயும், இவற்றை ஆத்மாவுக்கு உணர்த்தும் செவி, உடல், கண், வாய், மூக்கு என்கிற ஐந்தாயும், வாக்கு, பாணி, பாதம்,

பாயு, உபஸ்தம் என்கிற செய் புலன்கள் ஐந்தாயும், பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்கிற ஐந்தாயும் ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ் என்று நான்காயும் இருபத்து நான்கு விதமாக மாறுதலை அடைகிறது.

இவ்விதம் மாறுபடும் முறையும் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. தமஸ்ஸு என்கிற ப்ரக்ருதி தத்வத்திலிருந்து அக்ஷரம். அதிலிருந்து அவ்யக்தம், அதிலிருந்து மஹாந், அதிலிருந்து அஹங்காரம் இந்த அஹங்காரம் வைகாரிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என மூன்று வகைப்படும், வைகாரிகத்திலிருந்து பதினொரு புலன்களும் தாம்ஸாஹங்காரத்திலிருந்து ஆகாயம், அதிலிருந்து காற்று அதிலிருந்து நெருப்பு அதிலிருந்து ஜலம், அதிலிருந்து ப்ருதிவீ என்னும் ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன. ராஜஸாஹங்காரம் மற்ற இரண்டுக்கும் உதவுகிறது.

இவைகளில் ஆகாயம் முதலான பூதங்களைக் கலசி அக்கலவையால் எண்ணிறந்த அண்டங்களும், அண்டத்துக்குள் ஒவ்வொன்றிலும் பதினான்கு உலகங்களும், அவைகளில் தேவர்கள், மனிதர்கள், பசு, பக்ஷி முதலிய திரியக்குகள், செடி, கொடி முதலிய ஸ்தாவரங்கள் இவை உண்டாக்கப்படுகின்றன. ஐந்து பூதங்களையும் கலசம் முறையாவது: ஒவ்வொரு பூதத்தையும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கொள்வது, ஒரு பாகத்தை நான்காக வகுத்து மற்ற நான்கு பூதங்களோடு சேர்த்தால் ஒவ்வொரு பூதமும் தன்பாகம் பாதியும், மற்ற நான்கு பூதங்களின் பாகம் பாதியுமாய்த் தேறுகிறது. இதற்கு பஞ்சீகரணம் என்று பெயர், ஈஸ்வரன் இப்படி கலசப்பட்ட அண்டங்களை உண்டாக்குகிறான்.

ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் தன்நாபியிலிருந்து புறப்பட்ட தாமரைநாளத்தில் ஓர்தாமரையைப் பூக்கச் செய்து அதில் பிரமனைப் படைக்கிறான். இதுவரையாரையும் துணை கொள்ளாமல் ஈஸ்வரனே செய்வதால் இந்தப் படைப்புக்கு ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்று பெயர். தாமரையில் உண்டான பிரமனுக்கு உள்ளேயிருந்து கொண்டு அண்டத்துக்குள் பதினான்கு லோகங்களையும் அவைகளில் தேவ, மனுஷ்ய, திர்யக், ஸ்தாவரம் என்கிற உடல்களையும் படைத்து, ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் அவரவர் முன்வினைப் பயன்களுக்கேற்ப ஒவ்வோர் உடலைக் கொடுக்கிறான். இதுதான் உலகைப் படைத்தலாகும், பிரமனைக் கொண்டு படைக்கும் படைப்புக்கு வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்று பெயர்.

ஒவ்வொரு அண்டங்களிலும் பூலோகத்திற்கு மேலாக ஆறு லோகங்களும், கீழ் ஏழு லோகங்களும் அவ்வுலகங்களில் பற்பலவிதமானவர்கள் ஈஸ்வரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸக்தியைக் கொண்டு பிரமனால் படைக்கப்படுகிறார்கள். அண்டங்களை அவற்றுக்கு வெளியில் அவைகளைத் காட்டிலும் பத்து மடங்கு அதிகமாய் ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான், அவ்யக்தம் இவைகள் சூழ்ந்துள்ளன. பதினான்கு உலகங்களில் பூலோகத்தில்தான் புண்ணியம் பாவம் இரண்டும் செய்தவர்கள் பிறந்து வசிக்கிறார்கள். மற்ற உலகங்களில் வசிப்பவர்கள் எல்லோருமே புண்ணியம் செய்திருப்பவர்களாய் சுகமே வசிக்கிறார்கள்.

இவ்வுலக ஸ்ருஷ்டியே ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் விளையாடும் போது மட்டும் இன்பம்தரும் விளையாட்டுப் பொருள்களாகவே படைக்கப்

படுகின்றன. இந்த மிஸ்ர ஸத்வம் என்கிற தத்வத்தைப் பற்றி மேலும் கூற வேண்டியது. இருப்பினும் விரிவுக்கு அஞ்சி இத்துடன் நிறுத்தப்படுகிறது. இனி ஸத்வ ஸூன்யம் என்கிற காலம் விவரிக்கப்படுகிறது. இது அசித் தத்வத்தின் மூன்றாவது பிரிவு. ஸத்வ ஸூன்யம் என்றால் மூன்று குணங்களும் அற்றது என்று பொருள். காலம் என்பது மிஸ்ர ஸத்வமான ப்ரக்ருதி. இருபத்து நான்கு விதமாகப் பிரிவுபடவும் மற்றைப் பொருள்களின் மாறுபாட்டிற்கும் காரணமாகிறது. இக் கால தத்வத்தை ஈஸ்வரன் தனக்குப் பிரிக்க முடியாத உடலாகவே கொண்டிருத்தலால் இது அவன் இட்ட வழக்காயுள்ளது. ஸூத்த ஸத்வம் என்கிற அசித்தும், மிஸ்ர ஸத்வம் என்கிற அசித்தும் எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்கும் அநுபவிக்கப்படும் பொருள்களாகவும் அவைகளை அனுபவிப்பதற்கு உதவி செய்யும் ஸாதனங்களாகவும் இடங்களாகவும் இருக்கும்.

இதில் ஸூத்த ஸத்வம் என்கிற அசித் தத்வத்திற்கு மிஸ்ர ஸத்வம் எல்லையாகையாலே கீழெல்லை உண்டு. மேலெல்லை கிடையாது. மிஸ்ர ஸத்வத்திற்கு ஸூத்த ஸத்வம் எல்லை யாகையாலே மேலெல்லை உண்டு, கீழெல்லை கிடையாது. காலம் எங்கும் பரவியிருத்தலால் அதற்கு எல்லையே கிடையாது. காலம் என்கிற தத்வம் கூஷணம், லவம், காஷ்டை என்று வினாடி, நாழிகை முதலாகத் தவிபரார்த்தம் வரை பிரிவடைகிறது. ஸ்ருஷ்டி காலம், ரக்ஷண காலம், ஸம்ஹார காலம் எனவும், கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எனவும் பிரிவடைகிறது. ஆக வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் எல்லாமே காலத்தைப் பின்பற்றியேயுள்ளது. இவ்வாறு அசித், ஸூத்த ஸத்வம், மிஸ்ர ஸத்வம் ஸத்வ ஸூன்யம் என மூவகைப்படும்.

கீதாசார்யன்

ஈஸ்வர தத்வம்

ஈஸ்வர தத்வம் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றெல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வாமியாயும் (உடையவன்) நியமிப்பவனாகவுமிருத்தலையே தனித் தன்மையாகக் கொண்டிருத்தலால் ஈஸ்வரன் என்று குறிப்பிடப்பட்டு இத்தத்வத்தின் படிகள் மேலே காட்டப் படுகின்றன.

1. ஈஸ்வரன் அகிலஹேயப்ரத்யநீக ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபன் (ஸ்வரூபம் என்றால் தனக்கே உரித்தான நிலை) அதாவது எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் எதிர் தட்டாகையாலே எக்குற்றங்களும் ஒட்டாதபடியாலே ஒரு இடத்தையிட்டும் ஒரு காலத்தையிட்டும் ஒரு பொருளையிட்டும் அளவிடமுடியாத தனக்குத் தானே தோற்றுகிற இன்பமே வடிவெடுத்த நிலையை உடையவன்.

2. ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி கல்யாண குணகணபூஷிதன். ஜ்ஞானம் என்கிற அறிவு, சக்தி என்கிற ஆற்றல் முதலான பற்றினவர்களுக்கு மிக்க இன்பத்தைத் தரும் குணங்களின் கூட்டங்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டவன்.

3. ஸகல ஜகத் ஸர்க ஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய் அதாவது எல்லா உலகங்களையும் படைத்தல் எல்லா உலகங்களையும் ரக்ஷித்தல் எல்லா உலகங்களையும் அழித்தல் ஆகிற மூன்று கார்யங்களைச் செய்பவன்.

4. ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு அர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞானி என்கிற நான்கு விதமானவர்களுக்கும் பற்றத்தக்கவன்.

இங்கு ஆர்த்தனாகிறான் முன்புண்டான பொருளை இழந்து அதைப் பெற வேணும் என்று

தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்கள்

ஆசைப்படுமவன். ஜிஜ்ஞாஸுவாகிறான் அறிவே இன்பமே வடிவெடுத்த ஜீவாத்மாவை அநுபவிக்க ஆசைப்படும் கேவலன். அர்த்தார்த்தீ புதிதாகப் பொருளை ஆசைப்படுமவன். ஜ்ஞாநியாகிறான் மிக உயர்ந்த பயனான எம்பெருமானைப் பெற ஆசையுடையவன்.

5. தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதன். தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்கிற நான்கு விதமான பயன்களையும் அளிப்பவன்.

6. விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய் மிகச் சிறந்த திருமேனியுடன் கூடியவன்.

7. லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும். பெரிய பிராட்டியாருக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் நீளா தேவிக்கும் நாயகனாயிருக்கும்.

இவ்விதம் மூன்று பிராட்டிகளுடன் கூடியிருத்தலால் இவன் திருமேனியின் பெருமை காட்டிலெரித்த நிலாவைப் போல் வீணாகாமல் அநுபவிப்பவர்களான பிராட்டிகளின் சேர்த்தி சொல்லப்படுகிறது.

ஈஸ்வரன் அகிலஹேயப்ரத்யநீகன், அதாவது இருட்டிற்கு வெளிச்சம் போலவும் ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப் போலவும் சேதநர்களிடம் காணப்படும் தோஷங்களுக்கும் அசேதநங்களிடம் காணப்படும் தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தாயிருப்பவன்.

ஈஸ்வரன் அநந்தன். அதாவது நித்யனாய் சேதநர்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய் அநந்தர்யாமியாயிருக்கும்.

ஈஸ்வரன் ஜ்ஞாநந்தைகஸ்வரூபன். அதாவது ஆநந்தமேவடிவெடுத்த ஜ்ஞாநமுடையவனாயிருக்கும்.

இந்த ஈஸ்வரனே எல்லா உலகங்களுக்கும் மூன்று விதமான காரணமுமாயிருக்கிறான்.

ஒரு பொருள் உண்டாகவேணுமானால் அதற்கு மூலப் பொருள் ஒன்று. அதை உருவாக்கும் ஒருவன். அவனுக்குத்துணைபுரிபவை இம்மூன்றும் வேணும். ஒரு மண்குடம் உண்டாம்போது மண் வேண்டும். இது உபாதாந காரணமாகும். குயவன் வேண்டும். இவன் நிமித்த காரணம். இவன் மண்ணைக் கொண்டு குடத்தை உருவாக்கும் போது சக்ரம், தண்டம்(தடி) முதலானவை வேண்டும். இவை ஸஹகாரி காரணம். உலகில் இம்மூன்றும் தனித் தனியாகத் தானிருக்கும். உலகம் முழுமைக்கும் ஈஸ்வரன்காரணமாகும்போது இம்மூன்று காரணமும் அவனே ஆகிறான். இது ஈஸ்வரனுக்குத் தனிப் பெருமையாகும். இது இந்த விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணத்வ ஸித்தாந்தத்தில்தான் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது.

உபாதாந காரணம் என்னும் மூலப் பொருள். அதிலிருந்து மற்றொரு பொருள் உண்டாகும் போது அது உருமாதிரியே ஆக வேண்டும். ஈஸ்வரனோ உரு மாறாதவன். இவன் எவ்விதம் உபாதான காரணமாக முடியும் எனக் கேள்வி எழுகிறது. கீழ் அசித் தத்வத்தை விவரிக்கும் போது அதற்கு ஸுக்ஷ்ம தஸை ஸ்தூல தஸை என்று இரண்டு தஸைகள் உண்டு என்று காட்டியுள்ளோம். அசித்து இவ்விரண்டு தஸைகளிலும் ஈஸ்வரனுக்குப் பிரிக்க முடியாதபடி உடலாயிருப்பதால் உலகுக்கு மூலப் பொருள் அசித் தத்வமேயானாலும் அசித் தத்வத்தின்

மாறுபாட்டை ஈஸ்வரனிடம் வைத்து இவனை உபாதாநம் எனக் கூறுகிறது சாஸ்த்ரம். ஆக ஸுக்ஷ்ம சேதனா சேதனங்களுடன் கூடிய ஈஸ்வரன் உபாதாந காரணம். ஆற்றலோடு கூடிய ஈஸ்வரன் நிமித்த காரணம். இப்படிப் இப்படிப் பொருள்கள் உண்டாகவேணும் என்கிற நினைவோடு அவனே ஸஹகாரி காரணமுமாகிறான். இப்படி மூன்று வித காரணமும் தானேயாகிறான்.

இவ்விதம் தானே மூன்றுவித காரணமுமாகி உலகுகளைப் படைக்கும்போது தன் நினைவினாலேயே உண்டாக்குவதால் வருத்தமின்றிப் படைக்கிறான்.

இவ்விதம் உலகைப் படைக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு இத்தால் உண்டாகும் பயன் வெறும் விளையாட்டிற்குப் பயன். விளையாடும்போது மட்டும் இன்பம் தரும் விளையாட்டிற்குப் பயன், உலகில் விளையாட்டுத் தானே? அவ்விதமே இங்கும் கொள்வது. ஈஸ்வரனை 'இன்புறும் இவ்விளையாடுடையான்' என்று நம்மாழ்வார் கூறுகிறார்.

ஈஸ்வரன் உலகுகளைப் படைக்கையாவது ப்ரளய தசையில் தன்னிடத்தில் ஸுக்ஷ்மமாக ஒன்றிக் கிடந்த அசித்தை ஸ்தூலமாக்கி, இருபத்து நான்கு விதமாக ஆக்கி, பஞ்சபூதங்களைக்கலசி, சேதநர்களுக்கு அவைகளாலான உடல்களையும், புலன்களையும் கொடுக்கையும் அவர்களுக்கு அறிவை வளர்க்கையுமாம். ஈஸ்வரன் ரக்ஷிப்பதாவது பயிர்களுக்கு நீர் நிலைபோல் தன்னால் படைக்கப்பட்ட பொருள்களுக்குள் நுழைந்திருந்து அந்தந்தப் பொருள்களுக்குத் தக்கவாறு அவைகளை நிலை நிறுத்துதல். ஈஸ்வரன் ஸம்ஹரிக்கையாவது அடங்காத பிள்ளையைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமாபோலே

தன்னைத் தவிர மற்றவற்றிலே பற்று கொண்டிருக்கும் புலன்களையும் உடலையும் பறித்து விடுகை.

ஈஸ்வரனின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மூன்றுமே ஸமஷ்டி, வ்யஷ்டி என இரண்டு வகைப்படும். மற்றொருவரைக் கொண்டு செய்யாமல் தானே செய்பவை ஸமஷ்டியாகும். மற்றவர்கள் மூலமாகச் செய்பவை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியாகும்.

இந்த ஸமஷ்டியைப் பற்றிக் கூற வேண்டுவதை முன்பே கூறியாயிற்று. இப்போது இங்கு கூறப்படுமது வ்யஷ்டியைப் பற்றியே.

இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றுமே தனித்தனியாக நான்கு வகைப்படும். ஈஸ்வரன் இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை செய்யும்போது பிரமனுக்கும் அவனுக்கு உதவி புரிய அவனால் உண்டாக்கப்பட்ட தக்ஷன் முதலான தஸப்ரஜாபதிகளுக்கும் படைக்க வேண்டிய காலத்திற்கும், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று பிறப்பிப்பனவான எல்லா பிராணிகளுக்கும் அந்தந்த வேளையில் உள்புக்கு நின்று பிரமன் முதல் இவையித்தனைக்கும் ரஜோ குணத்தை மேம்படச் செய்து படைக்கிறான். ஈஸ்வரன் வ்யஷ்டி ஸ்திதியை முதன் முதலில் விஷ்ணு என்ற பெயருடன் பிறந்தும், பின்பு அனேக அவதாரங்களைப் பண்ணியும், மநு, யாக்ஞவல்க்யர், பராஸுரர், வால்மீகி, ஸௌநகர் முதலானவர்களைக் கொண்டு ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களை வெளியிட்டுச் சேதநர்களுக்கு நன்மைதீமைகளைக் காட்டியும் செய்கிறான். இவ்விதம் ஸ்திதி என்கிற ரக்ஷணத்தைச் செய்யும் காலத்துக்கும் உலகில் ரக்ஷிக்கும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அவைகளின்

முயற்சிகள் தன் வசமாம்படி உள்புகுந்து அறிவை வளர்க்கும் ஸத்வ குணத்தை மேம்படச் செய்து நிலை நிறுத்துகிறான்.

ஈஸ்வரன் வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரத்தை ஸம்ஹாரம் செய்பவர்களுக்குத் தலைவனான ருத்ரனுக்கும், அவனுக்கும் அவன் தொழில்களுக்கும் ஸஹாயம் செய்யும் அக்னி, யமன் முதலானாருக்கும், ஸம்ஹாரம் செய்யவேண்டிய காலத்துக்கும், உலகில் ஒன்றுக்கொன்று அழிவைச் செய்யும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அவைகளின் செயல் எல்லாம் வசமாம்படி உள்புகுந்திருந்து தையயில்லாமல் அழிப்பதற்கு உறுப்பான தமோகுணத்தை அவைகளுக்கு மேம்படச் செய்து அழிக்கிறான்.

ஈஸ்வரன் எல்லையற்ற கருணையால் ஆத்மாக்களுக்கு உடல்களையும் புலன்களையும் கொடுக்கும்போது, அவ்வுடல்களில் தேவ, மநுஷ்ய, திரியக், ஸ்த்தாவர என்னும் மாறுபாடுகளைச் செய்வானேன்? இவ்விதம் படைப்பதால் எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், மிக்க தயை கொண்ட ஈஸ்வரனுக்கு எல்லாரிடத்திலும் ஒத்திராமையாகிற மாறுபாடும், பிறர்துன்பம் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாகிற க்ருபை இல்லாமையமாகிற இரண்டு குற்றங்கள் வாராதோ? எனக் கேள்வி எழும்.

ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் எல்லாருக்கும் முதன்முதலில் ஒரே ஸமயத்தில் உடல்களையும் புலன்களையும் கொடுத்தலால் மிக்க கருணையுடையவன் ஆகிறான். ஆனால் உடலைப் பெறும் சேதநர்கள்

முற்பிறவியில் பண்ணி வைத்த புண்யம் பாபம் இவைகளுக்குச் சேர்த்தான் உடல்களை மாறுபடுத்திப் பிரமனடியாகக் கொடுக்கவேண்டியவனாகிறான். ஆகவே ஈஸ்வரனுக்கு ஓரவஞ்சனைவரவழியில்லை. அதேபோல் சிலர் உடலால் துன்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்வதும் அவர்கள் மறுபடியும் துன்பமுண்டாக்கும் செயல்களில் மூளாதபடி தடுக்கவேயாம். எதுபோலவென்னில் மண் தின்ன வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் குழந்தைக்கு அதன் வாயில் தானே துளி மண்ணை ஊட்டி, ஊட்டும்போது நாக்கைக் கிள்ளிவிடுவாளாம் தாயார். அப்போது குழந்தை மண்தின்றால் நாக்கு எரியும் என அஞ்சிப் பிறகு மண்ணைத் தின்னாது. அதுபோல இதையும் கொள்வது.

இனி ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிற குணங்களின் பெருமையைக் காணலாம்.

ஈஸ்வரனிடம் உள்ள ஜ்ஞாநம், ஸக்தி, பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்கிற மற்றெல்லா குணங்களுக்கும் ஊற்றுவாயான ஆறு குணங்களும் அவைகளிடமிருந்து பிறந்த வாத்ஸல்யம் முதலானவைகளும் ஸௌர்யாதிகளுமான எல்லா குணங்களுமே எப்போதும் உள்ளவை. எல்லையற்றவை. எண்ணற்றவை. ஓர் காரணமடியாக வந்தவையன்றிக்கே தன் படியே உண்டானவை. கெட்ட குணங்களின் ஸம்பந்த மற்றிருப்பவை. இக்குணங்களுக்கு ஒத்தவையோ அதிகமானவையோ கிடையாது.

இத்தகைய குணங்கள் மூன்று வகை. வாத்ஸல்யாதிகள் ஒருவகை. இவற்றுக்கு விஷயம்

அநுகூலர். ஸௌர்யாதிகள் இரண்டாம் வகை. இவற்றுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர். ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகள் மூன்றாம் வகை. இவற்றுக்கு விஷயம் எல்லா சேதநர்களும்.

இனி இக்குணங்கள் யார்யாருக்கு எவ்வகையில் உபயோகப்படுகின்றன என்பதையும் காணலாம்.

1. ஜ்ஞாநம் அறிவற்றவர்களுக்கு. 2. சக்தி ஆற்றல் அற்றவர்களுக்கு. 3. க்ஷமை அபராதங்களுடன் கூடியவர்களுக்கு. 4. க்ருபை துன்பமடைந்தவர்களுக்கு. 5. வாத்ஸல்யம் குற்றமுடையவர்களுக்கு. 6. ஸீலம் தாழ்ந்தவர்களுக்கு. 7. ஆர்ஜவம் (செவ்வை) செவ்வைக் கேடர்க்கு. 8. ஸௌஹார்தம் (நட்பு) நட்பற்ற நெஞ்சை உடையவர்களுக்கு. 9. மார்தவம் (மென்மை) ஈஸ்வரனைப் பிரிந்தால் வாடும் தன்மையார்க்கு. 10. ஸௌலப்யம் (எளிமை) காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு.

இவ்விதம் மற்ற குணங்கள் திறத்திலும் கண்டு கொள்வது. இத்தகைய குணங்களுடன் கூடிய ஈஸ்வரன் தன்னையே பற்றினார்கள் பக்கல்தன் குணங்களால் நடந்து கொள்ளும் விதங்களைக் காணலாம்.

1. பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம் = பிறர்துன்பம் கண்டு பொறுக்காமை. இத்தால் அவர்களின் துன்பங்கண்டால் ஐயோ என்றிரங்கும்.

2. ஸௌஹார்தம் = நல்ல நினைவை. உடைத்தாயிருக்கை. அவர்களுக்கு எப்போதும் நன்மைகளையே நினைத்திருக்கும்.

3. ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம் = ஆஸ்ரிதர்களுக்கு இட்ட வழக்காயிருக்கை. தன்னை ஆஸ்ரிதர்களுக்கேயாக ஆக்கி வைத்து பாரதந்தர்யாயிருக்கும்.

4. ஸாம்யம் = பொதுவாயிருத்தல். தன்னை ஆஸ்ரிதத்தவர்களின் பிறப்பாலுண்டான குறைகளைப் பாராத வனாயிருக்கும்.

5. அஸ்ரண்யஸ்ரண்யத்வம் = புகலற்றுத் தன்னைப் பற்றினார்க்குத் தான் புகலாகை. தாங்களும் பிறரும் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகாதபோது தானே தஞ்சமாயுமிருப்பவன்.

6. ஸத்யகாமத்வம் = அரியன செய்தும் ஆஸ்ரிதர்களின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கை. ஸாந்தீபிநி புத்ரனையும், வைதிக புத்ரர்களையும் மீட்டுக் கொடுத்தவன்.

7. ஸத்யஸங்கல்பத்வம் = பொய்யாகாத நினைவுடைமை. த்ருவன் முதலானார்க்கு இதற்கு முன்பில்லாத ஸ்த்தாநங்களையும் உண்டாக்குமவன்.

8. ஔதார்யம் = தன்னையும் தன் உடைமைகளையும் ஆஸ்ரிதர்களுக்குக் கொடுக்கை. அதாவது அவரவர்களின் பொருள்களை அவரவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாப் போலத் தன்னையும் தன்னுடைமைகளையும் ஆஸ்ரிதர்கள் இட்ட வழக்காக்குமவன்.

9. க்ருதித்வம் = செய்ய வேண்டியதைச் செய்து நிம்மதி பெறுதல். ஆஸ்ரிதர்களின் காரியங்கள் நிறைவு பெற்றால் தன் கார்யங்கள் நிறைவு பெற்றவனாயிருப்பான்.

10. க்ருதஜ்ஞதை = ஆஸ்ரிதர்கள் செய்ததை பெரிதாக நினைகை. ஆஸ்ரிதர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளைச் செய்தாலும் அதை ஒன்றாக நினையாதே அவர்களிடமுள்ள நன்மையில் துளியையும் பெரிதாக நினைத்திருப்பவன்.

11. மாதூர்யம் = இனிமை. ஆஸ்ரிதர்களுக்கு மற்ற இனிமைகளில் நெஞ்சு செல்லாமல் எல்லா நிலைகளிலும் தானே இனியனாகை.

12. சாதூர்யம் = ஸாமர்த்யம். ஒருவன்தான் விரும்பின பார்யா புத்ராதிகளின் குற்றமறிந்திருந்தாலும் காணாக்கண் இட்டிருப்பதைப் போல ஈஸ்வரனும் தான் அபிமர்னித்த ஆஸ்ரிதர்குற்றங்களைக்காணாதவனைப் போலிருப்பான்.

13. ஸ்தைர்யம் = உறுதி பெற்றிருக்கை. ஆஸ்ரிதர்களின் குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவர்களுடன் வாதிட்டு உறுதியாய் நின்று ரக்ஷிக்குமவன்.

14. ப்ரணயித்வம் = மிக ஆசை கொண்டிருத்தல். காமினியின் அழுக்கை உகக்கும் காமுகனைப் போலே, ஆஸ்ரிதர் பக்கல் உள்ள ப்ரகிருதி ஸம்பந்தம் முதலானவற்றை இனிமையாகக் கொள்பவன்.

15. ஆர்ஜவம் = செவ்வை. ஆஸ்ரிதர் பக்கல் மனது வாக்கு உடல் மூன்றினாலும் செவ்வியனாயிருப்பவன்.

16. மார்தவம் = மென்மை. ஆஸ்ரிதர்களைப் பிரிந்தால் அவர்களை விட அதிகம் வாடுபவன்.

17. ஸைகீல்யம் = தாமழவிடுதல். பிறப்பு முதலானவற்றால் ஆஸ்ரிதர்கள் தாழ்ந்தவர்களானாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடி தன்னைத் தாமழவிடுமவன்.

18. ஸௌலப்யம் = எளிமை. ஆஸ்ரிதர் தன்னைக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி தன்னை வசப்படுத்துமவன்.

19. வாத்ஸல்யம் = தோஷங்களை இனிமையாகக் கொள்ளுதல். அப்போது ஈன்ற கன்றின் பக்கல் பசு இருக்குமாப் போலிருப்பான். அதாவது இன்று ஓர் ஆஸ்ரிதன் கிடைத்தால் தன்னையே பற்றிக் கிடக்கும் பெரிய பிராட்டியாரையும் நித்யர்களையும் தள்ளிவிட்டு அவனையே விரும்புவான். இவ்விதம் தன்னைப் பற்றினாரிடத்தில் ஈஸ்வரன் நடந்து கொள்ளும்படி அவன் குணங்கள் அமைந்துள்ளன.

இனி, ஈஸ்வரனின் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை (உருவைப்) பற்றி சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது.

1. ஈஸ்வரனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் ஈஸ்வரனுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், குணங்களைக் காட்டிலும் அளவிறந்த ஆனந்தத்தை உண்டாக்குமதாய் மிகவும் விரும்பத் தக்கதாயிருக்கும். தானுகந்தவர் களுக்குப் பரிசாகக் கொடுப்பது தன் திருமேனியாயிற்றே!

2. ஈஸ்வரனின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதாயிருக்கும்.

3. நித்யமாயிருக்கும். அதாவது ஆதியும் கிடையாது. முடிவும் கிடையாது.

4. ஏகரூபமாயிருக்கும். ஈஸ்வரன் நினைவாலன்றி, தானே பருப்பது சிறுப்பது ஆகாதிருக்கை.

5. ஸூத்தஸத்வாத்மகமாயிருக்கும். ரஜோகுணம் தமோகுணம் இரண்டும் கலவாத ஸத்வ குணத்தையே கொண்டிருக்கும்.

6. முக்குணத்தைக் கொண்டிருக்கிற சேதநர்களின் உடல், தான்பற்றிக் கிடக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அறிவை

மறைத்து விடும். இந்த ஈஸ்வரன் திருமேனி மாணிக்கத்தாலான ஓர் செப்பில் தங்கத்தையிட்டால் அது உள்ளேயிருக்கும் தங்கத்தை மறைக்காதாப்போலே இந்த ஸூத்த ஸத்வமே உருவெடுத்த திருமேனி உள்ளிருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தை மறைக்காது.

7. நிரவதிக தேஜோரூபமாயிருக்கும். அதாவது நித்யர்களுடையவும் முக்தர்களுடையவும் திருமேனி களும் ஸூத்த ஸத்வத்தாலானவையானாலும், மின்மினியின் ஒளிக்கும் ஸூர்யன் ஒளிக்கும் உண்டான வாசி போலே ஈஸ்வரனின் திருமேனிக்கு முன் இவைகள் அளவுபட்ட ஒளியாய்த் தோன்றும்.

8. ஸௌந்தர்யாதி எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும்.

9. யோகித்யேயமாயிருக்கும். ஈஸ்வரனை த்யானம் பண்ணும் யோகிகளுக்கு த்யானத்துக்குப் பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டு எப்போதும் தியானிக்கப் படுவதாயிருக்கும்.

10. ஸகலஜநமநோஹரமாயிருக்கும். அதாவது அறிவு பெற்றவர்கள் அறிவற்றவர்கள் என்கிற பாகுபாடில்லாமல் எல்லா ஜனங்களையும் தன்பால் பைத்தியம் கொள்ளச் செய்யும்.

11. ஸமஸ்த போகவைராக்கிய ஜனகமாயிருக்கும், தன் பெருமையைக் கண்டவர்களுக்கு மற்றைப் பொருள்களில் ஆசையறும்படி பண்ணும்.

12. நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் எப்போதும் அநுபவிக்கப் படுமதாயிருக்கும். வாசத்தடம்போல் ஸகலதாப ஹரமாயிருக்கும் அதாவது,

13. புஷ்பங்கள் நிறைந்து வாசனையுள்ள நீர்நிலை போல் தன்னைக் கிட்டினவர்களின் ஸம்ஸார தாபத்தையும் விரஹதாபத்தையும் போக்குமதா யிருக்கும்.

14. அநந்தாவதார கந்தமாயிருக்கும். அதாவது ஈஸ்வரனின் மற்றை அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கும்.

15. ஸர்வரக்ஷணமாயிருக்கும். அதாவது ஈஸ்வரன் ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், பகவதநுபவம் பகவத் கைங்கர்யம் இவைகளை விரும்புமவர்களுக்கும், நித்யர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், வாசியில்லாமல் வேண்டாதவைகளைப் போக்குதல், வேண்டியவை களைக் கொடுத்தல் செய்வது இந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியேயாகையாலே எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பது இதுவே.

16. ஸர்வாஸ்ரயமாயிருக்கும். நித்ய விபூதி, லீலாவிபூதி இரண்டுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும்.

17. ஆயுதங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும்.

இந்த ஈஸ்வர ஸ்வரூபம் இந்த அப்ராக்ருத திவ்யத் திருமேனியோடு பரத்வம், வியூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என ஐந்து வகையாயிருக்கும்.

இவைகளில், பரத்வமாவது வைகுண்டம் என்கிற பரம பதத்தில் நித்யர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும் பரம போக்கியமாய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

வியூஹமாவது லீலா விபூதியின்படைப்பு, காப்பு, அழித்தலைச் செய்வதற்காகவும் இந்த லோகத்தில்

போகங்களை விரும்புவோருக்கு அவைகளைக் கொடுக்கவும் முமுக்ஷுக்களுக்குத் தன்னை வந்தடைவதற்கு அனுக்ரஹம் பண்ணவும் ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன், என்கிற உருவங் கொண்டு நிற்கும் நிலை.

விபவமாவது எண்ணிறந்ததாய் கௌணம் (அப்ரதாநம்), முக்யம் (ப்ராதாநம்) என்று இரண்டுவகைப்பட்டிருக்கும்.

இவைகளில் முக்யமாவது தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவர வடிவமான திருமேனிகளில் தான் நேராக உட்புக்கிருக்கை.

கௌணமாவது ஆவேஸாவதாரம். இதுவும் ஸ்வரூபாவேஸம், ஸக்த்யாவேஸம் என்று இரண்டு வகை உண்டு.

ஸ்வரூபாவேஸமாவது பரஸுராமாதி சேதனர்களுடைய ஸரீரங்களிலே தனக்கே உரித்தான திருமேனியோடு உள்புக்கிருக்கை.

ஸக்த்யாவேஸமாவது ஒருவனைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளும் போது, அதாவது பிரமன் சிவன் முதலானோர் பக்கல் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணும்போது தன் ஆற்றலை மட்டும் அக்காரியத்துக்காக மட்டுமே அவர்களிடம் வைத்தல்.

இவைகளில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், தன் நிலையை விடாமலிருப்பனவாய் விளக்கிக் கொளுத்தின தீவட்டி போலே இருப்பவனாய். முக்யாவதாரங்களே மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உடையார்க்கு உபாஸிக்கத் தக்கவை.

கௌணமான ஸ்வரூபாவேஸ ஸக்த்யாவேஸ அவதாரங்களான பிரமன், ஸிவன், அக்நி, வ்யாஸர், பரஸ்ராமன், அர்ஜுநன், குபேரன் முதலியவர்கள். அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை ஸ்வரூபத்தாலும் ஸக்தியாலும் உள் புக்கிருத்தலால் முமுகுக்களுக்கு உபாஸிக்கத்தக்கவர்களன்று.

ஈஸ்வரன் பிறப்பது தன் விருப்பத்தாலே. இவ்வதாரங்களுக்குப் பயன்ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கையும், துஷ்டர்களை நாஸமடையச் செய்கையும், தர்மங்களை நிலை நிறுத்துகையும் ஆகும்.

இங்கு ஸாதுக்களாகிறார், ஈஸ்வரனின் அருளாலோ தபஸ்ஸினாலோ ஸதாசார்ய உபதேஸத்தாலோ ஈஸ்வரனை நெஞ்சு நிரம்ப அனுபவிப்பவர்களாய், அவனை வெளிக் கண்ணான ஊனக்கண்களாலும் உட்கண்ணாலும் காணவேணும் என்று துடிப்பவர்கள். அவர்களுக்கு அவர்களிருந்த இடத்திற்குத் தானே போய்த் தன்னைக் காட்டி மகிழ்வித்தல், தானும் மகிழ்தல்தான் ஸாதுக்களை ரக்ஷித்தலாகும். இதை ஈஸ்வரன் அவதரித்தே செய்ய முடியும். ஆகையாலே ஸாதுக்களை ரக்ஷித்தலே மூன்று பயன்களில் முக்யமானது. மற்ற இரண்டும் இப்பயனைப் பெறும்போது தன்படியே ஏற்படுகின்றன. ஸாதுக்கள் தன்னை அனுபவிக்க இடையூறு செய்பவர்களைக் களைதல்துஷ்க்ருத் விநாஸமாகும். தன்னை ஆரதிக்கும் வழி அழிந்து கிடக்க, தன்னைக் காட்டி அவ்வகைகளை நிலை நிறுத்தல் தர்மஸம்ஸ்த்தாபனமாகும்.

அந்தர்யாமித்வமாவது, இரண்டு விதம். ஒன்று எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் எந்நிலையிலும் உள்ளே

புதிக்கிட்டு, தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து, அவர்கள் ஸ்த்தையை நோக்கிக் கொண்டு அந்தராத்மாவாக நிற்கின்ற நிலை. இரண்டு, ஜீவர்களுடைய ஹ்ருதயங்கள் தோறும் அழகிய திருமேனியோடும் கட்டைவிரல் அளவோடும் கூடியவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

அர்ச்சாவதாரமாவது, அடியவர்கள் தாங்கள் யாதொன்றை எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியாக விரும்பினார்கள் அப்படி உகந்து எழுந்தருள் பண்ணிய திருவுருவங்களிலே தேஸம் காலம் முதலான ஓர் முறையில்லாதபடி தன் ஸ்வரூபத்தால் உள்புகுந்து அத் திருவுருவங்களையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவைகளில் அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணி, அவர்கள் பண்ணும் அபராதங்களைக் கணிசியாமல் தன்னை அர்ச்சிக்குமவர்களுக்குப் பராதீனமாகவே தன் செய்கைகளையெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்த முடியாதவர்களையும் தன் அழகு முதலானவற்றைக் காட்டித் தன் ஆசை உண்டாக்கும் தன்மையும், எல்லோராலும் பற்றப்படும் தன்மையும் அநுபவிக்கப்படும் தன்மையும் நிறைந்திருக்கும்.

ஈஸ்வரன் அர்ச்சாவதாரத்தில் தான் ஸ்வாமியாகவும் தன்னைப் பற்றினவர்களைத் தனக்கு ஸொத்தாகவும் கொள்ளாமல், தான் அவர்களுக்கு ஸொத்தாகவும் அவர்கள் தனக்கு ஸ்வாமியாகவும் தன் நிலையை மாறாடிக் கொண்டு அறிவற்றவன் போலவும்

ஆற்றலற்றவன் போலவும் ஸ்வாதந்தர்யம் அற்றவன் போலவும் இருந்தாலும் தன்னைப் பற்றினவர்களிடத்து எல்லையற்ற கருணைக்கு வசப்பட்டு அவர்களுக்கு எல்லா விருப்பங்களையும் கொடுத்தருளும். இதுதான் ஈஸ்வர தத்துவத்தின் நிலையாம்.

ஈஸ்வரனின் இவ்வைந்து நிலைகளிலும் பரத்வம் தொடங்கி நான்கும் நமக்குக் கிட்ட முடியாதவை. அர்ச்சாவதாரந்தான் நமக்கு ஆராதிக்க (வழிபட) அநுபவிக்க எளிது. ஆகவே தான் ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ஆண்டாரும் அர்ச்சாதிருமேனியுடன் ஸேவை ஸாதிக்கும் திவ்யதேஸங்களை மங்களா ஸாஸனம் செய்தருளினார்கள். நாமும் அவர்களின் வழியே போவோமாக.

ஹிதம்

ஹிதம் என்றால் ஸாதனம். உலகில் அவரவர்கள் எதையெதை விரும்புகிறார்களோ அவைகளுக்குத் தக்கப்படி இந்த ஸாதனங்கள் அமையும். இங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை அடுத்து இந்த ஹிதம் என்கிற தலைப்பில் இக்கட்டுரை எழுதப்படுவதால் திருமந்திரத்தால் அறிய வேண்டும் அர்த்தங்களாக ஐந்து கூறப்படுகின்றனவே, அவைகளில் உபாயஸ்வரூபம் பிள்ளை உலகாசிரியரால் காட்டப்பட்ட வகையை அடியொற்றியே அமைகிறது.

பிள்ளை உலகாசிரியர் அருளிய அர்த்த பஞ்சகம் என்கிற ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் உபாயஸ்வரூபம் என்பது 1. கர்மம் 2. ஜ்ஞாநம் 3. பக்தி 4. ப்ரபத்தி 5. ஆசார்யாபிமாநம் என்று ஐந்து வகையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்கு ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், மோக்ஷம் என்கிற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்குச் சேரத்தான் இந்த ஐந்தும் கூறப்படுகின்றன. இம்மூன்று புருஷார்த்தங்கள் தான் சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் புருஷார்த்தங்களாகும். உலகிலுள்ளவர்களின் வக்ரமான புத்திக்குச் சேர்ந்த மற்ற பயன்களும் அவற்றினுடைய ஸாதநங்களும் எடுத்துக்கழிக்கவும் பாத்தம் போதாவாகையால் இங்கு விடப்பட்டன. இவ்வைவகை ஸாதநங்களில் முதலாவது (எண்ணால்தான், தரத்தாலல்ல) கர்மயோகம் என்பது.

யாகம் தானம், தபஸ்ஸு, த்யானம், ஸந்த்யாவந்தநம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம். அக்னிஹோத்ரம், தீர்த்த யாத்ரை, புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், க்ருச்ரம், சந்த்ராயணம், புண்யநதீ ஸ்நானம், வ்ரதம், சாதுர்மாஸ்யம், பலம் (பழம்) மூலம் கிழங்கு இவைகளையே அஸநம் (சாப்பிடுதல்) ஸாஸ்த்ராப்யாஸம், ஸமாராதநம், ஜபம் தர்ப்பணம் இவை முதலான ஸாஸ்த்ரம் காட்டியுள்ள கார்யங்களைச் செய்தல் கர்மயோகமாகும்.

இவைகளைச் செய்தவனுக்கு உடம்பு இளைக்கும், பாபம் போகும். அத்தாலே கண் காது மூக்கு முதலான புலன்களால் வெளிப்படுகிற ஆத்மாவிடமுள்ள தர்மமாகிற ஜ்ஞானம் உலகிலுள்ள பொருள்களிலுள்ள ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்கள் என்கிற ஐந்து வகைகளிலும் ஈடுபாடு அற்றதாகையாலே தனக்கோர்பற்றுத் தேடும் போது யமம், நியமம், ஆஸநம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யானம், தாரணம், ஸமாதி ரூபமான எட்டு அங்கங்களைக் கொண்ட எம்பெருமானைப் பற்றிய யோகாப்பாஸம் வரை அந்த

ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை. இந்த கர்மயோகம் ஜ்ஞாந யோகத்துக்கு ஸஹகாரம் செய்வதாய், ஐஸ்வர்யமானபுருஷார்த்தத்துக்குப் ப்ரதாந ஸாதநமாயிருக்கும்.

இனி இவைகளைச் சிறிதே விவரிக்கிறேன். (1) யஜ்ஞம் = அதாவது யாகம். இந்த யாகம் என்பது தேவபூஜை. அதாவது சாஸ்த்ரம் கூறியபடி இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளை உடலாகக் கொண்ட எம்பெருமானை அவர்கள் வழியாக ஆராதித்தல். இந்த யாகங்கள் நித்யங்கள் என்றும் நைமித்திகங்கள் என்றும் காம்யங்கள் என்றும் மூன்றுவகை. இம்மூன்றில் காம்யத்தை விடலாமே தவிர மற்ற இரண்டைச் செய்தே தீரவேண்டும்.

(2) தாநம் = முறைப்படிஸம்பாதித்த பொருள்களை தகுதியுள்ளவர்களுக்கு உபகரிக்கை. இங்கும் தானம் வாங்கும் தகுதியை ஸாஸ்த்ரம் கூறியுள்ளபடி கொள்ள வேணுமே தவிர நாமாக நிர்ணயம் செய்யலாகாது.

(3) தபஸ்ஸு = தவம் புலன்களை அடக்குகை.

(4) ஸந்த்யாவந்தநம் = காலை மத்யாஹ்னம் மாலை மூன்று வேளைகளிலும், செய்ய வேண்டிய; தேவதாந்தர்மியான எம்பெருமானை வழிபடுதல்.

(5) பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் = அதாவது தேவ யஜ்ஞம், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், பித்ரு யஜ்ஞம், பூத யஜ்ஞம் என்பவை. தினம் தேவதைகளை ஆராதித்தல், வேதம் ஓதுதல், தர்ப்பணம் செய்தல், ப்ராணிகளுக்கு ஆஹாரமிடல்.

(6) அக்நிஹோத்ரம் = காலை, நடுப்பகல், மாலை மூன்று வேளைகளிலும் அக்நியை ஆராதித்தல்.

(7) தீர்த்த யாத்ரை = புண்ய தீர்த்தங்கள் உள்ள இடங்கள் தோறும் போய் நீராடல்.

(8) புண்ய க்ஷேத்ரங்களில் வசிக்கை.

(9) க்ருச்ரம் = குற்றம் தீரச் செய்யும் சடங்கு (பிராயச்சித்தம்)

(10) சாந்த்ராயணம் = உண்ணக் கூடாத ஆஹாரமுண்டால் அக்குற்றம் தீரச் செய்யும் சடங்கு. அதாவது தேய்பிறையில் ஒவ்வொரு பிடியாகக் குறைத்தும், வளர்பிறையில் ஒவ்வொரு பிடியாக ஏற்றியும் உண்ணுதல்.

(11) வ்ரதம் = ஸாஸ்த்ரம் கூறியபடி குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு நியமம் கட்டுப்பாடு கொள்ளுதல்.

(12) சாதுர்மாஸ்யம் = மழைக் காலத்தில் நான்கு மாதங்கள் வெளியில் செல்லாமை.

(13) பலமூலஸாநம் = பழங்கள் கிழங்குகளையே உண்ணுதல்.

(14) ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றல்.

(15) ஸமாராதநம் = ஸாஸ்த்ரங்கள் காட்டிய வகையில் எம்பெருமானை வழிபடுதல்.

(16) ஜபம் = பகவந் மந்த்ரத்தை மெதுவாக இடைவிடாமல் சொல்லுகை.

(17) ஹோமம் = அம்மந்த்ரத்தைக் கொண்டு வேள்வி செய்தல்.

(18) தர்ப்பணம் = அம்மந்த்ரத்தைக் கொண்டு ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய்தல்.

இவைகளுக்குத்தான் கர்மாநுஷ்டாநம் என்று பெயர்.

இனி ஜ்ஞாந யோகத்தைப் பற்றியும் சுருக்கமாக கூறுகிறேன். இந்த ஜ்ஞாந யோகம் கர்மயோகத்தால் உண்டாவதாக கீழ்ச் சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் உண்டான ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவிப்பதாகையாலே ஆத்மாவின் இன்பமயமாயிருத்தலையும் காட்டவே யோகாப்யாஸத்தாலுண்டான ஜ்ஞாநத்துக்கு யோகியான ஆத்மா கொண்டிருக்கும் உடலுக்குள் இருக்கிற ஹ்ருதயகமலத்திலும் சூர்யமண்டலத்திலும் இன்னம் ஸாஸ்த்ரம் பகவானுக்கு இருப்பிடமாகச் சொன்ன இடங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுக் கோடாக்கி விஷயமாக்கி அவ்வெம்பெருமானை ஸங்கம்சக்ரம் கதை வாள்சார்க்கம் முதலானவற்றை தரித்திருப்பவனாகவும், பீதாம்பரத்தோடு கூடியவனாகவும், கீரீடம் முதல் சிலம்பு பர்யந்தம் திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவனாகவும் லக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாகவும் அநுபவித்து யோகாப்யாஸ முறையில் அநுபவ காலத்தைப் பெருக்கி அநவரதபாவனாருபமாக்குகை. (இடைவிடாமல் சிந்திக்க முயலுகை.) இது அடுத்துண்டாகும் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகாரத்தைச் செய்வதாய் இந்த ஜ்ஞானத்தால் ஆத்மா இனியனாய் தோற்றுகையால் அவனை மட்டிலுமே அநுபவிக்கும் கைவல்யம் என்கிற மோக்ஷத்துக்கு நேரான ஸாதநமாயிருக்கும்.

பக்தியோகமாவது, கீழ் குறிப்பிட்ட ஜ்ஞான யோகத்தால் நேரில் கண்ட பகவானை தைலதாரையைப்

போல இடையறாமல் அடுத்தடுத்து நினைக்கும் நினைவின் தொடராகிய பகவதநுபவம். மிகவும் இன்பத்தை விளைக்கையும், அந்த பகவானைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டால் ப்ராரப்தகர்மம் கழியும். பிறகு ஸாதநமான பக்தியையும் அத்தால் பெறக்கூடிய பகவானையும் அடுத்தடுத்து நினைத்து பக்தியாகிற ஸாதநத்தின் சுருங்கி இருத்தல் போய் அது பகவானை அடைவிக்குமளவுக்கு விரிவடையும்.

இந்த பக்தியோகம் பகவானை அடையமட்டுமே ஸாதநமாகும். காரணம் இந்த பக்தி நிஷ்டனுக்கு பகவானைத் தவிர மற்ற எதிலும் நாட்டமேற்படாது.

இங்குக் குறிப்பிட்ட கர்ம யோகத்தை நெடுநாள் செய்யவே ஜ்ஞாந யோகமுண்டாகும். ஜ்ஞானம் பக்தியாய் முதிரும். இந்த பக்தியோகம் முதிரவே பல பிறவிகள் வேண்டிவரும்.

ஒவ்வொரு சேதநனும் பண்ணி வைக்கும் புண்ய பாபங்களே வடிவான கர்மம், ஸஞ்சிதம் என்றும் ப்ராரப்தம் என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கப் படுகிறது. ஸஞ்சிதம் என்றால் குவிக்கப்பட்டது எனப் பொருள். ப்ராரப்தம் என்றால் அந்த ஸஞ்சித கர்மாக்களில் அநுபவிக்க என்று எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதொன்று. இந்த ப்ராரப்த கர்மாவை அநுபவித்து முடிக்கவே பலபிறவிகள் தேவைப்படுகிறது. கர்ம யோகத்தைச் செய்து முடிக்கவே பல இடையூறுகள் உண்டாகும். அவ்விடையூறுகள் கழியவும் கர்மயோகம் வளரவும் பகவானைக் கால்காட்ட வேண்டும். பிறகு உண்டாகும் ஜ்ஞாநயோகமும் பலநாள் பழக்கத்தால் உண்டாமது. அதற்கும், பல இடையூறுகள் நீங்கவும் ஜ்ஞாநயோகம்

வருத்தியடையவும் பகவானைச் சரணம் பற்ற வேணும். பிறகு உண்டாகும் பக்தி யோகமும் இடையூறுகளைப் பெறக் கூடியதே. அதன் இடையூறுகள் போகவும் அது வருத்தியடையவும் பகவானைச் சரணம் பற்றவேணும். இங்கு பகவான் என்கிறது ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தான். இதர தேவதைகளையன்று. இந்த பக்தி ஒரு பிறவியில் ஸித்தியாது. பலபிறவிகள் வேணும். இது ஸித்தித்து விட்டாலும் உடனே பகவானை அடைதலாகிய மோக்ஷம் கிடைக்காது. இப்பக்தனின் ப்ராப்தகர்மம் அநுபவத்தால் கழிபட வேண்டும். அதை அநுபவித்து முடிக்கப் பலபிறவிகள் வேண்டியுள்ளது. பக்தியோகம் ஸித்தித்து விட்டாலும் எப்போது மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்பது எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே தான் தெரியும்.

தவிர இப்பக்தியோகம் கைவந்தவன் தன் கடைசி உடலை விடும்போது பகவானைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டு ஸாரீரத்தை விட வேணும். இதற்கு அந்திம் ஸ்ம்ருதி என்று பெயர். அப்போது எதை நினைக்கிறானோ அப்பிறவியே அவனுக்கு அடுத்ததாக அமைந்துவிடும். ஆகவே பக்தியால் எம்பெருமானைப் பெறுவது என்பது காலவிளம்பத்தையும் இடையூறுகளையும் கொண்டதாகிறது. மேலும் கர்மயோகம் பண்ணும் போதும் ஜ்ஞானயோகம் பண்ணும் போதும் பக்தியோகம் பண்ணும் போதும் பகவானைச் சரணம் புகுந்தே ஆகவேண்டும். ஆனாலும் நான் கர்மயோகம் செய்தேன், நான் ஜ்ஞானயோகம் செய்தேன் என்கிற நினைவு போகாதாகையாலே அஹங்கார ஸம்பந்தம் கொண்டதாகிறது. தவிர இந்த சேதநன் செயல்பட்ட பொழுது தான் இவைகள் உண்டாகும். பகவானுக்குப் பரதந்த்ரனாய் அவன் செயல்படுத்தச் செயல்படுமவனே

செயல்பட்டுப் பெறும் உபாயங்கள் இவனுடைய தன்மைக்குச் சேராதவை. இதுவும் தவிர பரம்பதத்தில் பகவானை அடைந்து அநுபவிக்குங்கால் இவ்வநுபவம் தனக்குப் பேறாகக் கிடைத்தது என்று எண்ணுவதால் அதனால் உண்டாகும் ஆநந்தமும் தனக்குத்தான் என்கிற ஸ்வார்த்தத்தை (தன் நலம்) தவிர்க்க முடியாதது. உண்மையில் உடைமையை அடைய உடையவன்தான் முயலுகிறான். முயற்சி திருவினையாகி அதை அநுபவிப்பவனும் உடையவனே ஆகிறான். இது உலக வழக்கு. இங்கும் உடையவன் பகவானாகையாலே இவனைப் பெற முயல்வதும் அவனே. அடைவதும் அவனே. அநுபவிப்பவனும் அவனே. ஆகவே பக்தன் தான் ஒன்றைச் செய்ததால்தானே பகவான் கிடைத்தான்; செய்தவனுக்குத் தானே பலத்தை அநுபவிக்கும் உரிமையும் உண்டு என நினைத்து பகவானை அநுபவித்தலாலோ பகவானுக்குப் பணிவிடை செய்வதாலோ வரும் ஆநந்தத்தை தன்னதாகவே நினைக்கிறான். இது எம்பெருமானுக்கேயான இவன் நிலைக்குச் சேராது. இந்த கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகம் இம்மூன்றும் சேர்ந்துதான் பகவானை அடைதலாகிற பயனைத்தரும். இங்கும் பயன்தருபவன் எம்பெருமானே. அவனைப் பயன் தரும்படியாகச் செய்பவைதான் இவை. இவற்றை பலகரணம் என்பர்.

கண்ணன் ஸ்ரீகீதையில் இந்த மூன்று உபாயங்களைப் பற்றியும் மிகமிக விரிவாக அறிவிக்கிறான்.

ஸ்ரீகீதையில் காட்டப்படும் அர்த்தங்கள் இவையிவை எனவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. 1.2.3 தத்வ விவேகம் 4. நித்யத்வாநித்யத்வம் 5. நியந்த்ருத்வம் 6. ஸௌலப்யம் 7. ஸாம்யம் 8. அஹங்கார தோஷம்

9.இந்திரியபலம் 10.மந:ப்ராதாந்யம் 11.கரண நியமநம் 12. ஸுக்ருதி பேதம் 13. தேவாஸுர விபாகம் 14. விபூதி யோகம் 15. விஸ்வரூபதர்ஸநம் 16. ஸாங்கபக்தி 17.ப்ரபத்தி த்வைவித்யம் (அதாவது பக்தி முதலானவற்றுக்கு அங்கமான ப்ரபத்தி, தானே உபாயமாகும் ப்ரபத்தி என இரண்டுவகை ப்ரபத்தி) என்கிற பதினேழு அர்த்தங்கள் அல்லது பதினெட்டு அர்த்தங்கள் ஆகும்.

இவ்வளவையும் கேட்ட அர்ஜுனன் இவைகள் ஒன்றுமே எளிதாக செய்ய முடியாதவை என்றும் கண்ணனையே சார்ந்திருக்கும் தனக்கு தன்பேற்றுக்குத் தான்முயல்வதுதகாதென்றும் கலங்குகிறான். அப்போது அவன் கலக்கம் தீரக் கண்ணன் "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷமிஷ்யாமி மாகச:" என்கிறான். இதற்குப் பொருள்: "நான் கீழே உனக்குச் சொன்ன கர்மயோகத்தையும் ஜ்ஞான யோகத்தையும் பக்தியோகத்தையும், அவைகளுக்கு வேண்டும், அங்க உபாங்கங்களோடு அவைகள் உபாயம் என்கிற நினைவை அடியோடு விட்டு உனக்கு எளியனாய் உனக்கு ஸாரதியாய் எதிரிலிருக்கும் என்னையே பேற்றுக்கு உபாயமாக உறுதியுடன் பற்று. அறிவும் ஆற்றலுமுடைய நான் உன்னை என்னை அடைய விடாமல் தடுக்கும் இடையூறுகள் என்று எவை உண்டோ அவைகள் எல்லாம் தன்படியே உன்னை விட்டுப் போம்படி செய்கிறேன்" என்றருளிச் செய்கிறான். இது உபயங்களில் கடைசியாகையாலே சரமோபாயம் என்று வைத்து இதை சரமஸ்ஸோகம் என்பர் பெரியோர்.

உபாயத்தில் நான்காவது உபாயம் ப்ரபத்தியாகும். கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களுடன் கூடியன

பக்தியோகத்தில் ஸக்தியற்றவர்களுக்கும், இது நம் நிலைக்குத்தகாது என்று நினைப்பவர்களுக்கும் எளிதாகச் செய்யக் கூடியதாய் இப்ப்ரபத்தியைச் செய்தவனுக்கு இச்சரீரத்தின் கடைசியிலேயே மோக்ஷம் கிடைப்பதால் சீக்கிரம் பலம் கொடுப்பதாய் இதர உபாயங்கள் போல பலகால் செய்ய வேண்டாதே ஒரே தடவை செய்ய இதைச் செய்து முடித்தவுடன் எம்பெருமானைப் பற்றி ஏற்படும் அநுபவங்கள் எல்லாம் இவன் இவ்வுபாயதால் பெறும் பயன்களில் சேருமதாய் இவ்வுபாயம் இவனின் எம்பெருமானையே சார்ந்தவனாயிருக்கும் நிலைக்குச் சேர்ந்ததாயிருக்கும்.

இந்த ப்ரபத்தியாவது உலகில் உடையான் தன் உடைமைகளை ரக்ஷிப்பதிலும் அநுபவிப்பதிலுமே நோக்குடையவனாயிருக்குமாபோலே நமக்கெல்லாம் உடையனாய் நம்மை தனக்கு உடைமையாகக் கொண்டிருக்கும் எம்பெருமான் எப்போதும் நம்மை ரக்ஷிப்பதிலும் அநுபவிப்பதிலுமே நோக்குடையனாய் நாம் அறிவுள்ளவர்களானையாலே நம் இசைவை எதிர்பார்க்கிறான். இத்தகையவனை 'இனிநீயே எனக்குப் பேற்றுக்கு உபாயம். என்னை நான் ரக்ஷித்துக் கொள்ளும் கார்யங்களிலிருந்து ஒழிவடைந்து விட்டேன். இனி எனக்கு நானுமில்லை பிறருமில்லை. நீயேதான் புகல்' என பகவானை உறுதியாக நினைப்பதாம்.

இதனை பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி என்பர் பெரியோர். இதற்குப் பொருள் பகவான் நம்மை ரக்ஷிக்கும் செயலைத் தடுக்கும் நம் செயலிருந்து ஒழிவடைகை. ஆகவே நாம் நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ள எவ்விதச் செயலும் செய்யாமல்

அவனே நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்றிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும். இந்த ப்ரபத்தியை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று த்வய மந்த்ரம் காட்டித் தருகிறது.

அதாவது பகவானையே உபயமாகப் பற்றும்போது அவன் நம் குற்றங்களைக் கண்டு வெறுத்து நம்மை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தள்ளிவிடலாமாகையாலே, அப்படி அவன்தள்ளாமல் நம்மை ரக்ஷிக்கும்படி செய்ய வல்லவள் பெரிய பிராட்டியாகையாலே அவளைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமானருகில் போனால் அவளுக்காக அவன் நம்மை ஏற்றுக் கொள்வான். ஆகவே நேராக எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றாமல், பிராட்டி முன்னாகத்தான் பற்ற வேணும். இவ்விதம் உபாயமாகப் பற்றப்படும் எம்பெருமானிடம் இந்த சேதநன் (ப்ரபந்தன்) எதிர்பார்க்கும் பலம் அந்தப் பிராட்டியும் எம்பெருமானுமாகிய இருவர் சேர்த்தியில் அவ்விருவருடைய மகிழ்ச்சிக்காக் செய்யப் பெறும் எல்லாவிதமான அடிமையே ஆகும். இவ்வடிமைகளும் இன்பம் பயப்பதால் தன் இன்பத்துக்கு எனத் தோற்றும். அக்குற்றமும் கழிக்கப் பட்டு எம்பெருமானுடைய இன்பமே பயனாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதையும் எம்பெருமானே செய்து தரவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே எப்போதும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாத பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு அவன் ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றி அவனும் அவளுமான சேர்த்தியில் எல்லாவித கைங்கர்யங்களையும் செய்ய ஆசைப்படுவதே த்வயம் எனும் மந்த்ரத்தின் பொருளாகத் தேறுகிறபடியால் உபாயங்களில் சிறந்ததும் என்றும் தன் நிலைக்குச் சேர்ந்ததும் ப்ரபத்தியே ஆகும்.

இப்ரபத்தி ஆர்த்த ப்ரபத்தி என்றும் த்ருப்த ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டு வகைப்படும்.

ஆர்த்தப்ரபத்தியாவது, நிர்ஹேதுகமான பகவத் கடாக்ஷத்தாலும் ஸாஸ்த்ரம் கற்பதாலும் ஸதாசார்ய உபதேஸத்தாலும் உண்மையான அறிவு பிறந்து எம்பெருமானுடைய பெருமை நெஞ்சில்பட்டு அந்த பகவதநுபவத்திற்கு நேர்மாறான தேஹஸம்பந்தம், தேச ஸம்பந்தம், பகவதநுபவமற்றவர்களுடன் ஸஹவாஸம் இவை பொறுக்க முடியாததாய் பகவதநுபவம் செய்வதற்கேயான தேஹத்தையும் தேஸத்தையும் எம்பெருமானையே தாங்களும் அநுபவித்துத் தம்முடன் கூடினார்க்கு அநுபவிக்கப் பண்ணும் மஹான்களின் சேர்க்கையையும், அதாவது அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் இப்போதே அடைய வேண்டும் என்று பதற்றம் அதிகமாகி 'ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப் பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயனாகையாலே 'திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லாவடியேன் உன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' என்று அவனை ஸரணம் பற்றியும் அப்போதே பரமபதத்தில் எம்பெருமானை அடையப் பெறாமையாலே "திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "இனி நான் போகலொட்டேன்" என்றும் தடுத்துத் வளைத்தும் பெறுகை.

த்ருப்தப்ரபத்தியாவது ஜாயமான கடாக்ஷத்தாலே ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தில் ஆசையுண்டாகி அதனடியாக மறுபிறவியிலும், ஸ்வர்கநரகங்களிலும் வெறுப்பும் பயமும் உண்டாகி அவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளவும் பகவானை அடையவும் ஆசைப்பட்டு ஓர்

ஸதாசார்யனைக் கிட்டி அவன் உபதேஸிக்கும் முறையிலே பகவானையே உபாயமர்க்ப் பற்றி, செய்யக் கூடாத கார்யங்களைத் தவிர்த்து, வேதம் காட்டிய வர்ணாஸ்ரம அநுஷ்டானத்தையும் பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்தையும் மநஸ்ஸாலும் வாக்காலும் ஸாரீரத்தாலும் அநுஷ்டித்து, 'களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்' என்று எம்பெருமானிடத்தில் எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்து நிர்ப்பரனாயிருக்கை.

ப்ரபந்தனை உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டன் என்றும் சொல்லுவர்கள் பெரியோர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேறு தருவிக்கும்வன் தன் பெருமை என்கிற புருஷகார வைபவம், ஆறு என்கிற எம்பெருமானாகிற உபாய வைபவம், பெறுவான் முறை என்று எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றப்படும் முறை, அதாவது ஸிஷ்ய லக்ஷணம், ஸதாசார்யனை ஆஸ்ரயிக்கை. எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபை, மாறில் புகழ் நற்குருவின்வண்மை ஆகிய ஸதாசார்யவைபவம், ஆகிய ஆறு அர்த்தங்கள்காட்டப்படுகின்றன. இவைகள் ஆறுமே உபாயத்தைப் பற்றியதேயாம்.

இம்முறையில் வழுவாத உபாயம் ஆசார்ய அபிமாநமேயாகும். இந்த ஆசார்யாபிமாநத்தைப் பற்றி சுருங்கக்காண்போம். கீழ்க் காட்டப்பட்ட ஜ்ஞாந யோகம் தொடங்கி ப்ரபத்தியளவுமுள்ள உபாயங்கள் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளும் ஆற்றலற்றவனுக்கு இந்த ஆசார்யாபிமாநமே நன்மை பயக்கும் எனக் காட்டப் பட்டுள்ளது. ஆசார்யனாவான் மிக்க தயையை உடையவனாகையாலே இந்த ஸம்ஸாரியை

அபிமானித்து இவனுடைய இழவையும் இவன் எம்பெருமானுக்குக் கிடைத்தால் அவன் அடையும் மகிழ்வையும் நினைத்து, முலைப்பாலுண்டே வளரும் குழந்தைக்கு வரும் வ்யாதிக்கு மருந்து குடிப்பாள் தாயாகையாலே இந்த ஸிஷ்யனுக்காகத் தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி ரக்ஷிக்க முற்படுவான். ஆண்டாள் 'வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டும்' என்று தமக்கு ஆசார்யரான பெரியாழ்வாரையே பற்றியிருந்தாப் போலே ஸிஷ்யன் தன் எல்லா வ்யாபாரங்களை ஆசார்யன் இட்ட வழக்காக்க வேண்டும்.

மற்றையாருக்கு ரக்ஷிக்கும் திறமையோ அதற்கான குணங்களோ இல்லாதபடியாலே இந்த ப்ரபத்தியானது ஸ்ரீமந் நாராயணன் திறத்தில் தான் பண்ணப்பட வேண்டும். இந்த ப்ரபத்தியை எத்தேசத்திலும் எக்காலத்திலும் யாரும் எந்த பலத்துக்கும் செய்யலாம்.

நாமெல்லாம் எம்பெருமானை அணுகி ப்ரபத்தி செய்வதற்கு எம்பெருமானின் அர்ச்சாநிலையே சிறந்தது. ஆகவே தான் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயே ப்ரபத்தியைப் பண்ணினார். மற்றொன்றும் இங்கு குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

இப்ரபத்தியைப் பற்றி ஸாஸ்த்ரம் கூறும் போது "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்வர்ஜநம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸ: கோபத்ருத்வ வரணம் ததா ஆத்ம நிசேஷபகார்ப்பண்யே ஷட்விதா ஸரணாகதி:" என்று இதற்கு ஆறு அங்கங்களும் ஆறுமே ஸரணாகதியாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

எவ்னொருவன் தான் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுதலையும் உபாயமாக நினைக்கிறானோ அவன் செய்வதை ப்ரபத்தி என்றும் அதற்குத் தான் இவ்வாறு அங்கங்கள் என்றும் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றி தான் பற்றும் பற்றுதலையும் உபாயமாகக் கொள்ளாதிருத்தலை ஸரணாகதி என்றும் கூறுவர். எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவது. எம்பெருமான் தனக்குக்காரியம் செய்வதற்குத் தகுதியை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகவே எனும் நினைவுடன் செய்வது ஸரணாகதி ஆகும். “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் ஸரணம்வ்ரஜ” என்று தன்னை உபாயமாகக் கொள்பவனையும் தன்னைத் தவிர்த்து மற்ற உபாயங்கள் என்று சொல்லக் கூடியவை யாவும் இருக்கக் கூடாது என்று ஸகல தர்ம பரித்யாகத்தைத் தன்னைப் பற்றுக்கைக்கு அங்கமாகக் கண்ணன் விதித்திருக்கிறபடியால் பற்றும் பற்றுதலையும் உபாயமாக நினைக்கக் கூடாது தான். ஆனாலும் பயனை அநுபவிப்பவர்களாகத் தங்களை நினைத்திருப்பவர்கள் தாங்கள் செய்ததற்குப் பயனாக பகவதநுபவமோ கைங்கர்யமோ கிடைத்ததாக இருக்க வேண்டுமென்று தங்களிடத்தில் மற்ற தர்மங்களில்லாமல் போனாலும் இந்தப் பற்றும் பற்றுதலையாவது பலத்துக்கு ஸாதநமாக்கலாமே என நினைக்கிறார்கள். இதனால் இத்ததகையவர்க்கு ஸ்வார்த்தபரதை என்கிற ஸ்வாநுபவம் தேறுகிறபடியால் இங்கு மட்டும் அல்லாமல் மோக்ஷத்திலும் பகவதநுபவம் நமக்கே என்றும் அத்தால் வரும் இன்பமும் நமக்கே என்றும் நினைவு மாறாது. இவர்கள் ஈஸ்வரனைப் பெறுவது சேதனனுக்கே பேறு என்றிருப்பவர்கள்.

அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானே உபாயம். அவனைப் பற்றும் பற்றுதல் உபாயமன்று என்று துணிந்துள்ளவர்களை எம்பெருமான் இங்கும் பரமபதத்திலும் தான் அநுபவித்துத் இன்பமடைகிறான். ஆகவே சேதனனைப் பெறுவது ஈஸ்வரனுக்கே பேறு என்றிருக்கைதான் எம்பெருமான் திறத்தில் அசித்துப் போல் பரதந்தானாயிருக்கும் சேதனனுடைய நிலைக்குச் சேர்ந்தது. ப்ரபத்தியில் இவ்வளவு மாறுபாடு உள்ளதால் அதில் தெளிவு பெற உபாயப்ரபத்தியை ப்ரபத்தியென்றும் பரார்த்தப்ரபத்தியை ஸரணாகதி என்றும் தனித்தனிப் பெயரால் வழங்குவர். பெரியோர். இவ்விதம் எம்பெருமானையே பற்றியிருப்பவனுக்கு தன் குற்றங்களை நினைத்துத் தன்னை எம்பெருமான் தள்ளிவிடுவானோ என்ற பயமும் பிராட்டி புருஷகாரத்தாலே தயை முதலான குணங்கள் தலையெடுத்திருப்பதால் எம்பெருமான் நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்கிற பயம் கெடலும் எம்பெருமானை அடையும் வரை தொடர்ந்து வருமாகையாலே நிம்மதியிராது.

அதற்காக தயாதி குணங்களை மிக்கிருத்தலால் தன் குற்றங்களைப் பார்த்து தள்ளத் தெரியாத ஆசார்யனைப் பற்றி அவன் ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று அபிமானிக்கும்படி ஆசார்ய பரதந்த்ரனாயிருக்க வேணும். இவ்வித ஆசார்யாபிமாநமே இவனுக்கு ஹிதம், நன்மை பயக்கக்கூடியதாகும்.

புருஷார்த்தம்

புருஷனால் விரும்பப்படுவதற்குப் புருஷார்த்தம் என்று பெயர். அர்த்த பஞ்சகம் என்கிற க்ரந்தத்தில்

புருஷார்த்தமாக ஐந்து குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. 1. தர்மம் 2. அர்த்தம். 3. காமம். 4. ஆத்மாநுபவமென்கிற கைவல்யம். 5. பகவதநுபவம் என்ற மோக்ஷம் ஆகியவையே அவை.

இவைகளில் தர்மமாவது ஏற்றத் தாழ்வற எல்லா ப்ராணி ரக்ஷணத்துக்காகச் செய்யும் கார்யங்கள். இவை அனைத்தும் தர்மமே. இவைகளை ஸாஸ்த்ரங்களும் பெரியோரும் அறிவிக்கும் வகையில்தான் பண்ண வேணும். இந்த தர்மமானது இதைச் செய்தவனுக்கு மற்றொரு நன்மையை ஏன் எம்பெருமானின் அருளைக் கூட உண்டாக்குவதால் இது மற்றொரு ஸாதனமாகவே புருஷனால் விரும்பப்படுகிறது. யாகாதிகளும் தர்மங்களே. கிணறு வெட்டுதல் ஏரி நிர்மாணித்தல் முதலியனவும் தர்மங்களே.

அர்த்தமாவது தம் தம் ஜாதிக்குச் சேரவும் ஆஸ்ரமத்துக்குச் சேரவும் முறைப்படி தனம் தாந்யங்களைச் சேர்த்து எம்பெருமான் திறத்திலும் பித்ருக்கை உத்தேசித்துச் செய்யும் கார்யங்களிலும் ப்ராணிகள் திறத்திலும் சிறந்த இடத்திலும் இறந்த காலத்திலும் தகுதி பெற்றவர்களை அறிந்து இது நண்பன் கொடுக்கவல்லது என்கிற நினைவுடன் செலவழிக்கை.

காமமாவது இஹலோகத்தியது பரலோகத்தியது என்று இரண்டு வகை. இந்த லோகத்தில் காமமாவது பொருள்களில் ஆசை. அப்பெர்ருள்கள் பிதா மாதா ரத்ந தனதான்ய வஸ்த்ர அந்நபான புத்ர மித்ரகளத்ர பசு க்ருஹ கேஷத்ர சந்தன குஸும தாம்பூலம் இது முதலான பொருள்களில் உள்ள ஸப்தாதி விஷயதால் வந்த ஸுக விசேஷங்கள்.

பரலோகத்தில் காமமாவது மேலுலகங்களான ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளை அடைந்து அம்ருதத்தை பானம் பண்ணி அதடியாக பசி தாகம் தூக்கம் கிழத்தனம் வ்யாதி இவைகளற்று அங்குள்ள அப்ஸரஸ்ஸுகளுடன் தனித்தனி விமானத்திலும் தோங்களிலும் ரமிக்கை. இவ்வித அநுபவங்கள் பிரமனிருக்கும் ஸத்யலோகத்தளவு முண்டு.

மாக்ஷமாவது இரண்டுவிதம் ஒன்று கைவல்யம் மற்றொன்று பகவத் ப்ராப்தி.

கைவல்யமாவது ஆத்மாநுபவம். ஜ்ஞானயோகம் கைவந்தவன் ஜ்ஞாந யோகத்தால். உள்ளபடி எம்பெருமானை அறிவதுபோல தானாகிற ஆத்மாவையும் அறிகிறான். அந்த ஆத்மா தன் படியே அநுபவத்துக்கு மிகமிக இனியனவாயிருக்கிறபடியாலே, தானாகிற ஆத்மாவை அநுபவிக்க ஆசை கொண்டு அவ்வாத்மாநுபவத்துக்கு இடையூறான இத்தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் போக்கி கொடுக்க மட்டுமே எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான். இங்கேயே பகவான் தன் ஜ்ஞாநத்தால் நன்கறியப் பட்டவனாயினும் பகவானிடம் நெஞ்சு செல்வதில்லை. இதற்கு இடையூறு தானாகிய ஆத்மாதான். இந்த கேவலன் எம்பெருமானைக் கொண்டு இவ்வுலக பந்தத்தை போக்கிக் கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்கிறான். அங்கு விரஜை நதியில் நீராடி ஸுக்ஷ்மமானப் ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் போக்கிக் கொள்கிறான்.

எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி அவனை பரமபதத்தில் அநுபவிப்பதையும் கைங்கர்யத்தையும் பயனாகக் கருதி பரமபதம் போகும் வழியிலுள்ளாரும்

பரமபதத்திலுள்ள நித்யர்களும் முக்தர்களும் இவனிருக்குமிடம்வந்து கௌரவிப்பது பேர்ல இந்த கேவலனைக் கௌரவிப்பதில்லை. இந்த கேவலன் விரஜா ஸ்நானம் பண்ணின பிறகு நேராக பரமபதத்தில் ஓர் தனியிடம் புக்குத் தன்னைத் தானே அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவனைப் போல் முன்பும் இந்த கைவல்யத்தைச் சிலர் பற்றியிருப்பார்களே. அவர்களுடனும் எவ்வித ஸம்பந்தமும் கொள்வதில்லை. ஆகவே இது ஓர் தனியான அநுபவம். இவனுக்கு அங்கு ஓர் உடல் பெற்று ஆகவேண்டியது ஒன்றில்லாமையாலே நித்ய முக்தர்களுக்குப் போல உடலும் கிடையாது. இந்த கைவல்யத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் மிகமிகத் தாழ்ந்ததாகவே கருதுகிறார்கள்.

இந்த ஆத்மா மிகவும் இனியனாகையாலே இவனை அநுபவத்துக்கு முடிவே கிடையாது. இவனுக்குப் பரமபதம் போயும் கூட அங்குள்ள பகவானையோ நித்ய முக்தர்களையோ காண்பதில்லை என்றால் அவர்களுடன் குலாவவாப் போகிறான். ஆகவே கைவல்யம் என்பது தாழ்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

இனி பகவத் ப்ராப்தி வடிவான மோக்ஷம் கூறப்படுகிறது. மோக்ஷம் என்கிற சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒன்று விடுபடுதல், மற்றொன்று ஆநந்தம் என்பதாம். ஹிதம் என்ற தலைப்பான கட்டுரையில் காட்டியுள்ளபடி கர்ம யோகத்தாலும் ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் பக்தி யோகத்தாலும் ஸ்வார்த்த ப்ரபத்தியாலும் ஸ்ரணாகதியாலும் ஆசார்யாபிமானத்தாலும் இந்த

லோகத்திலிருந்து விடுபட்டும் மஹாநந்தத்தைத் தரும் பரமபதத்தில் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களையும் பெறலாம்.

ஹிதம் என்கிற கட்டுரையில் எழுதப்பட்ட தொன்றை இங்கு தெரிவிக்கிறேன். அங்கு கர்மயோகம் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு உபகாரம் செய்வதாகவும் அவ்விதம் கர்மயோகஜ்ஞாந யோகங்களால் உபகரிக்கப்பட்ட பக்தி தான் மோக்ஷஸாதநம் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இம்மூன்றுக்குமே தனித்தனியாக மோக்ஷஸாதநத்வம் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பொழுதும் மூன்றும் வேண்டும். எப்படியென்றால் கர்ம யோகத்தால் போகத்தைப் பெறப் பார்ப்பவனுக்கு ஜ்ஞாந யோகமும் பக்தியோகமும் உத்தராகம். ஜ்ஞாந யோகத்தால் மோக்ஷம் பெறப் பார்ப்பவனுக்கு கர்மயோகம் பூர்வாகம். பக்தியோகம் உத்தராகம். பக்தி யோக நிஷ்டனுக்கு கர்மஜ்ஞாந யோகங்கள் பூர்வாகங்கள்.

இதேபோல் அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமும் மோக்ஷத்தை இப்பிறவியில் கடைசியிலேயே அடையப் பண்ணும். ப்ரபத்தியைத் தவிர மற்றெந்த உபாயங்களால் பரமபதம் அடையப் பார்த்தாலும் அம்முறையில் இரண்டு குறைகள் உள்ளன. ஒன்று வெகுநாள் கழித்துப் பயன் பெறுதல், மற்றொன்று தன் நிலைக்குத் தகாதபடி பெறுதல். அதாவது நான் ஒன்றைச் செய்து பகவாணை அடைந்தேன்; அத்தால் ஏற்படும் பகவதநுபவத்தால் உண்டாகும் இன்பமோ பகவத் கைங்கர்யத்தால் உண்டாகும் இன்பமோ எனக்குத்தான் என்கிற ஸ்வார்த்தத்தை (சுயநலம்) தலையெடுக்கும். அது

ஆத்மாவின் நிலைக்குத் தகுதியானதன்று. அசித்தைப் போல் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரமான ஆத்ம வஸ்து எந்நிலையிலும் அவனுக்கே உரித்தாகையாலே. அவனுக்கு உபயோகப்படவேணும். ஸம்ஸாரிதஸையில் உண்மைஞானம் பிறவாதபோது ஸ்வதந்த்ரனாகத்தன்னை எண்ணி, எல்லா அனுபவத்தால் ஏற்படும் இன்பங்களும் தனக்கே என்று கொண்டிருந்தாலும் அறிவு நன்கு ஒளிவிடும் பரமபதத்திலும் ஆனந்தம் தனக்கே என்று நினைப்பது தவறுதானே? இத்தவறு ஏற்படுவது ஓர் முழுக்ஷு (மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன்) இங்கு தன் அறிவை முன்னிட்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமையாயிருத்தலைப் பின் தள்ளி, தன்னை அறிவுடையவன், ஆகவே செயல்படும் கர்த்தா, ஆகவே செயல்படுபவனுக்கே செயலால் உண்டாகும் இன்பம் என்று நினைத்து, கர்மயோகம் தொடங்கி, எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும் பற்றுதலையும் உபாயமாக்கி, அதன் பயனாக இந்த லோகத்திலிருக்கும் போது ஏற்படும் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களை தன் இன்பத்துக்காகச் செய்பவனாய் மோக்ஷமடைந்த பிறகும் இந்நினைவு மாறாமல், அங்கும் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைத் தன் இன்பத்திற்காகவே செய்கிறான்.

உண்மையில் ஜீவாத்மாவுக்குத் தன்படியே உள்ளது எம்பெருமானுக்கே ஸேஷமாய் ஜ்ஞாநமாயிருத்தல் ஆகையாலே, ஸேஷத்வம் குறையாமல் ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு (அறிவுடைமைக்கு) உபயோகம் கொள்ள வேண்டுகையாலே இவன் தன்னைப் பற்றியறியும் போதே எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்ட நான் அறிவையுடையவன் என்றே அறிகிறபடியால்

அவ்வறிவுக்குச் சேரகர்மயோகாதி இதர உபாயங்களிலும் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும் பற்றுதலிலும் கண்வையாமல் எம்பெருமானையே பேற்றுக்கு உபாயமாகக் கொண்டு இங்கிருக்கும் நாள்களில் பகவதநுபவத்தையும் கைங்கர்யத்தையும் அவனுகப்புக்காகவே செய்கிறான். இத்தகையவன் மோக்ஷம் சென்றால் அங்கும் பகவதநுபவத்தையும் கைங்கர்யத்தையும் எம்பெருமானின் உகப்புக்காகவே செய்வான். இங்கு ஒரு கேள்வி எழும். அதாவது இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு அறிவுமுண்டே இந்த அறிவின்படியாக கர்த்தருத்வம் போக்த்ருவம் இவை வந்துதானே தீரும். அப்போது பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களால் உண்டாகும் இன்பம் எனக்கு என்று தோன்றப் பண்ணாதா? அல்லது அந்த போக்த்ருத்வத்துக்கு உபயோகமில்லையா? என்பது தான் கேள்வி.

பகதநுபவ கைங்கர்யங்களை எம்பெருமானின் உகப்புக்காகவே செய்கிறான். அப்போது இவனுடைய ஸேஷத்வம் அதின் முதிர்ந்த நிலையான பாரதந்த்ரியமும் பயன் பெறுகிறது. தன்னை அடிமை கொண்டு அனுபவித்து இன்பமுறும் எம்பெருமான் இவனை அநுபவிப்பதால் உண்டாகும் ஆனந்தம் இவனுக்கு இன்பம் தருகையாம். இவனிடமுள்ள அறிவுடைமையால் வந்த போக்த்ருத்வமும் (போகங்களை அநுபவிக்கும் தன்மை) பயன் பெறுகிறது.

இவ்வர்த்தத்தை உபநிஷத்து இவ்விதம் கூறுகிறது. 'அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம்' = நான் எம்பெருமானுக்கு அந்நம், போக்யவஸ்து அதாவது

இனிய பொருள். இதை உறுதிப்படுத்த மூன்று தடவை கூறுகிறது. அடுத்து 'அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத:' = நான் அந்நத்தைப் புஜிப்பவன் என்று கூறுகிறது. இந்த அஹம் என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படும் ஆத்மா எம்பெருமானுக்குப் போகப் பொருளா? அல்லது எம்பெருமானைப் போகப் பொருளாய்க் கொண்டு இவன் அநுபவிக்கிறானா? ஏதாவது ஒரு வகை தானே சேரும் என்பது இங்குக் கேள்வி. இந்த இரண்டு வாக்யங்களுக்கு மேல் இதன் தெளிவையும் உபநிஷத்தே கூறுகிறது. 'அஹமந்நமதந்தம் அத்மி' என்று. நான் அந்நத்தை புஜித்தவனை புஜிப்பவன் என்பது இதற்குப் பொருள். ஆகவே முந்துற இவன் எம்பெருமானுக்கு இன்பந்தரும் போகப் பொருளா யிருந்து; தன்னை அநுபவித்துத் திளைத்திருக்கும் எம்பெருமானைப் பின்பு தான் அநுபவிக்கிறான். இதுதான் எம்பெருமானுக்கே உரித்தான இவன் நிலைக்குச் சேர்ந்தது.

இங்கு த்வயம் என்னும் மந்திர ரத்தினத்தில் சொல்லியபடி பெரிய பிராட்டியாரை புருஷகாரமாகக் கொண்டு 'எம்பெருமான் ஒருவனையே' உபாயமாகப் பற்றிருப்பவனுக்கு இப்பற்றுதல் வீண் போகாதாகையாலே இது ஒரே தடவை போதுமானது. அடுத்தடுத்துச் செய்தால் முன் செய்ததில் உறுதியின்மையைத் தானே அது காட்டும்? எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுப்பவனுக்கு முதல் தகுதி எம்பெருமான் நமக்கு நிர்ஸயம் கார்யம் செய்வான் என்ற உறுதியுடன் இருப்பதே. தவிர, இவனை ஸ்வத்தாக உடைய எம்பெருமான் இவனை மோகும் என்கிற பரமபதத்தில் பெற்று அநுபவிப்பதற்காகவே இவனுக்கு உடல்

கொடுக்கிறான்; புலன்களைக் கொடுக்கிறான். ஸாஸ்த்ரங்களைக் கொடுக்கிறான். அவதாரங்களைச் செய்கிறான். அர்ச்சாவதாரமாகவும் தன்னைக் காட்டித் தருகிறான். ஆழ்வார்களை அவதரிக்கப் பண்ணி திவ்யப்ரபந்தங்களை இடுவித்தும் ஆசார்யர்களைக் கொண்டு அவற்றுக்கு வ்யாக்யாமிடுவித்தும் இவன் ஸதாசார்யனைக் கிட்டும் படியாகவும் செய்கிறான். ஆகவே இவனைப் பெற அவன்தான் முயல்கிறானே தவிர இவனன்று. இவன் செய்து போந்ததெல்லாம் இவனை தனக்காக்கிக் கொள்ள எம்பெருமான் வரும் போதெல்லாம் தன் அறிவு கொண்டு அவனைத் தவிர மற்றவற்றை அறிந்து அதனடியாகப் பல செய்து அதனடியாக மற்றவைகளை அநுபவித்து விலகுகிறா னாகையாலே எம்பெருமான் முயற்சியும் வீணாகிறது. இவன்தான் செய்யும் நன்மையை விலக்காமலிருப்பதை எதிர்நோக்கியுள்ளான் எம்பெருமான். இத்தகைய இவன் ஸதாசார்ய உபதேஸமடியாக எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுவது அவன் தன்னை ஏற்பதை விலக்காமையைக் காட்டவேயாம். விலக்காமையைத் தெரிவிப்பது ஒரு தடவை போதாதோ? ஆகவே இந்த ப்ரபத்தி ஒரு தடவைக்குமேல் வேண்டியதில்லை. இது பேற்றுக்கு வேணும் என்கிற நினைவு மாறி இனிமையால் பலதடவை செய்தால் அவைகள் பயனாகத்தான் தேறும்.

இப்புருஷார்த்தத்தைப் பற்றி முக்கியமாக சில அறிய வேண்டியுள்ளதால் அதை அறிவிக்கிறேன். பகவதநுபவமோ கைங்கர்யமோ எதுவானாலும் இச் சேதனன் அதனை எம்பெருமானிடம் ப்ரார்த்தித்தே (வேண்டியே) பெறவேணும். அப்போதுதான் இது புருஷனால் விரும்பப்பட்டதாய் புருஷார்த்தமாகத்

தேறும். தவிர எம்பெருமான் இவனை அதைச் செய் இதைச் செய் என்று முகப்பேகூவிக் கொள்ள, அதன்படியே இவன் கைங்கர்யம் செய்யவதும் எம்பெருமானின் உகப்புக்கேயாகும். இவனாக மேல்விழுந்து பணி செய்யப் பூக்கால் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வாததாகவும் ஆகுமன்றோ?

எம்பெருமான் இவனைப் பணி கொள்ள எவ்வாறு பயன்படுத்தவேணும் என்பதை நம்மாழ்வார்கூறுகிறார். 'எனக்கே ஆட் செய் எக்காலத்துமென்று என் மனக்கே வந்து இடைவீடின்றி மன்னி, தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே' என்று. அதாவது எம்பெருமான் ஆழ்வாரின் மனத்தில் வந்து நிலையாக நின்று, 'ஆழ்வீர் நீர் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லா விதமா பணிகளையும் எனக்கேயாகச் செய்ய வேணும்' என்று நியமித்து ஆழ்வாரை அசேதனப் பொருள்களை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுமாப் போல தனக்கேயாக கைக்கொள்ள வேணும். இது தான் எனக்குச் சிறப்புப் பயன் என்றருளுகிறார். இதில் பணி செய்யும் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னார்.

இப்பணிவிடைகளை எம்பெருமான் திறத்தில் பாரிக்கிறார் 'ஒழிவில் காலமெல்லாம்' என்கிற பாட்டில். பாரித்தல் மனோரதித்தல். இதனை ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எம்பெருமானிடத்து மற்றவனுக்கு ஒரு கூறும் கொடாமல் தானே பண்ண வேணும் என்பது தான் பாரிப்பு. இவ்வாசையை எம்பெருமானிடம் மட்டிலும் அல்லாமல் அவனடியார் திறத்திலும் பண்ணவேணும் என ஆசைப்படுகிறார் 'நெடுமாற்கடிமை' என்கிற பதிகத்தில். அதில் ஓர் தனிச்

சிறப்புண்டு. எம்பெருமான் அடியார்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது கிடைக்கப் பெற்றால் பரமபதம்தான் போவானென்? 'இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென் சிறுமா மனிசராய் என்னை ஆண்டார் இங்கே திரியவே' என்று பரமபதத்தில் ஆசையற்றுப் பேசுகிறார் என்பதே.

அப்பதிகத்தில் எம்பெருமான் அடியார்களை, 'சயமே அடிமை தலைநின்றார்', 'நீக்கமில்லா அடியார்', 'கோதிலடியார்' என மூவகையாகக் காட்டியருளுகிறார். எம்பெருமான் தன்னை நான்காக வகுத்துக் கொண்டு தயரதனுக்குப் பிள்ளையாய்த் தோற்றின போது தான் பொதுவான தர்மங்களையும் தம்பிகள் மூவரைக் கொண்டு விசேஷ (தனிப்பட்ட) தர்மங்களையும் வெளிப்படுத்தினான். அம்மூவகை தர்மங்களில், தனக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் ஸ்வாமியின் நினைவின்படி நடக்க வேண்டும் என்கிற பகவத் பாரதந்தர்யத்தை பரதாழ்வானைக் கொண்டும், ஸ்வாமியை விட்டுப் பிரியாமல் கூடவே யிருந்து தொடர்ந்து அடிமை செய்ய வேண்டும் என்கிற ஸேஷத்வத்தை இளைய பெருமானைக் கொண்டும், தன்னிடத்திலுள்ள இனிமையில் கண்வையாமல் தன்னையே பற்றிக் கிடக்கிற பரதாழ்வானையே பற்றிக் கிடத்தலாகிற பாகவத ஸேஷத்வத்தை ஸத்ருக்நாழ்வானைக் கொண்டும் வெளிப்படுத்தினான்.

நெடுமாற்கடிமை என்கிற திருவாய்மொழியில் தாம் ஆட்பட்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படும் பரம பாகவதோத்தமர்களை இம்மூவரைத் திருஷ்டாந்தமாக்கி குறிப்பிடுகிறார். 1. சயமே அடிமை தலை நின்றார் = பரதாழ்வான் போல்வார்; 2. நீக்கமில்லா அடியார் = இளையபெருமாய் போல்வார்; 3. கோதிலடியார் = ஸத்ருக்நாழ்வார் போல்வார் என்பன அங்கு காணப்படும்

வ்யாக்யாந பங்க்திகள். தஸரத சக்ரவர்த்தியும் ஸ்ரீராமபிரானும் பரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யத்தை ஆளும் ஸ்வாதந்தர்யத்தை உண்டாக்கி வைத்தாலும் அதைதள்ளி, 'நான் ராமனுக்கு அவருடைய ராஜ்யம் போல் பரதந்த்ரனே' என்று ஸ்ரீராமன் விஷயத்தில் பாத்தந்தர்யத்தைத் தாமே கைக்கொண்டாராகையாலே இவர் ஸ்வயமே (தாமே) அடிமை தலை நின்றவர்.

இளையபெருமான், பிறப்பே தொடங்கி ஸ்ரீராமனை விட்டுப் பிரியாமலிருந்து நாட்டிலும் காட்டிலும் தொடர்ந்து அடிமை செய்தவராகையாலே நீக்கம்(பிரிவு) அதில்லாமல் அடிமை செய்தவர்.

ஸத்ருக்னாழ்வான் கோது (குற்றம்) அதில்லாமல் அடிமை செய்தவர். அதாவது எம்பெருமான் அடியார்களிடம் அடிமைப்படுவார்க்கு எம்பெருமானிடம் பக்தி ஏற்படுவது இடையூறல்லவோ. ஆகவே ஸ்ரீராமனிடத்தும் நெஞ்சம் கண்ணும் செல்லாதவர் இவர்.

ஆக இத்தகைய மூவர்போல்வாருக்கு அடிமை செய்யப் பெற்றால் பரமபதம் போவதெதற்கு? என்பது நம்மாழ்வாரின் உறுதிப்பாடு.

எம்பெருமானிடத்திலோ அவனடியார் களிடத்திலோ செய்யும் பணிவிடைகள் அவர்களின் உகப்புக்குச் சேரவே இருக்க வேணும் என்பதை 'வேய்மருதோளினை' பதிகத்தால் காட்டி அருளுகிறார். நம்மாழ்வார்.

அப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் பெண்ணுடை உடுத்து அருளிச் செய்யும் இது வியக்கத்தக்க அநுபவமாகும். ஒரு கோபிகை கண்ணனுடன் ஒரே படுக்கையில் அவனால் இறுகத் தழுவப்பட்டுக் கிடக்கிறாள். அவளை விட்டுப் பிரிவதாகக் கண்ணன் நினைக்க கூட இல்லை. ஆனால், பொழுது விடிவதற்குண்டான அடையாளங்கள்

தோன்றுகின்றன. அத்தால் விடிவது உறுதி என்று கொண்டு விடிந்தால் கண்ணன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து, தான் பிறந்த ஜாதிக்குச் சேர பசுக்களை மேய்க்கப் போகை தவிரான். அப்போது இவன் தன்னைப் பிரிய நேரிடும். இவன் போவதோ இவனைக் கொல்ல கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்கள் மலிந்திருக்கும் இடம், இவனுக்கு அவர்களால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால் என் செய்வது, என்று கலக்கம் கொண்டு, கூடக் கட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறவனை பிரிந்தானாகவே வைத்து, நீ பசு மேய்க்கப் போகாதே கொள் என்று தடுக்கும் கருத்துடையவை இப்பதிக பாசுரங்கள்.

அதில் ஒரு பாசுரம் 'உகக்கு நல்லவ்ரொடுடும் உழி தந்து உந்தன் திருவுள்ளம் இடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான் பசு மேய்க்கப் போகேல்' என்பது.

கண்ணன் இப்பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்கிறான். 'என்னைப் பசுமேய்க்கப் போகாதே என்கிறாயே! நான் பசுக்களையா மேய்க்கப் போகிறேன்? அது ஒப்புக்கு. உண்மை என்னவென்றால் உன்போல்வார்சிலரை அங்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்களுக்கு கலவியின்பம் தர வேண்டாமா?' என்கிறான் இவள் நெஞ்சைச் சோதிகைக்காக.

அப்போது இவள் தெரிவிப்பது: கண்ணா! எங்களைத் தவறாக நினைத்துவிட்டாயே! நீ எங்களை விட்டு மற்ற பெண்களுடன் கூடியிருந்தால் நாங்கள் வயிறெறிவோம் என்றா நினைத்துவிட்டாய்? நீ அவர்களுடன் கலந்து மகிழ்ந்து உன் குறை தீர்ந்தால், எங்களுடன் நீ கலந்தால் உண்டாகும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் நாங்கள் மிகவும் இன்பமடைவோம். ஆகவே அவர்களையும் இங்கேயே அழைத்து வந்து எங்கள்

எதிரிலேயே நீ அவர்களுடன் குலாவலாம். அதற்காகவென்று நீ பசுமேய்க்கப் போகவேண்டாம் என்பது எங்கள் பிரிவாற்றாமையாலன்று. நீ பசுமேய்க்கப் போமிடத்து, கம்ஸனால் ஏவப்பட்டவர்களால் உனக்கு என்வருமோ என்ற அச்சத்தினால்தான் என்கிறாள்.

இதனால், எம்பெருமானுக்கும் ததீயர்களுக்கும் ஏற்படும் இன்பமே தன் இன்பமாகக் கொள்ளப்பட வேணும் என்கிற எம்பெருமானுக்கேயாயிருக்கும் தன்மை தோற்றுகிறது. இதுதான் புருஷார்த்தத்தின் எல்லை நிலம்.

எம்பெருமான் கண்ணன் ஸர்வரக்ஷகன்; அதற்குச் சேர ஜ்ஞான ஸக்திகளை உடையவன் என்பதை இங்கு கோபிகைகள் அறிந்திருந்தாலும், கண்ணனின் திருமேனியின் மென்மையையும், அவனழகையுமே எண்ணி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு கம்ஸஸனால் ஏவப் பட்ட அஸுரர்களால் ஏதாவது கெடுதல் வந்துவிடுமோ என்று பயப்பட்டு பசுமேய்க்கப் போகையைத் தவிர்க்கச் சொல்கிறாள்.

எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிதவனுக்கு ஜ்ஞான தஸை, ப்ரேம தஸை என்று இரண்டு தஸைகள் உண்டு. ஜ்ஞான தஸையில் எம்பெருமான் ரக்ஷகன்; நாம் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள் என்பது தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கும்.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யம் (அழகு), ஸௌகுமார்யம் (மென்மை) இவை அறியப்பெற்றால் எம்பெருமானிடம் ப்ரேமம் தலையெடுத்து ஓர் கலக்கம் உண்டாகி, தன்னை ரக்ஷதன் என்றும், எம்பெருமானை ரக்ஷயவஸ்து என்றும் தோற்றி, இவனுக்கு யாரால் என்ன தீங்கு வருகிறதோ என்ற அச்சமுண்டாகும். அப்போது எம்பெருமானுக்கு ஒன்றும் வாராமைக்காக, மங்களாஸாஸனம் பண்ணத் தோன்றும். இதுவே சிறந்த கைங்கர்யமாகவும் ஆகும். ஸகல

சேதநர்களுக்கும் எம்பெருமானை நினைக்கும்போதும் எந்நிலையிலும் காணும்போதும், அவனிடம் எதையும் யாசியாமல், 'எம்பெருமானே! நீயும் உன்னைச் சார்ந்தவர்களும் பல்லாண்டு வாழவேணும்' என்று பல்லாண்டு பாடுவதே செய்யத்தக்கதொன்று.

நித்யனான எம்பெருமானுடைய திருமேனியும் நித்யமாகையாலே அத்திருமேனியின் குணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களும் நித்யங்களே. ஆகையால் அவைகளைக் காண்பவனுக்கு ப்ரமமும் நித்யமாய் அதனடியாக உண்டாகும் இந்த மங்களாஸாஸனமும் நித்யமேயாம். 'மங்களாநாம் ச மங்களம்' என்று உலகில் மங்களங்களுக்கே மங்களம் உண்டாக்கும்வனுக்குப் புதிதாக மங்களங்களை விரும்புதல் என்கிற மங்களாஸாஸனம் கூடுமோ? அதிலும் எல்லா அமங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமான இச் சேதநன் எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸனம் செய்வது என்பதே இவன் நிலைக்குச் சேராதது ஒன்றாயிற்றே! எனக் கேள்வி எழுந்தபோது, பிள்ளை உலகாசிரியர் தம்ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்கிற கிரந்தத்தில் 'மங்களாஸாஸனம் ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோ என்னில்' எனக் கேட்டுக் கொண்டு, பற்பலத்தருஷ்டாந்தங்களுடனும், ப்ரமாணங்களுடனும் இதனை விவரித்து, இந்த ப்ரேமதஸை என்றும் அகலர்மல் பெற்றவர் பெரியாழ்வாரே என்று விளக்கிக் கடைசியில், உகந்தருளின் நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊணும் உறக்கமும் இன்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணும். ஆகையால் மங்களாஸாஸனம் ஸ்வரூபாநுரூபம் என்று முடிக்கிறார்.

'மங்களாஸாஸனத்தில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தங்களார்வத்தளவு தானன்றி பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார்

கீதாசார்யன்

என்னும் பெயர்' என்று மாமுனிகள் தம் உபதேசரத்தின மாலையில் அருளிச் செய்துள்ளார்.

இந்நிலை எம்பெருமானளவு மாத்திரம் நில்லாமல் எம்பெருமான் அடியார்கள், அவர்களில் ஒருவராய், தனக்கு பரமக்ருபையால் அறியவேண்டும் அர்த்த மெல்லாம் அறிவித்த ஆசார்யன், இவர்களளவும் செல்ல வேணும் என்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் முக்ய புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

பரமபதத்திலும் நித்யர்களும் முக்தர்களும் செய்வது இந்த மங்களாஸாஸநமே யாகையால் இங்கு திவ்ய தேஸங்களில் மங்களாஸாஸநத்தில் ஊன்றியவன் பரமபதம் சென்றாலும் அங்கும் எம்பெருமானிடம் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்கள் மிக இருக்கிறபடியால் அதனடியாக மங்களாஸாஸநத்தையே செய்துபோருவான். எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிக்க இவ்வுலகில் அவதரிக்கும்போதும், அர்ச்சையிலும் தன்னைப் பேணாமலிருக்கும்போதும், அவதாரத்தின் மெய்ப் பாட்டுக்குச் சேர அவனுக்கு வரும் ஆபத்துக்கள் அவனிடம் பரிவுள்ள இவர்களின் மங்களாஸாஸநத்தால் தான் தவிர்க்கப்படுகின்றன என்பதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் முக்கியமான கொள்கை. இவனுடைய மங்களாஸாஸனம் எம்பெருமானுக்கு வரும் ஆபத்துக்களைப் போக்குவதென்பது கூடுமா என்ற கேள்வி எழும்போது, தனக்கு மங்களாஸாஸநம் செய்பவன் தனக்கு ஒன்று நேர்ந்தால் பிழைக்கமாட்டான் ஆகையாலே இவனைக் கர்ப்பாற்ற, தனக்கு வரும் ஆபத்துக்களை அவனேதன் ஜ்ஞான ஸக்திகளால் அறிந்து போக்கிக் கொள்வானாகையாலே இவன் பண்ணும் மங்களாஸாஸநம் பலித்தே தீரும் என்பதும் ஸித்தாந்தம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.
மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

Registered as News Paper Regd. No. R.N. 33614/78
Geethacharyan T.N.M.S. (c) 345
No.G/TN/ Chief PMG / 667 / 2000 WPP 373

ஸ்ரீ உவே. மஹாவித்வான் வாகம்ருதவர்ஷி
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வர்மி

Edited and Published by Dr.M.A.Venkatakrishnan. Printed at
Guru-Achagam, 19, Irusappa Gramani Street, Triplicane,
Madras 600 005.

கீதாசார்யன்

வெ. எ. சிவசுந்தரன்
25-12-2021

கீதாசார்யன் 260

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5002 விக்ரம மாசி
(பிப்வரி 2001)

ஆசிரியர்

Dr M.A. வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D.

துணையாசிரியர்

Dr பூமா வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

T.C.A. ராமாநுஜம் M.A., B.L., I.R.S
தலைவர்

பேரவதர்கள்

எஸ். வேங்கடகிருஷ்ண
பட்டாசாரியார்
வி.டி.கோபாலன்

கே.இ.பி.ரங்கராஜன்
டி.எஸ்.ராமஸ்வாமி
எம்.ஏ.பார்த்தஸாரதி

7, தெற்கு மாட வீதி திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005

① 844 16 53

email: geethacharyan@yahoo.com

மஹான்களின் சதாபிஷேகம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தின் இருபெரும் தூண்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ.வே. வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமியும்.

1921ம் வருடம் தை மாதம் ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தன்று அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி. அதற்கு மறுநாள் விசாக நக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி. ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் பிரதான சிஷ்யர்களாகத் திகழ்ந்த இவ்விருவரும், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தங்கள் உபந்யாஸங்களாலும், நூல்களாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகிற்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்துள்ளனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளுக்கும் இவ்வருடம் 80 வது திருநக்ஷத்ரம் நிறைவடைகிறது. இவ்விருவரும் திருநாடலங்கரித்துவிட்டாலும், அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச் செய்துள்ள பணிகளை நினைவுகூரும் வகையில் அவர்களுடைய சதாபிஷேக விழா கடந்த ஜனவரி மாதம் 20, 21 தேதிகளில் சென்னையில் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஜீயர் ஸ்வாமிகள், வித்வான்கள் ஒருவர் தப்பாமல் அனைவரும் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டு, ஸ்வாமிகள் இருவரின் தொண்டுகளை நினைவு கூர்ந்தனர்.

இவ்விரு ஸ்வாமிகளும் கீதாசார்யனார் தொடர்ந்து எழுதிய கட்டுரைகளைத் தனிநூலாக, (தனித்தனியாக இரு இதழ்களில்) வெளியிட்டு ஸத்தை பெறுகிறோம்..

ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி

மணவாளமாமுனிகளால் அபிமானிக்கப்பெற்ற ராஜமன்னார்குடிக்கு அருகிலுள்ள வேள்விக்குடி எனும் சிற்றூரில் 31-12-1921 தை விசாகத்தன்று ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி அம்மங்கார் தம்பதிகளுக்குப் புத்திரராக அவதரித்தவர் ஸ்ரீ உ.வே. வரதாசார்ய ஸ்வாமி.

தம்முடைய நான்கு பிள்ளைகளில் இவர் ஒருவரையாவது ஸம்ப்ரதாய வித்வானாக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணமாசாரியர் இவரை சென்னையில் ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலையில் சேர்த்தார். பிறகு திருப்பதி ஓரியண்டல் காலேஜில் ந்யாய சிரோமணி வகுப்பில் சேர்ந்து 1941ல் ந்யாயசிரோமணி பட்டமும் பெற்றார். 1943 முதல் ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியிடம் ஸம்ப்ரதாய கிரந்தங்கள் அனைத்தையும் பயின்றார். 1949 முதல் உபந்யாஸங்கள் செய்யத் தொடங்கினார். இமவந்தம் தொடங்கி இருங்கடலளவும் அவர் உபந்யாஸம் செய்யாத இடங்களே இல்லை.

பாரத தேசத்தில் அவருடைய உபந்யாஸமாகிற அமுத மழையில் நனைந்து ஆனந்திக்காதவர்களே கிடையாது. கணீரென்ற குரலில் ஒரு பாசரம் அல்லது ஒரு சுலோகத்தை இசையுடன் பாடி உபந்யாஸத்தைத் தொடங்கும்போதே அனைவரும் ஈர்க்கப்பட்டு விடுவார்கள். பிறகு உபந்யாஸத்தை "ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன்....." என்று தொடங்கிவிட்டாரென்றால் இடையில் ஒரு நிமிடம் கூட நிறுத்தாமல் உபந்யாஸம் ப்ரவாஹமாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடும். ஒரே சீரான குரலில் புன்சிரிப்புடன் முகத்தில் எவ்வித

விகாரங்களும் இல்லாமல் கடைசிவரை ஒரே மாதிரியாக உபந்யஸிப்பது அவருக்கே உரித்தானது. சொற்களானவை ஏற்கனவே பதிவு செய்யப்பட்டிருந்ததுபோல் தங்கு தடையின்றி வெளிவரும். ஏதோவது ஒரு பதமோ அல்லது ஒரு பிரமாணமோ நினைவுக்கு வராமல் அவர் ஒரு வினாடி தயங்கியதோ அல்லது யோசித்ததோ கிடையாது. தவறியும் கூடச் சொற்களை மாற்றிக் கூறுவது, பெயர்களுையோ கிரந்தங்களையோ தவறாகச் சொல்லிவிடுவது என்பன போன்றவை காணக்கிடக்காதவையாகும். இத்தகைய சிறப்புகளால் "வாக் அம்ருத வர்ஷீ" என்ற விருதும் இவரை அடைந்து சிறப்புப் பெற்றது.

அவருக்கிருந்தநினைவாற்றல் மிகமிக அற்புதமானது. எந்தவொரு பாசுரத்தின் துணுக்கைக் கூறினாலும், அது இன்னபத்தில், இன்ன திருவாய்மொழியில், இந்த எண்ணிக்கை உள்ள பாசுரம் என்று மிகத் துல்லியமாகக் கூறுவார். அது தவிர, ஒரே மாதிரியான சொற்களுக்கு வெவ்வேறிடங்களில், வெவ்வேறு வியாக்கியானங்களில் வெவ்வேறு வகையான விளக்கங்கள் தரப்பட்டிருந்தால் அவையனைத்தையும் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் அவர் ஒருவருக்கே உரியது. திருவாய்மொழியில் ஒரு பதத்தை எடுத்துக்கூறி, இதற்குப் பிள்ளான் தரும் விளக்கம் இது. நஞ்சீயர் தரும் விளக்கம் இது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை தரும் விளக்கம் இது. நம்பிள்ளை தரும் விளக்கம் இது. வாதிசேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் உரை இது. இதே பதத்தை ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் இன்ன பொருளில் பயன்படுத்துகிறார். இதேபதம் பெரிய திருமொழியில் வரும்போது அங்கே இப்படி வியாக்கியானம் உள்ளது என்று ஒவ்வொன்றையும் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுவார். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் அவர் ஒரு

கம்ப்யூட்டரையும் விஞ்சியவர் என்று கூறினால் துளியும் மிகையன்று.

இவ்வளவு சிறந்த ஞானம் பெற்றிருந்தபோதிலும் பழகுவதற்கு மிகமிக எளியவர். யார் அவரிடம் எந்த ஸந்தேகத்தைக் கேட்டாலும் உடனுக்குடன் பதிலளிப்பார். நேரில்தான் கேட்கவேண்டும் என்பதுகூட இல்லை. டெலிபோனில் கேட்டால் கூட உடனே பதில் சொல்வார். பரத்வம் ஸௌலப்யம் ஆகிய இரண்டு திருக்குணங்களும் ஒருங்கே இவரிடம் குடிகொண்டிருந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஒரு ஸந்தேகம் கேட்டால், யோசித்துச் சொல்கிறேன் என்றோ, புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுகிறேன் என்றோ ஒருநாளும் கூறியது கிடையாது. கேட்டவுடனே அதற்கானபதில் கிடைத்துவிடும்.

இப்படி உபந்யாஸ சக்ரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்த ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி பற்பல நூல்களையும் எழுதியருளியிருக்கிறார். அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திற்கு 'ரஹஸ்ய பூஷணம்' என்ற உரை, ஸித்தோபாய விஜயம், ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரம், அருளிச்செயல் அனுபவம் போன்ற பல நூல்களை அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆஜாநுபாஹுவாய், தம்மைக் கண்டவர்களை யெல்லாம் வசீகரிக்கும் கம்பீரமான தோற்றபொலிவுடனும் கணீரென்ற வெண்கலக் குரலுடனும் திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி.

பிரமாணங்களில் கரைகண்டவராகத் தகழ்ந்த ஸ்ரீ வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்வாமி, ப்ரமேயமான திவ்யதேச எம்பெருமான்களிடம் அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டவர். பற்பல திவ்யதேசங்களில் நடைபெறும் முக்யமான

உத்ஸவங்களுக்கெல்லாம் எழுந்தருளிவிடுவார். பெரும்பாலும் ஸ்ரீரங்கம், திருக்கண்ணபுரம், ஆழ்வார் திருநகரி திருவல்லிக்கேணி ஆகிய திவ்யதேசங்களில் நடைபெறும் உத்ஸவங்கள் அனைத்தையும் ஸேவிக்கச் சென்றுவிடுவார். அர்ச்சாவதாரத்திருமேனிகளையெல்லாம் அருகே நின்று அனுபவிப்பதில் அவருக்கு மிக்க ஈடுபாடு உண்டு. இதற்காகத் துளியும் சிரமம் பாராமல் பற்பல திவ்யதேசங்களுக்கும் இரவுபகலாகப் பஸ்ஸிலேயே பயணம் செய்வார்.

17-1-1991 அன்று திருவரங்கம் சென்றிருந்த ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி, பெரியபெருமானை ஸேவித்துவிட்டு, தாயார் ஸன்னிதிக்கு வரும்வழியில் கோயிலுக்குள்ளேயே பரமபதவாசல் அருகில் மயங்கி விழுந்துவிட்டார். அப்படியே திருநாடலங்கரித்துவிட்டார். அரங்கனுக்குப் பூமாலையும் பாமாலையும் சூட்டிய ஆண்டாள் அரங்கனைச் சேவிக்கச் சென்றவர் அவனுடைய திருவடிகளிலேயே மறைந்து விட்டது போலவே, ஸ்ரீ வாகம்ருதவர்ஷீஸ்வாமியும், அரங்கனைச் சேவிக்கச் சென்றவர், அங்கேயே பரமபதம் அடைந்து விட்டார். உண்மையில் இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைக்குமானால் மரணமும் கூட விரும்பத்தக்கதாகிவிடும். எல்லோரும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவேளுக்குடி ஸ்வாமி, திருநாடலங்கரித்ததும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையிலேயேயாகும்.

ஸ்ரீ வேளுக்குடி ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே வாழ்ந்திருந்து, அவருடைய திருவாக்குகளைக் கேட்டதோடு மட்டமல்லாமல் அவரோடு பழகும் வாய்ப்பும் கிடைத்தவர்கள் உண்மையிலேயே மிகச் சிறந்த பாக்யசாலிகள் ஆவர்.

திருவாய்மொழியும் த்வயமும்

5-1-03

‘தத்வஜ்ஞாநாத் மோக்ஷம்’ என்கிற இது ஸகல ஸித்தாந்த ஸாரம். ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோக்ஷப்ரயோஜக தத்வஜ்ஞாநம் விளையவும் அவர்கள் ஆத்மாந்ததாஸ்யரஸம் பெறவும் க்ருஷி செய்தவன் ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன். ஸம்ஸாரிகளான ஜீவாத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக ஸாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணின மஹோபகாரகன். அவன் பதரிகாஸ்ரமத்தில் திருமந்திரமான மஹாமந்திரத்தை உபதேஸம் பண்ணியருளினான். அந்த எம்பெருமான் தானே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தில் த்வயம் எனும் மந்திரத்தை ப்ரகாஸப்படுத்தினான். அவனே குருக்ஷேத்திரத்திரமான திவ்யதேஸத்தில் சரமஸ்லோகமான ரஹஸ்யத்தை

ஸ்ரீ உ.வே. வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

உபதேஸம் பண்ணியருளினான். இந்த ரஹஸ்யங்கள் மூன்றையும் நம்முன்னோர் ரஹஸ்யத்ரயம் என்பர்.

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் முதல் ரஹஸ்யம் (ஓம் நமோ நாராயணாய எனும்) மூலமந்திரமான திருமந்திரம். அதன் விவரணமாக அமைந்தது இரண்டாவது மந்திரமான த்வயம் என்பது. அதாவது “ஸ்ரீமந்நாராயண சரணே ஸரணம் ப்ரபத்யே. ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” எனும் மந்திரமே அது. மூன்றாவது ரஹஸ்யம் சரமஸ்லோகமாகும்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கு நம்பூர்வாசாரியர்கள் பலர் வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்திருந்தாலும் நமக்கு இப்போது முதலில் கிடைப்பது பட்டர் அருளிச் செய்துள்ள அஷ்டஸ்லோகியே.

எட்டுஸ்லோகங்கள் கொண்ட அஷ்டஸ்லோகியில் முதல் நான்கு ஸ்லோகங்களால் திருமந்திர வ்யாக்யானம் செய்கிறார். பிறகு ஐந்து, ஆறு ஸ்லோகங்களில் த்வயார்த்த விவரணம் பண்ணுகிறார். ஐந்தாவது ஸ்லோகத்தில் பதார்த்தமும் ஆறாவது ஸ்லோகத்தில் வாக்யார்த்தமும் அருளிச் செய்கிறார் ஸ்ரீபராஸரபட்டர்.

இரண்டு வாக்யங்களோடு கூடியது, ஆறு பதங்களோடு கூடியது, பத்து அர்த்தங்களோடு கூடியது த்வயம் என்பது. அப்பத்து அர்த்தங்களாவன: 1. ஸ்ரீஸப்தார்த்தம் 2. மதுப் ப்ரத்யயார்த்தம் 3. நாராயண ஸப்தார்த்தம் 4. சரணஸப்தார்த்தம் 5. ஸரணஸப்தார்த்தம். 6. ப்ரபத்யே ஸப்தார்த்தம். ஆக இவை ஆறும் பூர்வ வாக்யத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டன. இனி உத்தரவாக்யத்தில் 1. ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தம் 2. நாராயண ஸப்தார்த்தம். 3. ஆய எனும் நான்காம் வேற்றுமைக்கு அர்த்தம் 4. நம: ஸப்தார்த்தம் ஆக நாலு அர்த்தங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இது பராஸரபட்டர் நிர்வாஹம்.

பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச் செய்துள்ள பதினெட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுள் ஸாரஸங்க்ரஹம் என்பது ஒன்று. அதில் த்வயத்திற்கு த்வயம் என்ற பெயர் வரக்காரணம் இன்னது என்பதை விவரித்தருள்கிறார். த்வயத்தின் பூர்வ வாக்யத்தில் உபாயம் (அடையும் வழி) உத்தாவாக்யத்தில் அடையும் பலம் இரண்டும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. (ஸ்ரீமந் நாராயண சரணென ஸரணம் ப்ரபத்யே) - பகவானை அடைவதற்கு அவனுடைய திருவடிகளை ஸரணமாகப் பற்றுவதே உபாயம். அப்படிப்பற்றுவதால் பெறும் பலன் (ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:) அவனுக்கு நாம் செய்யும் கைங்கர்யமே. இவ்விரண்டு அர்த்தங்களை தெரிவிக்கிற படியால் இது த்வயம். பிராட்டி, பெருமாள் இரண்டு தத்வங்களைத் தெரிவிக்கிறபடியால்த்வயம்; சரணென என்று திருவடிகளிரண்டைச் சொல்லுகிறபடியால் த்வயம்; என்று

பலவித நிர்வாஹங்களை பிள்ளை உலகாசிரியர் அருளிச் செய்கிறார்.

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ள திருவாய்மொழி த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்பது நம் பூருவர்கள் கொள்கை. அதனைப் பிள்ளைலோகாசாரியர், வாதிசேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர், வேதாந்த தேஸிகன் ஆகியோர் எவ்வாறு அருளிச் செய்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி விரிவாகக் காண்போம்.

த்வயத்தின் பத்து அர்த்தங்களும் திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்துக்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன என்றருளிச் செய்கிறார் பிள்ளை லோகாசாரியர் ஸாரஸங்க்ரஹத்தில்.

பராஸரபட்டர் பூர்வ வாக்யத்தில் 6 அர்த்தங்களும் உத்தர வாக்யத்தில் 4 அர்த்தங்களும் தெரிவிக்கப்படுவதாக அருளிச்செய்கிறார். ஆனால் பிள்ளைலோகாசாரியர் பூர்வவாக்யத்தில் 5 அர்த்தங்களும், உத்தர வாக்யத்தில் 5 அர்த்தங்களும் விவரிக்கப்படுவதாக அருளிச் செய்கிறார். திருவாய் மொழியின் முதல் 5 பத்துக்கள் பூர்வவாக்ய விவரணம் என்றும் மேல் 5 பத்துக்கள் உத்தரவாக்ய விவரணம் என்றும் அவருடைய நிர்வாஹம்.

திருவாய்மொழிக்குப் பன்னிராயிரப்படி உரை அருளிச் செய்துள்ள வாதிசேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் தமது உரையின் ப்ரவேஸத்தில் “ஸ்ரீபதி: சேதநஸ்யாஸ்ய ஹேதுத்வேதஸமாஸ்ரித: அநிஷ்ட ஹாநிம் இஷ்டஸ்ய ப்ராப்திம் ச குருதே ஸ்வயம்” என்றொரு ஸ்லோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

“இந்த ஜீவாத்மா எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவனையானால் அவனுக்கு எம்பெருமான் தானே அநிஷ்டத்தைத் தொலைத்து இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறான்” என்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் பொருள். இதில்

ஐந்து அர்த்தங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அதாவது 1. எம்பெருமான் 2. சேதநன் 3. உபாயம் 4. அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி 5. இஷ்டப்ராப்தி. இவ்வைந்து அர்த்தங்களையும் முறையே இரண்டிரண்டு பத்துக்களால் பத்துப்பத்துக்களால் - நம்மாழ்வார் தெரிவிக்கிறார் என்பது வாதிகேஸரி ஜீயருடைய நிர்வாஹம்.

வாதிகேஸரி ஜீயர் மற்றுமொரு நிர்வாஹம் அருளிச் செய்கிறார். அதாவது முதல் நாலு பத்துக்கள் ஸித்தவஸ்துவான பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் (முறையே இரண்டு இரண்டு பத்துக்களால்) தெரிவிக்கின்றன.

கடைசி நான்கு பத்துக்கள் ஸாத்ய வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்றன. அதாவது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி 7, 8 பத்துக்களிலும் இஷ்டப்ராப்தி 9, 10 பத்துக்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன.

இடையில் 5, 6 இரண்டு பத்துக்கள் ஸித்த ஸாத்ய பரங்கள். எம்பெருமான் எப்போதும் உள்ளவன். ஆகையால் அவன் உபாயமாகிறான். அதைத் தெரிவிப்பது ஐந்தாம் பத்து ஸித்தோபாய ப்ரதிபாதகம் ஐந்தாம் பத்து என்றபடி. அவன் எப்போதும் உபாயமாயிருந்தாலும் அவனை நாம் உபாயமாகத் தெரிந்து கொண்டு அவனைப் பற்றுதல் ஸாத்யம். இது ஆறாம் பத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

த்ரயிடோபநிஷத் ஸாரத்தில் வேதாந்த தேஸிகன், முதல் பத்தில் எம்பெருமான் உபாயம் என்றும் 2ம் பத்தில் எம்பெருமான் ப்ராப்யம் என்றும் 3ம் பத்தில் அப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகனான எம்பெருமான் திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஸிஷ்டன் என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்வதாக அருளிச் செய்கிறார். 4ம் பத்தில் அவனைத் தவிர வேறு பலம் கிடையாது என்று முதலித்த பிறகு மேல் ஆறுபத்துக்களால் அவனைத் தவிர வேறு உபாயம் கிடையாது என்கிறார்

நம்மாழ்வார். அதாவது திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஸிஷ்டனான எம்பெருமான் ப்ராப்ய ப்ராபகபூதன் என்று தெரிவிப்பதே நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி என்பது தேஸிகனுடைய நிர்வாஹம்.

இவ்வாறு பூர்வாசாரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக, திருவாய்மொழியையும், த்வயத்தையும் சேர்த்து அநுபவித்துள்ளனர். இவற்றை அநுபவிப்பதையே பரமபோக்யமாகக் கொண்டிருந்த நம் ஆசார்யர்களின் அபிப்ராயங்களை, நிர்வாஹங்களை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதே நமக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான காலக்ஷேபமாகும்.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தில் த்வயமான மஹாமந்த்ரத்தை மத்ரரத்நத்தை பிராட்டிக்கு உபதேஸம் பண்ணியருளினான். அந்த த்வயத்திற்கு பல அர்த்தங்களை அருளிச் செய்துள்ளனர் நம் பூர்வாசாரியர்கள். பிள்ளைலோகாசாரியர் தம்முடைய ஸாரஸங்க்ரஹம் எனும் க்ரந்தத்தில் த்வயம் பத்து அர்த்தங்களைத் தெரிவிப்பதாகக் கூறுகிறார். அந்த பத்து அர்த்தங்களும் திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்துக்களால் விவரிக்கப்படுகின்றன என்றும் நிரூபித்துக் காட்டியருள்கிறார் ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசாரியர்.

த்வயத்தின் முதல் பதம் 'ஸ்ரீமத்' என்பது. இதில் ஸ்ரீ ஸப்தத்தாலே பிராட்டியின் ப்ரபாவம் கூறப்படுகிறது. அந்த ஸ்ரீமச்சப்தம் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அதனால் அவனுக்குண்டான ஏற்றத்தையும் தெரிவிக்கிறது. அதை விவரிப்பது தான் திருவாய்மொழியின் முதல்பத்து.

திருவாய்மொழி முதல்பத்தின் முதல் திருவாய்மொழி "உயர்வற" வில் ப்ரஹ்மஸப்தார்த்தத்தை விவரணம் பண்ணியருளுகிறார் நம்மாழ்வார். அந்த ப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது இரண்டாம் திருவாய்மொழி (வண்புகழ்

நாரணன் இத்யாதிகளால்). அந்த நாராயணன் ஸ்ரீமாந் என்பது மூன்றாம் திருவாய்மொழி.

வேதார்த்தமான கர்மங்களை ஸ்ரீஜைமிநிபகவான் விசாரித்து ஸூத்ரம் அருளிச் செய்தார். அது கர்மமீமாம்ஸை. அது பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் கொண்டது. அவரே தேவதைகளை விசாரிக்கிறார் மேலே நான்கு அத்யாயங்களால். இது தேவதாமீமாம்ஸை. இது கர்மகாண்ட ஸேஷமாகும். ஆக ஜைமிநி பதினாறு அத்யாயங்கள் கொண்ட மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரத்துக்கு கர்த்தா. மேலே ஸ்ரீவேதவ்யாஸரருளிச் செய்த ஸாரீரக ஸாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஆராய்வதால் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸா எனப்படுகிறது. இது நான்கு 4 அத்யாயங்கள் கொண்டது. அந்த ப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது ஸாரீரகார்த்தம். அவன் ஸ்ரீமாந் என்றும் சொல்ல வேண்டும் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இதையே ஆழ்வார் முதல் மூன்று பதிகங்களால் விவரித்தருள்கிறார். இதையடியொற்றியே எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களஸ்லோகத்திலே 'ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே' என்று அறுதியிட்டார். ப்ரஹ்மமான நாராயணன் ஸ்ரீமானே என்பது மூன்றாம் திருவாய்மொழி. 'பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரியவித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும் பெறலடிகள்'. 'அடியவர்க்கு எளியவன்' என்று ஸௌலப்பம். 'அரும்பெறலடிகள்' என்று பரத்வம். இவை இரண்டும் எம்பெருமானுக்கு வாய்த்தது எதனால்? 'மலர்மகள் விரும்பும்' என்று அவன் ஸ்ரீய:பதியாய் இருக்கிறபடியாலே. எம்பெருமானுடைய பரத்வ ஸௌலப்பங்களுக்கடி ஸ்ரீய:பதியாய் இருக்கிறபடியாலே. எம்பெருமானுடைய பரத்வஸௌலப்பங்களுக்கடி ஸ்ரீய:பதித்வமே. 'மலர்மகள் விரும்பும்' என்ற பிறகு 'நம் அரும்பெறலடிகள்' என்றபடியால் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தையிட்டே எம்பெருமானுக்கு மேன்மை என்று தெரிகிறது.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முதல்பாட்டில் 'என்னமுதம் - சுவையன் திருவின் மணாளன்' என்றார் ஆழ்வார். எம்பெருமான் அமுதம். அமுதம் ரஸ்யமாயிருக்குமேயொழிய ரஸிகமாயிராது. ஆனால் எம்பெருமானாகிற அமுதம் ரஸிகமாயிருப்பதால் அவன் சுவையன். அந்த ராஸிக்யம் அவனிடம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் பிராட்டி ஸம்பந்தம். அவன் திருவின் மணாளன். இவ்வாறு அவனுக்கு ரஸ்ய ராஸிக்யங்கள் ஏற்படக் காரணம் அவனுடைய ஸ்ரீய:பதித்வமே.

மேலும் 'மலரான் மைந்தன்' (1-5-9) 'திருமகளார் தனிக்கேள்வன்' (1-6-9) 'பூமகளார் தனிக்கேள்வன்' (1-9-1) 'மலரான் மணவாளனை' (1-10-4) என்றும் திருவாய்மொழியில் முதல் பத்தால் ஸ்ரீய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று என்கிறார் பிள்ளைலோகாசாரியர். பூர்வவாக்யத்தில் கூறப்பட்ட ஸரணாகதி ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணீயம் என்பர் நம்பூர்வர்கள். அதாவது பெருமானிடத்தில் ஸரணாகதி செய்யுமவர்கள் முற்பட இதர உபாயங்களைத் துறக்கவும் வேணும். பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவும் வேணும். ஆகையாலே பூர்வ வாக்யத்தில் ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸ்ரீமத் ஸப்தத்தாலே கூறப்பட்டது, புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் பெருமானுடன் உண்டென்று. இளைய பெருமான் சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றும் போது பிராட்டியைப் பற்றிப் பற்றினார் என்று ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகிறது. "ஸீதாமுலாச அதியஸா: ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்" என்ற ஸ்ரீராமாயண வசநம் இங்கே அடுக்கும்.

ஆக முதல் பத்து முழுவதும் த்வயத்தின் பத்து அர்த்தங்களில் முதலாவதான ஸ்ரீய:பதித்வத்தை தெரிவிக்கிறது என்றதாயிற்று. இனி திருவாய்மொழியின் இரண்டாம் பத்து த்வயத்தின் இரண்டாம் பதமான நாராயண

ஸப்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறது என்பதை பிள்ளை லோகாசாரியர் விவரிக்குமாறு காண்போம்.

“இரண்டாம் பத்தால் ‘எம்பெருமான் நாரணற்கு’ (2.1.7) என்றும், ‘எம்பிரான் எம்மான் நாராயணனாலே’ (2.7.1) என்றும் ‘நாரணன் முழுவேழலகுக்கும் நாதன்’ (2.7.2) என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதித மாயிற்று” என்று அருளிச் செய்கிறார். பிள்ளைலோகாசாரியர். இம்மூன்று பாசரங்களின அர்த்தங்களையும் கண்டு அநுபவிப்போம்.

“வாயுந்திரையுளும்” என்ற இரண்டாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்கு நாயிகா பாவம். எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகிற பிராட்டி நிலையடைந்த ஆழ்வார் கடற்கரைக்கு வருகிறார். பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலே. நெய்தல் நிலமாவது - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகும். அப்படிச் சென்ற ஆழ்வார் கடற்கரையில் வெளுத்த மேனியோடு சலிக்காமல் மீனை விரும்பி நின்று கொண்டிருந்த ஒரு நாரையைக் கண்டார். “நான் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால் தூக்கமில்லாமல் இருப்பதுபோல நீயும் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால்தான் தூக்கமில்லாமல் இருக்கின்றனையோ! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனால் எனக்கு உடம்பு வெளுத்தது போல உனக்கும் உடம்பு வெளுத்ததோ” என்று நாரையைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறார் ஆழ்வார். தாம் ஒருவர் எம்பெருமானைப் பிரிந்த துக்கத்தால் உடல் வெளுத்து தூக்கம் இல்லாமல் இருப்பது கொண்டு உலகில் தூக்கமில்லாமல் இருப்பவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால் தான் தூக்கமில்லாமல் இருப்பதாகக் கருதிவிட்டார் ஆழ்வார். இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழி இரண்டாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி. அதில் 7ம் பாட்டு “தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்பது.

நாராயணன் என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம். நாரங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருக்கிறவன் நாராயணன். இது தத்புருஷ ஸமாஸம் (வேற்றுமைத்தொகை); அல்லது நாரங்களை இருப்பிடமாகவுடையவன் நாராயணன். இது பஹுவீஹி ஸமாஸம் (அன்மொழித் தொகை). இவ்விரண்டு பொருள்களையும் கருதியே “தோற்றோம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்கிறார் ஆழ்வார் என்பது நம்பிள்ளை ஈடு. யாருக்கு ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு தோற்ற தென்றால் வகுத்த ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு - அதாவது நாரங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருப்பவனுக்கு - என்கிறார் ஆழ்வார். அப்ராப்த விஷயங்களில் தோற்காமல் ப்ராப்த ஸேஷியான எம்பெருமானுக்கே ஆழ்வார் நெஞ்சம் தோற்றது என்பதைக் காட்டுவது நாராயண ஸப்தம்.

நாரங்களை இருப்பிடமாக வுடையவன் நாராயணன் ஆகையால், தன்னுடமைகளை விடமாட்டாத வத்ஸலன் அவன். தன் குழந்தை ஆபாஸத்துடனிருந்தாலும் அனைத்துக் கொள்ளும் மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யத்தைக் காட்டும் ஸப்தம் நாராயணன். ஆதலால் அவ்வெம்பெருமானுக்குத் தோற்றது ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு.

நாராயணன் எங்கிருக்கிறான் என்று வினவிய ஹிரண்யனுக்கு விடை சொன்ன ப்ரஹ்மாதன் “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்று கூறினான். ஆஸ்திகனிடத்திலும் நாஸ்திகனிடத்திலும், உத்தம பதார்த்தங்களிலும் அதம பதார்த்தங்களிலும் வாசியற இருக்கிறான் நாராயணன். அப்படிப்பட்ட வாத்ஸல்யமுடைய நாராயணனுக்கு மடநெஞ்சம் தோற்றதாக அருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார் முதல் திருவாய்மொழி ஏழாம் பாட்டில். ஆக முதற்பாட்டின் அர்த்தம் திருபிக்கப்பட்டது.

“சரணெள - திருவடிகளை” “இத்தால் சேர்த்தி யழகையும் உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது” “பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது. திண்கழலாயிருக்கும்” “ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை, ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமா போலே” “இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய் குணப்ரகாஸகமுமாய் ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக் கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது” என்ற முகசுஷுப்படி ஸூத்ரங்கள் இங்கே யநுஸந்தையங்கள்.

“சரணெள என்று, பிராட்டியும் எம்பெருமானும் விடிலும் விடாத திண்கழலாய், முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர் போல் அடியாய் வந்திறைஞ்ச இராதே, கமலபாதம் வந்து என்னும்படி நீள்கழலாய்ச் சாடுதைத்த வொண் மலர்ச் சேவடியாகையாலே யாவர்க்கும் வன்சரணாய் அழுந் குழவிக்கும் பேதைக் குழவிக்கும் தாரகமுமாய் போக்யமுமாய் இணைத்தாமரையடி என்னும்படி சேர்த்தியழகை யுடைத்தான திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. அவன் ‘மாம்’ என்று தன்னைப்பற்றச் சொன்னாலும், ஸேஷபூதர், “கண்ணன் கழலிணை பணிமின்” “ஆயனடியல்லது” “நின்னடியன்றி மற்றறியேன்” என்று கண்ணனைத் தாள் பற்றக் கடவர்களிறே. இணைத் தாமரைக்கு அன்புருகி நிற்கும் அது நிற்கச். சிலம்படியிலே மண்டுகிறவனுக்கு, ருசிஜநகத்வம் முதலாக நித்ய கைங்கர்யம் எல்லையாக நடத்துவது திருவடிகளைக் கொண்டிறே. இத்தால் புருஷகாரமான பனிமலரால் வந்திருக்குமிடமாய், சுடர்வான் கலன் செய்த மாணிக்கச் செப்பு போலே ஸ்வரூபகுணங்கள் நிழலெழும்படியாய், திருமேனி கிடந்ததுவே என்னும்படி அவை யொழியவும் தானே கார்யம் செய்யவற்றாய். ஸிஸுபாலேனோடு சிந்தயந்தியோடு வாசியற ஸித்த ஸாத்யரூபமான உபாயங்களால் செய்யும் கார்யத்தையும் தானே செய்து,

“அலவலைமைதவிர்த்த” “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த” என்னும்படி அத்வேஷத்தையும் பரபக்தியையும் உண்டாக்கி, தன்னோடே சேர்த்துக் கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது” என்று அருளிச் செயல் ரஹஸ்யத்திலே அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் அருளிச் செய்துள்ளார். *ஸ்ரீமஹாத்மபுராணம் 2-௭-௩.*

சரணெள - என்று இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லுகிறவித்தால் “இணைத்தாமரையடி” என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை நிறைத்துவைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது என்கை.

ஸ்ரீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள் தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி நாராயணபதத்திற் சொன்ன குண விபரிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும் திருவடிகள் தன் வலைக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது. “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினாரைநருவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும் என்கை.

ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியும் துறை திருவடிகள். ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாம் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாய் உள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமா போலே யென்கை. இச்சரண ஸப்தத்தை விளக்குவதே மூன்றாம் பத்து.

நாராயணபதத்திற் கூறப்பட்ட குணங்களுக்கு இருப்பிடமான பரமாத்மஸ்வரூபம் “ந க்ராஹ்ய:” என்றும் “ஸ்வப்நதீகம்யம்” என்றும் ஊனக்கண்ணுக்கு